

Cổ Long

Phi Đao Hựu Kiến Phi Đao

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Vnthuquan.net, 2009.

Phi Dao Hựu Kiến Phi Dao

Lời Tác Giả

Phi Dao, Lại Gặp Phi Dao

Thuở xưa, mỗi khi thời đại ngập tràn bạo lực, tà ác, loạn lạc, trong giang hồ đột nhiên có một thứ phi đao xuất hiện, không ai biết hình trạng và thức dạng của nó, cũng không ai có thể hình dung lực lượng và tốc độ của nó.

Trong mắt và trong tâm con người, nó đã không những là một thứ vũ khí có thể trấn bạo, mà còn là một thứ tượng trưng cho chính nghĩa và tôn nghiêm. Thứ lực lượng đó đương nhiên lớn lao tốt bụng, mạnh mẽ tốt bụng, cho nên vô địch.

Khi loạn lạc yên nghỉ, nó cũng theo đó mà biến mất, giống như sóng biển gầm gừ tan biến trong hải dương hòa bình tĩnh mịch.

Nhưng ai ai cũng đều biết, trong giang hồ nếu quả lại một lần nữa loạn lạc, nó lại xuất hiện, mang đến cho con người niềm tin và hy vọng vô tận vô cùng.

Về Phi Dao:

Đao không những là một loại vũ khí, hơn nữa còn tục truyền xếp

hàng thứ nhất trong thập bát ban vũ khí.

Nhưng trên mỗi phương diện mà nói, đao không thể xếp trên kiếm, nó không có thứ khí chất cao nhã, thần bí, lẫm liệt của kiếm, cũng không có sự tôn quý của kiếm.

Có khi kiếm là một thứ trang sức hoa lệ, có khi là một thứ tượng trưng thân phận và địa vị.

Đao thì không.

Kiếm ưu nhã, thuộc về giới quý tộc, đao lại bị bình dân hóa, phổ biến hóa.

Liên tưởng về kiếm, thường thường thấy ở cung đình, trong thâm sơn, giữa bạch vân.

Đao lại liên quan hòa nhập vào sinh hoạt hơi thở của nhân loại.

Con người xuất thế, từ lúc bắt đầu trui rèn ra đao, là có một mối quan hệ dính liền không dứt với đao, bằm đồ ăn, gặt lúa, cắt vải, cắt tóc, cạo râu, dũa móng tay, chặt thịt, xẻ cá, thiết yên, thị cảnh, dương uy, hành pháp, những chuyện đó không có chuyện nào có thể thiếu được đao.

Trong sinh hoạt của nhân loại, không thể không có đao, cũng giống như sinh hoạt của nhân loại không thể không có gạo nước.

Lạ là trong tâm trong mắt của con người, đao càng tàn khốc, càng thảm liệt, càng hung hãn, càng dã man, càng mạnh bạo hơn xa so với kiếm.

Đao có rất nhiều dạng, có đơn đao, song đao, phiêu đao, giới đao, cú xỉ đao, khảm sơn đao, quỷ đầu đao, nhận cương đao, ngũ phụng triều dương đao, ngư lân tử kim đao.

Phi đao, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là một thứ đao. Trong chính sử tuy rất ít khi ghi chú đến, lại càng tăng gia tính thần bí và

truyền kỳ của nó.

"Thiên toán" có là một thứ thuộc về đao không ? Chuyện đó vô phương khảo giải.

Lý Tầm Hoan là nhân vật hư cấu, "Tiểu Lý Phi Đao" của Lý Tầm Hoan đương nhiên cũng vậy.

Mọi người đều cho là trên thế giới này căn bản vốn không thể có nhân vật như Lý Tầm Hoan, cũng không thể có thứ vũ khí như "Tiểu Lý Phi Đao".

Bởi vì nhân vật đó quá hiệp nghĩa chính khí, khuất mình vì người. Bởi vì thứ vũ khí đó quá huyền diệu thần kỳ, đã thoát ly hẳn hiện thực.

Bởi vì cái gọi là "hiện thực" của mọi người, là nói về con người trong thế giới hiện đại này, không phải là thời đại của Lý Tầm Hoan.

Cho nên Lý Tầm Hoan và Tiểu Lý Phi Đao có hư cấu hay không tịnh không quan trọng, quan trọng là nhân vật đó có thể lưu lại chút vương vấn trong tâm độc giả hay không, có thể khuấy động sự đồng tình trong lòng mọi người hay không, có thể làm cho mọi người chia sẻ bi hỉ hoan tiếu cùng hần hay không.

Ai ai vốn cũng không biết Lý Tầm Hoan và phi đao của hần ra sao, nhưng sau khi trải qua kỹ thuật xử lý của điện ảnh, lại đã hình tượng hóa được họ Lý và phi đao của hần, cũng đã đại chúng hóa được cả hai.

Từ một góc độ bao quát, đại chúng hóa là thô tục, rời xa văn học và nghệ thuật.

Nhưng kết luận tôi vẫn cho là, trong thứ hình thái xã hội hiện tại, đại chúng hóa một chút cũng không có gì là không tốt.

Ít ra cũng còn tốt hơn so với một người núp trong tháp ngà mà khóc

một mình.

Bộ tiểu thuyết "Phi Dao, Hựu Kiến Phi Dao" có liên quan đến cố sự Lý Tầm Hoan và phi đao của hắn, đương nhiên cũng có mối quan hệ mật thiết không thể tách biệt với cố sự "Tiểu Lý Phi Dao".

Nhưng giữa hai chuyện vẫn có rất nhiều chỗ hoàn toàn không tương đồng.

Tuy hai câu chuyện đều giống nhau ở chỗ nói về ân oán tình thù của Lý Tầm Hoan, lại hoàn toàn độc lập.

Chuyện "Tiểu Lý Phi Dao" tuy đã rất nhiều lần đưa lên màn bạc, nhưng cố sự của hắn lại đã được viết thành tiểu thuyết trước đó rất lâu, cố sự "Phi Dao" hiện tại đã quay thành phim, tiểu thuyết mới được bắt đầu viết.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng vậy, trước có điện ảnh, rồi mới có tiểu thuyết.

Tình huống đó lại có thể đã lọc bỏ rất nhiều chi tiết không cần thiết, làm cho chuyện càng tình tường đơn giản hơn, càng có nhiều biến hóa hơn.

Bởi vì điện ảnh là một công việc bao quát, không biết phải tiêu hao bao nhiêu tâm huyết, cũng không biết phải tiêu hao bao nhiêu vật lực và tài lực.

Cho nên khi viết tiểu thuyết điện ảnh, tâm tình tuyệt không tương đồng với viết tiểu thuyết bình thường.

May là hai cách viết tiểu thuyết đó còn có một điểm tương đồng, đều hy vọng có thể làm cho độc giả dâng lên chút hân hoan cổ vũ trong lòng, đồng tâm phe phái.

Tôi nghĩ đó có lẽ là một trong những mục đích lớn nhất để tôi viết tiểu thuyết.

-- Đương nhiên tình không phải là toàn bộ mục đích.

Còn có một điểm tôi phải thanh minh.

Hiện tại cổ tay của tôi còn bị đau, còn không thể viết nhiều viết lâu không nghỉ được, cho nên thuật lại bằng miệng, nhờ người viết lại. Trước đây tôi một mực không chịu làm thứ phương thức đọc chép đó, bởi vì đọc chép như vậy thường thường bỏ qua tình tiết câu chuyện và văn tự, đối với sự cảm thương và khắc chạm nhân tính, cũng tuyệt không có dạng hội tụ hình thể khi chính mình viết xuống. Tối thiểu tuyệt không có thứ thương cảm uyển chuyển tế trí như vậy, tình cảm thâm sâu như vậy.

Đương nhiên phương diện văn tự cũng có một điểm khiếm khuyết, bởi vì văn tự Trung Quốc tinh xảo, cơ hồ cũng tế nhị như sự thương cảm của văn nhân Trung Quốc.

May là tôi cũng bắt tất phải xin lỗi các vị, bởi vì viết tiểu thuyết theo kiểu này, tình tiết nhất định lưu loát nhanh nhẹn hơn, nhất định không mắc căn bệnh sinh sát khổ muộn dần vật dai dẳng.

Mà sinh sát khổ muộn dần vật dai dẳng thường thường là căn bệnh trong tiểu thuyết của tôi.

Về căn bệnh đó, Không liên quan đến bệnh rượu. Không phải sau khi uống rượu.

Phi Dao Hựu Kiến Phi Dao

Vào Đề

Đoạn Bát Phương người cao bảy thước chín tấc, toàn thân cương
cần thiết cốt luyện thành công phu ngoại môn Thập Tam Thái Bảo,

thiên hạ không ai có thể so sánh.

Đoạn Bát Phương năm nay năm mươi một tuổi, ba mươi tuổi đã thống lãnh thất đại môn phái phía bắc Trường Giang, bốn mươi hai trại, kiêm luôn chức tổng tiêu đầu của tứ đại tiêu cục, thanh uy chi long, có một không hai.

Cho đến nay lão không còn nghi ngờ gì nữa là một trong những nhân vật quan trọng nhất trong giang hồ, võ công của lão cao cường, cũng không có nhiều người có thể bì được lão.

Nhưng ba ngày trước đêm trừ tịch, lão thấy được một sự kiện kỳ quái phi thường.

Chuyện thấy được cơ hồ không có ai tin tưởng được.

Đoạn Bát Phương không ngờ ngày hôm đó bị một ngọn tiểu đao vẽ trên tờ giấy trắng hù đến chết.

Ba ngày trước đêm trừ tịch, năm cũ sắp qua, năm mới sắp lại.

Vào thời gian đó, mỗi một người cho dù phải đi ra ngoài làm gì thì trong tâm đều chỉ có một chuyện, trở về nhà cho nhanh.

Đoạn Bát Phương cũng vậy.

Ngày hôm đó lão ra mặt điều đình giải quyết một cuộc phân tranh lớn nhất trong giang hồ mười năm gần đây, tiếp nhận niềm cảm kích và tán dương của mười ba đại môn phái ở Hoài Dương, hớp chén rượu bọn họ đặc biệt vì lão mà chuẩn bị.

Đàn ca hát xướng, sơ sơ đã uống sáu cân.

Lúc lão và đám tùy tùng tiền hô hậu ủng ra khỏi Trấn Hải Lâu, toàn thân đều đã nóng ran nhiệt ý. Đối với lão mà nói, sinh mệnh giống như rượu nguyên chất tinh khiết bất tận trong chén, đang đợi lão từ từ hưởng thụ.

Nhưng lão đột nhiên chết.

Có thể nói lòng lão đã chết dưới đao, giống như những người còn sống nhưng đã không còn sinh thú.

Chuyện gì đã xảy ra với một người như vậy, có ai có thể nghĩ tới.

Đoạn Bát Phương chết sau khi tiếp nhận một phong thư, trên phong thư đó không có xưng hô, không có thưa gọi.

Trên phong thư đó căn bản không có tới một chữ, chỉ bất quá dùng ngòi viết chấm mực vẽ sơ sài một ngọn tiểu đao trên tờ giấy đặc biệt lớn, vẽ ngọn tiểu đao đó ý muốn nói gì, không ai có thể nhìn ra thức dạng, cũng không ai có thể nhìn ra hình thức, nhưng ai ai cũng đều có thể nhìn ra đó là một ngọn đao.

Phong thư đó do một thiếu niên rách rưới mang đến, trên đạo lộ u ám đêm khuya, tuy có nhiều ánh đèn phản chiếu, cũng không ai có thể nhìn rõ hình trạng và dung mạo của hắn.

Cũng may là mọi người đều có thể nhìn ra hắn còn là một người. Hắn bước ra từ chỗ u ám nhất trên đường, lại quy quy củ củ bước tới.

Sau đó hắn quy quy củ củ đi đến trước mặt Đoạn Bát Phương, quy quy củ củ dùng hai tay dâng phong thư cho Đoạn Bát Phương.

Sau đó sắc mặt Đoạn Bát Phương biến đổi, giống như đột nhiên bị một người dùng sắt nhọn nung nóng đâm vào yết hầu.

Sau đó sắc mặt ai ai cũng đều biến đổi, thậm chí biến đổi còn đáng sợ quỷ bí hơn Đoạn Bát Phương xa.

Bởi vì ai ai cũng đều nhìn thấy Đoạn Bát Phương đột nhiên rút một thanh đao ra, dùng một thứ thủ pháp vừa nhanh nhẹn thành thực, lại vừa cực kỳ tàn khốc, một đao đâm thẳng vào bụng mình, giống như đang đối phó với một cừu nhân thống hận nhất của mình.

Chuyện đó làm sao có ai có thể giải thích ?

Nếu quả nói chuyện đó đã không thể giải thích được, còn có một chuyện khác phát sinh liên quan đến Đoạn Bát Phương lại càng vô phương giải thích, càng không thể tưởng tượng nổi.

Ba ngày trước đêm trừ tịch, Đoạn Bát Phương tự tử trên đường trường, nhưng cho đến ngày trừ tịch, lão vẫn còn sống khỏe.

Nói cách khác, Đoạn Bát Phương tịnh không chết ba ngày trước trừ tịch, mà chết vào đêm trừ tịch.

Một người chỉ có một mạng, Đoạn Bát Phương cũng là người, vì sao lại chết hai lần ?

Thiếu niên đưa thư rách rưới đã không biết đi đâu mất ?

Đoạn Bát Phương người cao bảy thước chín tấc, thân hình hùng vĩ nặng một trăm bốn mươi ba cân, đã ngã gục trong vũng máu.

Không ai có biết làm gì, cũng không ai biết nên nói gì ?

Người đầu tiên có thể mở miệng là Đồ tam gia nổi danh trấn tĩnh và cơ trí trong nhóm Hoài Dương Tam Nghĩa.

“Mau, mau đi tìm đại phu”. Gã la lên.

Kỳ thực, gã cũng biết đi tìm đại phu đã không còn kịp, hiện tại cái bọn họ cần nhất là một cỗ quan tài.

Quan tài theo đường thủy chuyển vận gấp rút, lúc đưa về đến cố hương, đã là hoàng hôn.

Hoàng hôn ngày đầu năm mới.

Ngày đầu năm mới, các bà mẹ tay chân dính đầy dầu mỡ, đám nhi đồng mặt mày vui vẻ.

Ngày đầu năm mới, áo mới, hoa tươi, Lạp mai, trái cây tươi, pháo, bánh bao, nguyên bảo, tiền lì xì.

Ngày đầu năm mới, chúc phúc, hỉ lạc, ngập tràn tiếng cười.

Ngày đầu năm mới là ngày nhiều màu sắc làm sao, nhưng về đến Bát Phương Trang Viện lại là một cổ quan tài. Cổ quan tài đó tuy trị giá nghìn lượng bạc, nhưng vẫn là quan tài làm bằng gỗ.

Lúc đó mà nói, không có quan tài tuyệt đối tốt hơn so với có quan tài. Bát Phương Trang Viện khí tượng khôi hoành, quy mô tráng đại, phòng ốc hàng hàng lớp lớp, cũng không biết có bao nhiêu tầng. Cửa lớn của Bát Phương Trang Viện cao hai trượng bốn thước, rộng một trượng tám thước, sơn màu đỏ tươi, vòng đồng vàng chói, thạch sư đặt hai bên.

Quan tài khiêng qua phiến cửa lớn đó mà vào, do ba mươi sáu đại hán dùng đòn dài mà khiêng đi.

Ba mươi sáu đại hán mặt áo gai tang, vấn khăn tang trắng, chân mang giày cỏ, khiêng quan tài đến nhánh đi vào viện, lập tức lui gót ra sau. Thoái lui một trăm năm mươi sáu bước liền, lui ra khỏi cửa lớn.

Sau đó cửa lớn lập tức khép chặt.

Trong hậu viện lại có ba mươi sáu đại hán xông ra, nâng cổ quan tài đó lên, mang ra hậu viện.

Trong hậu viện còn có hậu viện.

Hậu viện của hậu viện còn có hậu viện.

Đi tới tòa viện cuối cùng sâu nhất, đình viện đã tối om, tối như mực.

Trong đình viện màu mực đó, chỉ có một ngọn đèn, một ánh đèn le lói buồn thảm chiếu rọi từ ngọn đèn đó.

Linh đường thường có dạng như vậy, thường có vẻ buồn thảm như vậy.

Ba mươi sáu đại hán khiêng quan tài vào linh đường, đặt trước mặt đám cô nhi quả phụ sắc mặt trắng thảm, sau đó cũng bắt đầu nhắm phía sau mà thoái lui, từng bước từng bước thoái lui gấp rút.

Bọn chúng không lui được ra tới cửa.

Từ trong tay đám cô nhi quả phụ xem chừng có vẻ một cơn gió có thể xô cả bọn đó, đột nhiên phát xuất vô số ánh chớp màu vàng ảm đạm, ba mươi sáu gã đại hán mạnh như thiết sư liền ngã gục.

Vừa gục xuống đã chết liền.

Một sát na thân thể bọn chúng vừa chạm đất đã tắt thở rồi, vừa gục ngã đã vĩnh viễn không còn có thể đứng dậy nữa.

Đoạn Bát Phương có vợ, vợ đương nhiên chỉ có một bà.

Đoạn Bát Phương có thiếp, xem ra có hai mươi chín ả.

Đoạn Bát Phương có con trai, có bốn mươi đứa con trai.

Đoạn Bát Phương có con gái, mười sáu đứa con gái.

Hiện tại trong linh đường, trừ đám con cái thê thiếp tám mươi sáu

người ra, còn có hai người.

Hai người nhìn đã rất già, giống như người đáng lẽ đã chết từ lâu, trên mặt hoàn toàn không có một chút biểu tình gì.

Chỉ có theo đao, không có biểu tình.

Nhưng mỗi một vết theo đao, cũng có thể coi là một thứ biểu tình, gieo trồng thứ biểu tình ngập tràn đao quang kiếm ảnh, thứ biểu tình nhắc lại quá khứ ân oán nhiệt huyết tình cừu, thứ biểu tình chạm trở bi thương phức tạp.

Ngàn ngàn vạn vạn vết theo đao đó, là ngàn ngàn vạn vạn thứ biểu tình.

Ngàn ngàn vạn vạn thứ biểu tình, biến thành không có biểu tình.

Đường viện hắc ám, vốn cũng chỉ có một điểm ánh sáng rọi tới, ánh sáng rọi trong linh đường, trước linh bài, trên linh án.

Đột nhiên cũng không biết từ đâu có một trận gió mạnh âm thầm phát qua, ánh đèn đột nhiên tắt ngóm.

Đợi đến lúc ánh đèn thấp sáng lại, quan tài đã không còn thấy nữa.

Mật thất được xây dựng bằng một thứ đá màu xanh, một màu xanh giống như cốt cách của người chết.

Ánh đèn cũng mang thứ màu sắc đó.

Hai lão nhân khiêng quan tài đi tới, mặt môn của mật thất lập tức tự động mở ra.

Hai lão nhân từ từ đặt quan tài xuống đất, tĩnh lặng nhìn cổ quan tài, những vết theo đao và những nếp nhăn trên mặt càng hằn sâu, phảng phất đã thêu dệt lẫn vào nhau thành một thứ đồ án thâm tuyệt ai oán.

Bọn họ đứng lặng ở đó rất lâu, không ai có thể nhìn thấu được đồ án trên mặt bọn họ, cho nên cũng không ai biết trong tâm bọn họ đang nghĩ cái gì, muốn làm cái gì.

Bọn họ cũng làm chuyện làm cho người ta tuyệt đối nghĩ không ra.

Bởi vì bọn họ đột nhiên đập đầu vào vách tường đá.

Ánh đèn lóe lên như quỷ hỏa.

Quan tài không ngờ lại di động, chậm chậm từ từ di động, sau đó trong quan tài thò ra một bàn tay.

Bàn tay đó chậm chậm từ từ đẩy nắp quan tài, sau đó Đoạn Bát Phương từ trong quan tài đứng lên.

Lão nhìn xung quanh mật thất, trên mặt không khỏi hiện lộ nụ cười đắc ý thỏa mãn.

Bởi vì lão biết lão hiện tại đã tuyệt đối an toàn.

Hiện tại trong giang hồ ai ai cũng biết lão đã hoành đao tự vẫn trên đường trường, bao nhiêu ân oán cừu hận của lão lúc sinh tiền đều

đã theo cái chết của lão mà tiêu trừ.

Hiện tại cũng không có ai còn truy sát báo thù, bởi vì lão đã là người chết.

Một người chết còn có thể sống khỏe khoắn trên thế giới này. Bí mật đó đương nhiên không thể tiết lộ, tất cả những người biết được bí mật đó đều đã chết, thật sự chết.

Còn có cái miệng nào ngậm chặt bằng miệng người chết ?

Đoạn Bát Phương thở dài một hơi, kéo một vòng đồng trên tường đá, trên tường đá hiện ra một đạo bí môn, sau đó khuôn mặt lão đột nhiên biến sắc.

Lão nghĩ lão sẽ thấy lương thực, rượu nước, quần áo, vật dụng thường ngày trong nhà mà lão đã chuẩn bị.

Nhưng lão không thấy.

Lão có nghĩ cũng nghĩ không ra sẽ thấy người đang truy sát lão để báo thù.

Nhưng lão đã thấy.

Sắc mặt lão biến đổi thâm trầm, phản ứng cơ năng của thân thể lại không có biến chuyển.

Sự đàn hồi bắp thịt và võ công cơ trí của lão đều được bảo trì ở trạng thái cao điểm nhất, trong bất cứ tình huống nào cũng có thể dùng một mũi kim đâm thủng bụng một con muỗi.

Chỉ tiếc lần này phản ứng của lão lại không đủ nhanh.

Lúc động tác của lão bắt đầu phát huy, đã nhìn thấy đao quang.

Phi đao.

Lão biết lão sẽ thấy phi đao vô luận lão dùng phương pháp gì, vô luận tránh né ra sao cũng đều tránh không khỏi phi đao.

Cho nên lão chết.

Một người tự rút đao trên người đâm một đao vào bụng mình ngã gục, máu đổ đầy đất, cũng vị tất là thật sự chết.

Đao có thể đã trang bị cơ quan.

Nhưng lần này cái lão nhìn thấy là phi đao, phi đao lệ bất hư phát.

Cho nên lần này lão thật sự chết.

Vì vậy trong giang hồ lại gặp phi đao.

Phi Đao Hựu Kiến Phi Đao

Hồi 1

Máu Và Lệ Của Lãng Tử

Sơn thành.

Tiểu thành này ở vùng núi xa xôi, núi non ngàn dặm xa xôi.

Lý Hoại lại về đến tòa thành này.

Phong sa hoàng thổ ở đây và người ở đây, hẳn đều quen thuộc đã lâu.

Bởi vì hẳn trưởng thành ở đây, hẳn là lãng tử, hẳn không có cội, thời niên thiếu của hẳn cũng chỉ bất quá là một chuỗi ác mộng, nhưng cái khó quên nhất trong ác mộng của hẳn vẫn là địa phương này.

Tiệm bán bánh bao tịnh không nhất định chỉ bán bánh bao, Lão Trương bị người ta kêu là lão Trương, cũng tịnh chưa già.

Nhưng hiện tại lão đã già.

Mỗi ngày lão đều giương đôi mắt già nua mù mờ của lão nhìn cát bụi vùn vủ, luôn luôn làm như lúc nào kỳ tích cũng có thể xuất hiện trên con đường trước mặt.

Lão vĩnh viễn cũng nghĩ không ra kỳ tích quả thật xuất hiện hôm nay.

Lão nhìn thấy một thiếu niên phong trần rách rưới, khoác trên người bộ quần áo bụi bặm, uể oải bước đến lò bánh bao trước cửa tiểu điểm.

Nồi bánh bao bốc khói nóng腾腾, tủa tủa mờ mịt giống như đôi mắt già nua của lão Trương.

Lão chỉ có thể nhìn thấy thiếu niên đó là một thiếu niên rất anh tuấn, có một đôi mắt tinh nhuệ, có một bộ dạng rất đặc biệt. Lão Trương đó giờ chưa bao giờ thấy bộ dạng như vậy, lão dám nói thiếu niên đó nhất định chưa từng đến đây.

“Khách quan”, lão Trương hỏi:

“Hiện tại lò của tiểu điểm còn chưa mở, nhưng rau nấm thịt thà để làm nhân bánh bao đều đã chuẩn bị sẵn, khách quan muốn ăn cái gì ?

- Ta muốn ăn lão.

Thiếu niên đó dùng giọng điệu rất ôn hòa nói lên một câu trả lời lão.

Câu nói đó lại quả thật làm cho lão Trương thất kinh.

“Người muốn ăn ta ?” Lão Trương hoảng sợ, “Người sao lại muốn ăn ta ? Ta có ngon lành gì đâu chứ ?”.

“Lão đương nhiên ngon”. Thiếu niên đó nói:

“Nếu quả ta không ăn lão, ta làm sao có thể sống đến bây giờ ?”.

Lão Trương thất kinh nhìn hẳn, đột nhiên cười, cười lớn, cười há miệng tròn mắt.

“Thì ra là người, tên khốn Tiểu Hoại người”, lão Trương cười đến nỗi những nếp nhăn trên mặt đã hẳn sâu gần như tét ra, “Người lúc

trước ngày nào cũng ăn ta, ăn ta bao nhiêu năm, rồi bao nhiêu năm không gặp mặt, người còn muốn đến ăn ta nữa ?

- Ta không ăn lão thì ăn ai ?

Con người thiếu niên đó quả thật thẳng thắn, không những lời nói thẳng thắn, chuyện làm cũng thẳng thắn.

Hắn không ngờ thẳng thắn mở cái lồng đậy trên nồi, lấy ra hết toàn bộ bánh bao trong nồi, còn thẳng thắn ăn hết không chừa một chút.

- Người ăn thật ?

- Ta đương nhiên ăn thật.

Lão Trương lại cười:

- Người còn nhớ ngày sinh nhật mười một tuổi, người đã ăn lén hết bao nhiêu cái bánh bao của ta không ? Nghĩ không ra hôm nay người ăn còn nhiều hơn so với bữa đó.

- Ta có luyện tập mà.

Nụ cười của thiếu niên đó xem chừng biến thành có điểm thương cảm:

- Một người nhịn đói cả sáu tháng trời, chuyện khác luyện không xong, chuyện này nhất định có thể luyện được.

“Người cứ ăn !” lão Trương cố ý thờ dài, “Người ăn cho đã, ta đã quen bị người ăn rồi”.

- Lão đương nhiên cũng quen không lấy tiền của ta.

“Người có thói quen không trả tiền, ta đương nhiên cũng chỉ còn cách tập thói quen không thu tiền”. Lão Trương cười khổ:

“Nếu không ta cũng thu không được”.

Nhưng lúc lão Trương đang nói câu đó, bộ dạng lại xem chừng không ăn ý với câu nói thói quen của lão.

Bởi vì lão đột nhiên thấy chuyện rất ít khi thấy.

Trên con đường cát bụi mù mịt, đột nhiên có bốn hài tử cổ tròn vo, mắt tròn vo, mặt tròn vo, trên thân người tròn vo khoác hồng bào dài thướt, trên cổ đeo kim hoàn lấp lánh ánh vàng, trên cổ tay đeo một đôi vòng ngọc lóe chớp sáng ngời, trên tai cũng xỏ một đôi kim hoàn, đôi bàn tay nhỏ nhắn tròn vo trắng trẻo, bụng trước mặt một cái mâm tròn, trên mâm chất đồng vô số đồng tiền vàng tròn tròn, khuôn mặt tươi cười tròn tròn, má lúm đồng tiền tròn tròn, bốn gã từ bốn phía tiến vào tiệm bánh bao.

Lão Trương ngây ngốc.

Lão chưa bao giờ thấy qua dạng người như vậy xuất hiện ở đây.

Nhưng bốn tiểu hài tử tròn tròn đó lại không những đi vào tiệm của lão, còn bụng bốn cái mâm tròn tròn đặt trước mặt lão.

Lão Trương nhìn đồng đồng tiền vàng trên mâm, mắt cũng đã tròn

xoe.

“Đây là ý tứ gì đây ?” Lão hỏi thiếu niên đó, “Những đồng tiền này là người sai người đem cho ta ?”.

- Đồng tiền ? Đồng tiền nào ? Đồng tiền đến từ đâu ? Ta cả một đồng tiền cũng không thấy.

“Người thấy cái gì ?” Trương lão đầu nháy mắt liên hồi nhìn gã thiếu niên đang giả điên đó, “Người không thấy đồng tiền thì thấy gì ?”.

“Ta chỉ thấy bánh bao”. Gã thiếu niên đáp:

“Chỉ tiếc bánh bao của lão cứu được sinh mệnh ta, bánh bao ta trả cho lão lại không ăn được”.

- Ta minh bạch ý của người rồi.

Lão Trương lần này thật sự thở dài một hơi.

“Người muốn đền ơn ta, người trước đây có nói qua thế nào cũng đền ơn ta gấp trăm gấp ngàn lần”. Lão Trương thốt:

“Lúc đó ta tin rằng người không bao giờ có thể làm được vậy, nhưng ta hiện tại lại có điểm không tin”.

- Vì sao ?

- Vì ta không có cách nào tin được -- một tiểu hài tử như người, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi như vậy, lại trở thành dạng “đại bút đại tài” như vậy.

Thiếu niên anh tuấn đó lại ngồi phịch xuống ghế thoải mái, ánh kim vàng chói chiếu rọi, trên mặt hần đột nhiên lộ xuất một nụ cười thần bí phi thường.

“Lão không tin ?” Hần thốt:

“Thành thật nói cho lão biết, không những lão không tin, kỳ thật chính ta cũng không tin”.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn thời gian của Trương lão đầu đột nhiên lộ xuất một biểu tình thần bí, cười hề hề, cố ý hạ giọng:

- Nghe nói trong giang hồ gần đây xuất hiện một tên độc hành đại đạo, võ nghệ cao cường, lá gan cực lớn, cả tiền trong ngân khố đại nội cũng dám lấy.

- Ồ.

- Người không nghe nói đến người này sao ?

- Không.

- Nhưng tính khí của gã xem chừng cũng giống người không ít, ta cũng biết người từ nhỏ đã gan dạ phi thường.

Trương lão đầu nhìn hần, đôi mắt già nua mù mờ dăng đầy vẻ khoái chí quỷ quyệt.

“Nếu quả ta là tên đại đạo bị quan phủ truy tầm, ta cũng nhất định lẩn trốn đến đây”. Trương lão đầu nói, “Lẩn trốn đến một địa phương gà

không bay, chó không nhảy, thỏ không đá như vậy, ai có thể tìm đến được chứ”.

Thiếu niên đó cũng cười:

- Đó quả thật không sai một chút.

Lúc tiểu cô nương đó xuất hiện, chính là lúc thiếu niên đó cười khả ái nhất.

Bằng vào lương tâm mà nói, sau khi nụ cười của thiếu niên hé nở, thật sự có chút hư hoại, đặc biệt là lúc hắn nhìn thấy tiểu cô nương.

Nàng đang giận dữ.

Nàng tuy không cỡi ngựa, trong tay lại giơ một cái roi ngựa, chừng như căn bản vốn không dùng để quất ngựa, mà là dùng để lôi người.

Nàng dùng cái roi ngựa chỉ vào mũi thiếu niên, hỏi Trương lão đầu:

- Tên này là ai ?

Trương lão đầu chưa mở miệng, thiếu niên đã đáp trước:

- Người đó là ai, thiên hạ chỉ sợ không có ai rõ bằng ta.

Hắn dùng hai ngón tay nắm ngọn roi, còn dùng ngọn roi chỉ vào mũi mình:

- Ta họ Lý, ta tên là Lý Hoại.

“Người tên là Hoại ?” Tiểu cô nương xem chừng nhin không nổi, muốn cười to, “Người cũng tự biết người hư xấu ?”.

“Người tên gọi Lý Hoại, tịnh không nhất định là người xấu”. Lý Hoại nghiêm túc thốt.

Tiểu cô nương càng ra vẻ hiếu kỳ:

- Tên người thật sự là Lý Hoại ?

“Thật, đương nhiên là thật”. Thiếu niên đáp, “Ta còn có cái tên khác có tới bốn chữ”.

“Tên bốn chữ ?” Hai mắt của tiểu cô nương giật mình nhìn Lý Hoại, “cái tên bốn chữ đó của người gọi là gì ?”.

- Gọi là Lý Hoại Tử Liễu.

Tiểu cô nương mỉm cười:

- Lý Hoại, người quả thật là hư chết queo.

Nàng cười rất khả ái, vô cùng khả ái.

Nếu quả nụ cười của Lý Hoại là nụ cười khả ái nhất của giới đàn ông con trai, nụ cười đó của tiểu cô nương có thể tính là nụ cười khả ái nhất của đám đàn bà con gái.

Lý Hoại si dại nhìn nàng, xem chừng bộ dạng đã có chút thất hồn lạc phách.

Ngay lúc đó, ngọn roi trong tay tiểu cô nương đó đột nhiên lắc một cái, giống như một con rắn uốn tròn tròn, quấn vào cổ Lý Hoại.

Bàn tay kia của nàng đã tát "bốp bốp" trên mặt Lý Hoại hai chưởng,

bên dưới còn ngáng quét chân hần.

Vì vậy đại thiếu gia của nhà họ Lý mới phát tài hồi nãy, giống hệt như một con gấu chó, bốn cẳng chống lên trời, ngã ngửa trên đạo lộ cát bụi mù trời, miệng còn bị người ta trám đầy bánh bao.

Trương lão đầu nhìn khuôn mặt Lý Hoại dơ dáy dính đầy cát đất cười lớn.

"Người không phải là gã độc hành đại đạo đó". Lão Trương cười há miệng toang hoác, "Trên trời dưới đất không có gã độc hành đại đạo nào bị tiểu cô nương tùy tiện tiện đánh chống cẳng ngã ngửa như người".

- Tiểu cô nương này quá hung hãn, ta còn chưa mắc nợ ả, chưa chọc ghẹo ả, ả vì sao lại phải đối xử như vậy với ta ?

- Ai nói người chưa chọc ghẹo nàng ?

"Bộ người đã quên nàng là ai sao ?" Trương lão đầu lại há miệng cười ha hả, "Bộ người quên hồi người còn nhỏ hay kiếm cơ hội lọc lừa trét bùn trên mặt một cô bé thường mặc áo hoa sao ?".

Lý Hoại giật mình hoảng sợ:

- Có phải ả là Khả Khả ?

- Là nàng.

Lý Hoại cười khổ:

- Nghĩ không ra nàng còn hận ta.

Trương lão đầu cười rất khoái trá:

- Người đương nhiên nghĩ không ra nàng đã biến thành một thiếu nữ đẹp để hấp dẫn như hiện tại.

Trên thế giới này không còn nghi ngờ gì nữa, có rất nhiều dạng người khác nhau. Cũng có rất nhiều người tuy hình dáng khác nhau nhưng lại cùng một dạng. Bọn họ tuy sống cách xa nhau, cả mặt cũng chưa từng gặp qua, nhưng có những chỗ bọn họ lại giống nhau như là anh em ruột thịt.

Phương Thiên Hào và Đoạn Bát Phương là một ví dụ.

Phương Thiên Hào cơ hồ đồng dạng với Đoạn Bát Phương, cường tráng cao lớn, cũng luyện công phu ngoại môn như nhau. Trong giang hồ tuy thanh danh địa vị không so bằng Đoạn Bát Phương, nhưng ở một dãy biên thù này, lại tuyệt đối có thể coi là nhân vật đầu não trọng yếu.

Cái lão bình sinh ưa thích nhất chỉ có ba thứ:

quyền thế, thanh danh, và Khả Khả, đứa con gái độc nhất của lão.

Hiện tại Phương Thiên Hào đang ngồi trong đại sảnh rộng lớn của lão, ngồi trên cái ghế bành làm bằng gỗ hoa lê to lớn, đang sang sảng phân phó hiệu lệnh cho Tiểu Ngô, thủ hạ thân tín của lão.

- Viết cho ta một thiệp mời, phải dùng thứ giấy mạ vàng mang về từ kinh thành, phải viết khách khí một chút.

“Viết cho ai ?” Tiểu Ngô xem chừng có chút không phục:

“Chúng ta sao lại phải đối với người khách đó như vậy ?”.

Phượng lão bản đột nhiên nổi nóng:

- Bọn ta viết cái gì mà không thể khách khí với người ta một chút chứ, người nghĩ Ngô Tâm Liễu người là cái khỉ gió gì ? Người nghĩ Phượng Thiên Hào ta là trời cao đất rộng gì ? Bọn ta hai người cộng lại, có lẽ vẫn không thể so bằng một cộng lông của người ta.

- Có chuyện đó sao ?

- Đương nhiên là có.

Phượng lão bản nói tiếp:

- Người ta tay không, không tới mấy năm đã tiến thân đáng giá ức vạn, bọn người làm sao mà so bì được ?

Tiểu Ngô cúi thấp đầu.

Có thứ người vĩnh viễn cúi thấp đầu trước quyền thế và tài phú, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện, tâm phục khẩu phục.

Tiểu Ngô là thứ người đó.

- Vậy tại sao chúng ta không chuẩn bị chiêu đãi bọn họ nhiều ngày, tại sao nhất định phải là hôm nay ?

Trên mặt Phượng lão bản đột nhiên lộ xuất vẻ giận dữ, thật sự giận dữ.

“Nãy giờ người hỏi quá nhiều rồi”. Lão trừng mắt nhìn tên thủ hạ khôn lanh trước mặt:

“Người nên về nhà học làm sao mà ngậm miệng luôn đi”.

Hôm nay là ngày rằm, ngày rằm tất có trăng.

Trăng tròn.

Dưới trăng không ngờ còn có nước, Thủy Nguyệt Hiền nằm giữa sóng nước bàng bạc ánh trăng.

Ở vùng Sơn Thành biên thù này, không ngờ có người trong nhà còn có xây thủy trì, thứ người đó quá xa xỉ, đáng đem tổng khứ ra giữa sa mạc để chết khát.

Phượng lão bản là thứ người đó.

Thủy Nguyệt Hiền là nơi tối nay lão mời khách, Lý Hoại là quý khách tối nay của lão.

Cho nên lúc hần ngồi trên ghế thượng tọa, có chút bẽn lễn như một tiểu cô nương.

Cho dù là tiểu cô nương cũng phải ăn chẳng khác gì đại nam nhân, được người thỉnh đến ăn uống, lại càng nên ăn.

Nhưng rượu thịt không ngờ còn chưa mang đến.

Phượng lão bản đứng ngồi không yên.

Đã mời khách đến ăn, đáng lẽ phải có đồ ăn để người ta ăn.

Vì sao rượu thịt còn chưa về tới ?

Trong tâm Phượng lão bản hiểu rõ như vậy, lại không dám phát nộ, bởi vì chuyện rắc rối này phát xuất từ Phượng đại tiểu thư.

Phượng đại tiểu thư đã đổ hết rượu thịt vốn đang chuẩn bị đem lên bàn, bởi vì nàng không ưa khách nhân tối nay.

Những gì nàng nói đã làm cho kẻ hầu người hạ ngây ngốc.

- Người khách mà tối nay ông già hồ đồ của ta mời đến căn bản không thể coi là một con người, căn bản là một tên nhỏ lưu manh.

Nàng gần từng tiếng:

- Bọn ta vì sao lại phải mời một tên nhỏ lưu manh uống rượu ăn thịt ?

Cũng may Lý Hoại chung quy cũng uống được rượu của người uống, ăn được đồ ăn của người ăn.

Có rất nhiều người thật sự không phải là người, đều gặp may mắn như vậy, hà huống là Lý Hoại.

Đám đầu bếp Phượng gia đương nhiên đều đã trải qua thời gian huấn luyện đặc biệt, mới một tuần trà đã bưng lên bốn món đồ nóng, bốn món đồ nguội, tất cả đều được bưng ra cùng một lúc.

Đồ ăn đựng trong mâm bạc điêu hoa rộng bảy tấc. Tám gã nô bộc thanh y và tám ả a hoàn áo lụa dùng hai tay bưng đặt trên bàn.

Sau đó bọn chúng xếp hàng đứng hầu bốn bên.

Lý Hoại thờ dãi trong tâm, có cảm giác tối nay ăn không được thoải mái.

Đám người đó đứng kề bên nhìn hắn ăn uống, hắn làm sao mà ăn uống thư thả được ? Nếu quả hắn có thể ăn uống thư thả, hắn không còn là Lý Hoại nữa.

Nếu quả hắn có thể ăn uống thoải mái, hắn đáng được gọi là Lý Hảo.

Cũng may hắn còn chưa biết lúc thật sự làm cho hắn không thoải mái còn chưa tới, nếu không có lẽ hắn cả một ngụm rượu cũng không uống trôi.

Lý Hoại đã ăn ba tô.

Lúc ăn xong tô thứ hai, hắn đã uống hết mười một chén rượu, Phượng lão bản và Ngô tiên sinh quả thật đều là những tay tửu lượng cao. Ánh đèn chiếu sáng cả hiên như trong tranh, người người cười nói ăn uống giữa muôn hoa, chủ nhân ân cần đãi khách, thường cảnh qua song cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có trăng, trăng tròn sáng ngời.

Lúc Lý Hoại bắt đầu muốn vứt bỏ chén rượu nhỏ, muốn dùng cả hồ rượu mà uống, đột nhiên nghe đằng xa có một tiếng la thảm.

Tiếng la thảm thông thường ngập tràn ý tứ tuyệt vọng thống khổ khủng bố thê liệt.

Tiếng la thảm tuyệt không nghe êm tai.

Nhưng Lý Hoại lần này nghe tiếng la thảm đó, lại chẳng những chỉ có tuyệt vọng thống khổ khủng bố thê liệt, chẳng những chỉ nghe không êm tai.

Tiếng la thảm hần nghe lần này thậm chí đã mang đến cho hần một thứ cảm giác tê liệt, máu thịt, gân cốt, nội tạng, mạch máu, móng tay, đầu tóc, tất cả đều tê liệt.

Bởi vì tiếng la thảm lần này hần nghe được, giống như tiếng trống trận nơi chiến trường, từng tiếng nối tiếp từng tiếng, tiếng này chưa lắng xuống, tiếng kia lại vang lên ...

Rượu trong chén đã bắn tung tóe.

Sắc mặt mỗi một người đều đã biến thành y hệt da thú chết.

Sau đó Lý Hoại thấy mười tám thiếu niên dũng sĩ tay cầm khoái đao vận kinh y, như thiên tướng từ trên trời giáng hạ xuống cửu khúc kiêu bên ngoài Thủy Nguyệt Hiên, như chiến sĩ chiếm cứ trọng địa trên chiến trường, mỗi người chiếm cứ một trọng điểm có thể quyết định thắng bại, chiếm cứ luôn đầu cầu đó.

- Đây là chuyện gì đây ?

Nụ cười hư hồng bên lên vừa khả ái vừa ôn nhu trên mặt Lý công tử đã không còn thấy nữa.

- Phương lão bá, ở đây có phải đã xảy ra chuyện gì không ? Thôi để ta lên về cửa sau vậy.

Phương lão bản cười cười lắc đầu.

"Không liên quan gì, người cứ ngồi thoải mái". Nụ cười của lão dâng đầy niềm tự tin, "Ở nơi đây, cho dù có chuyện nổi da gà, cũng không quan hệ, cho dù thiên thác hạ lai, cũng phải nể mặt Phương lão bá này".

Lời nói của lão còn chưa dứt, đã ngậm miệng.

Phương Thiên Hào rất tin tưởng vào đám thủ hạ mà lão tận tâm huấn luyện đến mức sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào này, tin chắc bọn chúng nếu quả tử thủ tại một đầu cầu, không ai có thể xông qua cây cầu đó một bước.

Hồi đó tới giờ cũng chưa có ai có thể cải biến quan niệm của lão.

Không may hiện tại đã có người.

Một đại hán sắc mặt đen bóng, toàn thân vận đại hồng bào đỏ như lửa, thân người thậm chí còn cao lớn khôi vĩ hơn cả Đoạn Bát

Phương và Phương Thiên Hào, song thủ chấp sau lưng giống hệt như một bạch diện thư sinh đang tản bộ thường trăng ngâm thơ, từ

con đường nhỏ lát đá vụn bên kia đầu cầu u u uẩn uẩn bước tới.
 Gã xem chừng căn bản không động tới tay.
 Nhưng lúc gã bước lên đầu cầu, đám tử sĩ đứng trên đầu cầu tử thủ
 đột nhiên nổi đuôi nhau kêu la thảm thiết, vang vọng xa xăm, phải
 một hồi rất lâu sau mới có thể nghe thấy thanh âm xương cốt của
 bọn chúng gãy lìa "rộp rộp", người từ trên giả sơn rớt xuống ao "bồm
 bồm".
 Lúc đó hồng bào giả đã ngồi xuống.
 Ánh đèn trong Thủy Nguyệt Hiên sáng lạn như chợ hoa tháng giêng.
 Như ánh đèn chợ hoa trong tranh.
 Hồng bào giả ung dung bước tới, ung dung ngồi xuống, ngồi bên
 cạnh Phương lão bản, ngồi đối diện Lý Hoại.
 Mặt của gã xem ra tuyệt không giống hoa xuân đêm rằm.
 Mặt của gã xem ra cũng tuyệt không giống một bộ mặt người.
 Mặt của gã giống như một cái mặt nạ chế thành từ thuần thiết tinh
 cương, cho dù là cười, cũng tuyệt không có một chút ý tứ cười,
 người nào nhìn thấy là có cảm giác từ đầu tới chân đều mềm nhũn
 ra.
 Gã đang cười.
 Gã đang nhìn Lý Hoại mà cười.
 "Lý tiên sinh", gã dùng một thứ thanh âm rất kỳ quái, giọng khàn khàn
 tràn đầy vẻ chế giễu:
 "Quý tính của Lý tiên sinh người là gì ?".
 Lý Hoại cười lộ cả hàm răng trắng như tuyết.
 "Lý tiên sinh đương nhiên là họ Lý". Nụ cười của hắn cũng có một
 chút chế giễu, "Nhưng còn Hàn tiên sinh ? Quý tính của Hàn tiên sinh
 người là gì ?".
 Nụ cười của hồng bào giả bất biến.
 Nụ cười của y giống như đã chạm khắc trên mặt gã:
 - Người biết ta họ Hàn ? Người biết ta là ai sao ?
 - Thiết Hỏa Phán Cung Hàn Tuấn, thiên hạ còn có ai mà không biết.
 Ánh mắt Hàn Tuấn bắn ra những tia sáng khủng bố, tới bây giờ ai ai
 cũng phát hiện nhãn tình của y không ngờ lại là màu xanh lam, giống
 như màu xanh lam của hàn băng vạn năm, hòa với hồng bào màu
 liệt hỏa của gã tạo thành một thứ đối nghịch mâu thuẫn đáng sợ cực
 kỳ quỷ dị.
 Gã nhìn Lý Hoại chằm chằm, một hồi lâu sau mới gằn từng tiếng:
 - Không sai, tại hạ chính là Bảo Thụ Chính Huyệt Phẩm Ngự Tiền Đái
 Dao Hộ Vệ, lãnh Hình bộ chính bộ khuyết, Thiếu Lâm Nam Tông tục
 gia đệ tử, bổn môn Hàn Tuấn.

Trên bộ mặt kinh hoàng thất sắc của Phương Thiên Hào chung quy đã nặn ra được một nụ cười, hơn nữa còn mau chóng đứng dậy.

- Nghĩ không ra tổng bộ đầu bộ Hình danh động thiên hạ Hàn lão tiên bối đêm nay không ngờ lại quang lâm tề xá.

Hàn Tuấn lạnh lùng nhìn ngất lời lão:

- Ta không phải là lão tiên bối của ngươi, ta cũng không đến bắt ngươi.

“Vậy ngươi đến bắt ta ?” Lý Hoại hỏi.

Hàn Tuấn chằm chằm nhìn hắn một hồi lâu:

- Ngươi là Lý Hoại ?

- Chính là ta.

- Từ Trương Gia Khẩu đến đây, ngươi tổng cộng đã đi bao nhiêu ngày ?

“Ta không biết”, Lý Hoại đáp, “Ta chưa tính qua”.

“Ta biết, ta có tính qua”, Hàn Tuấn thốt, “Ngươi tổng cộng đã đi sáu mươi một ngày”.

Lý Hoại lắc đầu cười khỏ:

- Ta không phải là một đại nhân vật gì, lại không phải là ngự tiền đại đao hộ vệ, cũng không phải là tổng bộ đầu Hình bộ, tại sao có người tính toán chuyện của ta kỹ càng vậy ?

- Ngươi đương nhiên không phải là bộ đầu Hình bộ, tiền lương cả năm của một trăm bộ đầu cũng không bằng tiền ngươi xài một ngày.

Hàn Tuấn cười cười, lại hỏi Lý Hoại:

- Ngươi lại không biết ngươi đã xài bao nhiêu tiền trong sáu mươi một ngày đó ?

- Ta không biết, ta cũng không có tính qua.

“Ta đã tính”, Hàn Tuấn thốt, “Ngươi tổng cộng đã xài một vạn sáu ngàn sáu trăm năm mươi lượng”.

Lý Hoại chum môi huýt gió một tiếng.

- Ta đã xài dữ vậy sao ?

- Không sai một chút.

Lý Hoại lại cười rất khoái trá:

- Xem ra nếu như vậy, ta chừng như quả thật mang bộ dạng có tiền xài xả láng.

“Ngươi đương nhiên là vậy”, thanh âm của Hàn Tuấn càng lạnh lùng:

“Ngươi vốn chỉ bắt quá là một tên nhỏ nghèo khó, tiền ngươi xài ở đâu ra ?”.

- Đó là chuyện của ta, không có một chút quan hệ gì tới ngươi.

- Có.

- Có quan hệ gì ?

- Đại nội gần đây bị trộm mất một số hoàng kim, tính ra bạc cũng cỡ một trăm bảy mươi vạn lượng. Trách nhiệm đó ai ai cũng đều không chịu nhận, chỉ có Hình bộ là đứng ra lo.

Ánh mắt của Hàn Tuấn nhìn chằm chằm trên mặt Lý Hoại:

- Hơn nữa tại hạ không may lại là bộ đầu thuộc hạ chính đường Hình bộ.

Lý Hoại thở dài một hơi, lắc lắc đầu:

- Người quả thật xui xẻo.

- Người xui xẻo luôn luôn muốn đứng thẳng lưng dậy, cho nên các hạ cũng chỉ còn nước theo ta về Hình bộ.

“Theo người về Hình bộ để làm gì ? Lý Hoại tròn xoe mắt, “Đại nhân chính đường Hình bộ của người muốn mời ta ăn đi ăn sao ?

Hàn Tuấn không nói gì.

Mặt của gã càng biến thành đen bóng, nhãn tình của gã càng biến thành xanh lè.

Mắt gã lồi ra giống hết ốc nhồi, từ từ đứng dậy.

Gã di động từng phân từng phân rất từ tốn, nhưng mỗi một phân di động đều tiềm ẩn nguy cơ làm cho người ta vô phương đoán nổi, lại khơi khơi làm cho mọi người đều cảm thấy được từng phân nguy cơ đó.

Hô hấp của mỗi một người đều biến đổi, lần theo từng phân nhích động của gã mà cải biến.

Chỉ có Lý Hoại còn chưa biến:

- Tại sao người nhìn ta như vậy ? Có phải người điên khùng cho là ta chính là tên độc hành đại đạo đã trộm số vàng đó ?

Lý Hoại lắc đầu cười khở, nói tiếp:

- Ta thật sự hy vọng ta làm được chuyện lớn như vậy, nếu ta quả thật làm chuyện lớn như vậy, cũng không có ai dám ăn hiếp khi dễ ta.

Hàn Tuấn không mở miệng, lại phát ra một thanh âm.

Thanh âm của gã không phải phát ra từ miệng, mà phát ra từ trên mình.

Hơn ba trăm đường gân cốt trên người gã, mỗi một khớp xương đều tiết ra thanh âm răng rắc.

Tứ chi tay chân của gã phảng phất đã tăng trưởng nhiều phân.

Tuy gã còn chưa xuất thủ, nhưng đã đem công phu ngoại gia

Thiếu Lâm phát huy đến cực điểm.

Phượng Thiên Hào nhin không được phải thở dài, bởi vì lão cũng là người luyện ngoại gia công phu, chỉ có lão mới có thể hiểu thâm sâu lực lượng của Hàn Tuấn một khi xuất thủ nhất kích, lão thậm chí đã

có thể tưởng tượng tới bộ dạng rên rỉ thống khổ khi Lý Hoại ngã quỵ xuống đất.

Lý Hoại kinh hoàng gần chết, quay đầu định bỏ chạy, chỉ tiếc có muốn chạy cũng đều không thể chạy được.

Tiền hậu tả hữu của hắn đều có người, nam nữ già trẻ gì cũng có, bởi vì hắn là quý khách, đám người đó đều đến đây để hầu cận hắn. Động tác của Hàn Tuấn tuy càng lúc càng chậm đến mức gần như ngừng hẳn, nhưng áp lực đè lên người ta lại càng lúc càng nặng, xem chừng mũi tên đã giương trên dây cung, sẵn sàng bay ra.

Phượng Thiên Hào đương nhiên cũng không thể lo gì được chuyện lúc đó.

Lý Hoại bỗng lật đặt vấp chân đá mặt bàn xoay vòng, không ngờ lại đã ứng dụng xảo kế, bao nhiêu rau quả trên bàn bị chấn động văng toàn bộ lên không bay về phía Hàn Tuấn.

Thiết Hỏa Phán Cung nếu quả trên người dính toàn đậu hủ nước tương, còn ra oai phách lối gì được nữa ?

Hàn Tuấn phóng lui nhanh như gió.

Chộp lấy cơ hội đó, Lý Hoại nếu quả còn chưa bỏ chạy, hắn làm sao có thể mang tên Lý Hoại.

Chỉ tiếc hắn vẫn chạy không được.

Đột nhiên giữa lúc đó, trong tiếng gió rít lóe lên bảy mũi trường kiếm sáng lạnh, nhất thời từ bảy phương hướng khác nhau đâm tới.

Bằng vào thân thủ của Lý Hoại cái ngày đối phó với Khả Khả, trong bảy thanh kiếm đó, chỉ cần có một thanh trực tiếp đâm thẳng lên người hắn, trên người hắn nhất định không chỉ lủng một lỗ sâu hoắm. May sao bảy kiếm đó không có kiếm nào trực tiếp đâm lên người hắn, chỉ nghe “đinh, đinh, đinh, đinh, đinh, đinh” sáu tiếng, bảy thanh kiếm đã giáp lại nhau đắp thành một màn lưới vừa kỳ quái vừa xảo diệu, giống như một cái lồng sắt vô hình bao bọc Lý Hoại vào giữa.

Người trong giang hồ đều thố lộ chấp nhận rằng, từ đó đến nay, chưa có người nào bị Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm bao vây mà còn đào thoát được.

Vô luận là ai bị chúng vây khốn, cũng chẳng khác gì trái tim thiếu nữ bị tình nhân chiếm đoạt, đừng hòng đào thoát.

Bảy thanh kiếm đó, từ hình thức dài ngắn nặng nhẹ, đến hỏa hầu rèn đúc tạo thành, cho tới độ sáng của lưới kiếm đều hoàn toàn giống nhau.

Bảy thanh kiếm đó không còn nghi ngờ gì nữa đều luyện thành từ chung một lò.

Nhưng bảy bàn tay cầm bảy thanh kiếm đó, lại là bảy bàn tay hoàn

toàn không tương đồng.

Chuyện tương đồng duy nhất là bọn chúng hồi nãy đều đã từng bùng đồ ăn lên bàn cùng một lúc.

Lý Hoại không sợ chút nào, còn mỉm cười:

- Nghĩ không ra, nghĩ không ra, Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm không ngờ đã biến thành người bùng đồ ăn rót trà.

Hắn nhìn một phụ nhân cao lêu khêu trong bảy người, mặt tươi cười đầy chấm tàn nhang.

“Hồ đại nương”, Lý Hoại thốt, “bà đã thích làm mấy chuyện này, sẵn đây đang có hứng thú, cũng nên sắp xếp lại giường chiếu cho ta đi”.

Hắn lại nhìn Hàn Tuấn, lắc lắc đầu:

- Chuyện này đương nhiên cũng đều là do các hạ an bài, các hạ còn an bài bao nhiêu người xung quay đây ?

- Đám người đó còn chưa đủ sao ?

- Xem chừng còn chưa đủ.

Hàn Tuấn trầm mặt, hất hàm:

- Khóa.

Trong kiếm thức đó, ý tứ của “khóa” là giết. Bảy kiếm giao khóa, huyết mạch đứt đoạn.

Khóa kiếm đã thành, không ai có thể cứu được.

Huyết mạch của Lý Hoại lại không đứt đoạn, thân thể tứ chi tay chân can trường huyết mạch đều không đứt đoạn.

Đứt đoạn là kiếm.

Bảy thanh Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm tinh cương bách luyện mà thành đều đã gãy đoạn.

Bảy mũi kiếm đều nằm trên tay Lý Hoại.

Ai cũng không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng mỗi người đều có thể thấy rõ bảy đoạn mũi kiếm sáng nhoáng trên tay hắn.

Đoạn kiếm vẫn có thể giết người.

Kiếm quang lại bay ra, lại gãy thêm một đoạn nữa.

Những đoạn kiếm gãy rớt xuống như châu ngọc rơi vãi.

Sắc mặt mọi người đều biến hẳn, thân hình Hàn Tuấn càng dài ra, như hổ vồ mồi bay tới, khí thế uy mãnh.

Lý Hoại trấn định, bước xéo một bước, mu bàn tay chặt xuống.

Hắn xuất thủ xem chừng có phần chậm hơn Hàn Tuấn, đợi lúc lưng bàn tay của hắn công vào sườn Hàn Tuấn, đầu lâu của hắn chắc đã bị đánh vỡ rồi.

Nhưng một điểm đó ai ai cũng nhìn lầm.

Hàn Tuấn đột nhiên giật mình thối lui gấp ra sau, lui nhanh năm bước, đợi đến lúc thân mình đứng ổn định lại, khóe miệng đã ứa

máu.

Lý Hoại mỉm cười chấp tay, nụ cười hư hổng vẫn khả ái:

- Gặp lại các vị sau.

Ánh trăng vẫn như trước, mặt nước vẫn như trước, cây cầu vẫn như trước, Thủy Nguyệt Hiên vẫn như trước, người lại đã không còn là người hồi nãy.

Lý Hoại thong dong nhàn nhã đi qua cửa khúc kiều, bộ dạng giống hệt Hàn Tuấn hồi nãy bước đi trên cầu.

Mọi người chỉ còn nước trở mắt nhìn hẩn đi, không ai dám cản đường.

Giữa ánh trăng sóng nước, phẳng phất có một lớp sương khói ẩm đậm bốc lên, giữa sương khói phẳng phất có một bóng người ẩm đậm.

Lý Hoại chợt nhìn thấy bóng người đó.

Không ai có thể hình dung được cảm giác của hẩn lúc nhìn thấy bóng người đó, thứ cảm giác đó giống như một người mù bỗng thấy được minh nguyệt trên trời lần thứ nhất.

Bóng người đó lượn giữa sóng nước bàng bạc.

Cước bộ của Lý Hoại dừng hẩn.

"Người là ai ?" Hẩn nhìn bạch y nhân trong đám sương khói đó, hỏi: "Người là ai ?".

Không có tiếng trả lời.

Lý Hoại đi tới, phẳng phất đang bị thu hút bởi một thứ hấp dẫn lực thần bí, thẳng lưng đi tới.

Mây tan, trăng hiện, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống, phản chiếu trên mặt y.

Một màu trắng nhợt, trắng nhợt như mặt trăng.

"Người không phải là người". Lý Hoại nhìn y, thốt:

"Người nhất định từ trong mặt trăng đến".

Trên khuôn mặt trắng nhợt bỗng xuất hiện một nụ cười thần bí không ai có thể hiểu nổi, người trong trắng đó đột nhiên dùng một thứ thanh âm thần bí đáp:

- Phải ta từ trong trăng tới, ta xuống tới nhân gian, chỉ có thể mang đến cho bọn người một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Chết.

Đạo quang nhạt nhẽo, mờ mịt như ánh trăng.

Ánh trăng cũng như đao.

Bởi vì lúc đao quang thờ thẩn như ánh trăng đó vừa xuất hiện, minh nguyệt trên trời phẳng phất cũng đột nhiên có sát khí.

Tất sát tất vong, sát khí vạn kiếp không dứt.
Đao quang lạt lẽo, ánh trăng lạt lẽo, sát khí lại nồng nặc như máu.
Đao quang xuất hiện, màu trắng bằng bạc biển, Lý Hoại chết.
Một cái búng tay đã là sáu chục sát na, nhưng Lý Hoại chết chỉ bất quá giữa một sát na.
Một sát na lúc đao quang xuất hiện.
"Phi đao".
Lúc đao quang tan biến, người Lý Hoại chẳng khác gì bộ quần áo rách rưới, ngã ngửa trên lan can điêu hoa đầu cửu khúc kiêu.
Trên ngực hấn, mũi đao đâm sâu lút cán.
Tâm tạng tuyệt đối không còn nghi ngờ gì nữa là chỗ yếu hại nhất trong những chỗ yếu hại trí mệnh trên người, đao vừa đâm vào, chết không còn cách cứu vãn. Nhưng vẫn còn có người chưa tin tưởng.
Hàn Tuấn đã bước tới, dùng hai ngón tay đâm dọc cán đao theo miệng vết thương vào thẳng ngực Lý Hoại, lúc rút ra, máu tươi đã bắn theo, đao lòi ra.
Lưỡi đao nho nhỏ vẫn đủ để xuyên thấu tâm tạng.
- Sao rồi ?
- Nhất định chết.
Hàn Tuấn không khỏi để lộ biểu tình cao hứng trên mặt:
- Người này đã chết rồi.
Ánh trăng vẫn như trước, bạch y nhân dưới ánh trăng phảng phất đã hòa tan vào trong ánh trăng.
Trời không mây.
Tuyết ngừng rơi càng lâu, khí lạnh càng thậm, tấm gương sáng kê bên lò lửa làm bằng đồng xanh, ngọn lửa đỏ hừng hực in rọi vào gương giống như bờ má một tiểu cô nương mắc cỡ.
Phương lão bản ngã người trên một tấm chăn da thú, trên chăn còn có một cái bàn, trên bàn có một chén bột khô trắng trắng, còn có một lồng đèn, một cây thương.
Đèn tịnh không phải là thứ đèn dùng để thấp sáng, thương càng không phải là loại thương để đâm chết người dưới ngựa.
Thứ thương đó đương nhiên cũng có thể đã giết người, chỉ bất quá giết càng từ từ, càng thống khổ hơn.
Trong căn phòng ẩm áp ngập tràn một hương khí tà ác.
Con người có nhược điểm, cho nên tà ác vĩnh viễn là một trong những lực lượng có thể dụ dỗ nhân loại nhất.
Cho nên thứ hương khí đó cũng phảng phất mê hồn còn hơn xa so với đóa hoa ngày xuân tươi thơm ở Giang Nam.
- Đó là nha phiến, từ biên giới Hồng Mao Thiên Trúc đem qua.

Phượng lão bản nhú mày, nhìn Hàn Tuấn hồi nãy vừa mới xuất hiện trong căn phòng.

- Người nhất định phải thử qua một lần, nếu không cả cuộc đời này của người coi như sống vô nghĩa.

Hàn Tuấn xem chừng không nghe thấy lời lão nói, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Người đã chôn chưa ?

- Đã chôn rồi.

- Hắn có mang theo bốn tiểu hài tử đó không ?

Phượng Thiên Hào cười xảo quyệt:

- Có thể còn một cái trứng nguyên vẹn dưới tổ sao ?

- Vậy chuyện này đã kết thúc ?

- Kết thúc còn tròn trịa viên mãn hơn cả trứng.

- Không có hậu hoạn ?

"Không". Mặt Phượng Thiên Hào có vẻ đắc ý, "Tuyệt đối không".

Hàn Tuấn lạnh lùng nhìn lão rất lâu, xoay người bước ra, đột nhiên quay đầu:

- Người tốt hơn hết là nhớ cho kỹ, lần tới người có làm mấy chuyện nà y, tốt hơn hết là đừng để ta thấy được, nếu không ta sẽ bắt người về đại lao Hình bộ, nhốt kỹ tám mươi năm.

Bên ngoài căn phòng là một tiểu viện, tiểu viện có tuyết, có mai.

Một cội mai già cô đơn tỏa mình bên trong tiểu viện ngập tuyết trắng, tất cả những tịch mịch của thiên hạ phẳng phất đều thoát ra từ dưới gốc rễ của nó.

Tịch mịch làm sao.

Đình viện tịch mịch làm sao, mai tịch mịch làm sao, người tịch mịch làm sao.

Hàn Tuấn bước ra, hít thở cơn gió lạnh, cúi đầu thở dài một hơi, lại thở phào một hơi.

Hô hấp của gã đột nhiên đình chỉ.

Gã đột nhiên thấy trong rừng lá hồng mai, có một khuôn mặt trắng nhợt đứng trước mặt gã cười quỷ.

Hàn Tuấn cũng không biết đã nhìn qua bao nhiêu khuôn mặt, tuy đại đa số là mặt khóc, mặt cười cũng không ít.

Nhưng gã từ đó đến giờ chưa thấy qua khuôn mặt cười như vậy, cười tàn nhẫn như vậy, cười ác độc như vậy, cười khùng bố như vậy.

Giữa trăm ngàn đóa mai hoa đỏ tươi, đột nhiên lộ xuất một bộ mặt cười như vậy, hơn nữa còn nhìn gã mà cười.

Làm sao đây ?

Hàn Tuấn thối lui một bước mau mắn, phóng người lên, tả thủ hoành

trước ngực tự vệ, hữu thủ bầu thành đại ưng trảo, chuẩn bị cào tới khuôn mặt trắng nhợt giữa bụi hồng mai đỏ.

Một trảo đó của gã chưa bầu tới, bởi vì gã đột nhiên nhận ra khuôn mặt đó là ai.

Nhị hiệp Lưu Vĩ trong Đồng Tâm Thất Kiếm, mỹ nam tử anh tuấn khôi vĩ, nhưng sau khi y chết, cũng không có sự phân biệt gì quá lớn với những người chết khác.

Người chết dưới Thất Đoạn Thất Tuyệt Thương Tâm Chưởng, mặt mày đặc biệt méo mó phẳng phất đang cười, nhưng nụ cười lại càng bi thảm hơn, càng thương tâm hơn so với khóc.

Lưu Vĩ đã chết dưới Thương Tâm Chưởng.

Lúc Hàn Tuấn phi thân đã nhận ra gương mặt y, cũng nhận ra y chết dưới Thương Tâm Chưởng.

Đồng Tâm Thất Kiếm, ai ai đều cũng là cao thủ kiếm đạo, đặc biệt là Lưu nhị và Vu ngũ.

Người thứ nhì chết chính là Mạnh Ngũ.

Hắn được người ta kéo về trên cỗ xe một bánh.

Vết thương trí mệnh của hắn cũng là Thất Đoạn Thất Tuyệt Thương Tâm Chưởng.

Thất đoạn.

Tâm mạch đoạn, huyết mạch đoạn, cân trợ đoạn, can trường đoạn, thận thủy đoạn, cốt lộ đoạn, uyển mạch đoạn.

Thất tuyệt.

Tâm tuyệt, tình tuyệt, tư tuyệt, dục tuyệt, khổ thống tuyệt, sinh tử tuyệt, tương tư tuyệt.

Thất đoạn thất tuyệt, thương nhân thương tâm.

Thứ công phu đó dần dần cũng đã tuyệt tận, không ai thích luyện thứ công phu tuyệt tình tuyệt nghĩa đó, cũng không ai chịu truyền.

Phương Thiên Hào hỏi Hàn Tuấn.

Lão hỏi ba vấn đề đều làm cho người ta rất khó hồi đáp, cho nên lão phải hỏi Hàn Tuấn, bởi vì Hàn Tuấn không những có nhiều đại cao thủ trong võ lâm, hơn nữa đầu óc cực kỳ tinh mật, giống như một thứ cơ giới thần kỳ mà trời đất đã sáng tạo ra.

Chỉ cần lướt ngang qua mắt gã, bay lọt vào tai gã, mỗi một chuyện từng trải qua trong tâm gã đều tuyệt không quên.

- Thương Tâm Thất Tuyệt không phải đã thất truyền sao ? Hiện tại trong giang hồ còn có ai luyện thứ công phu này ? Là ai đã làm mấy chuyện này ?

"Có một người". Hàn Tuấn hồi đáp.

- Ai ?

- Lý Hoại.

"Hắn ?" Phương Thiên Hào hỏi:

"Làm sao là hắn được ?".

- Bởi vì ta biết hắn là bằng hữu duy nhất của Liễu Lang Thất Đoạn và Hồ Lang Nương Thất Tuyệt lúc sinh tiền.

"Nhưng hắn không phải đã chết sao ?" Phương Thiên Hào hỏi,

"Người đã nói qua, đao của Nguyệt Thần, giống như phi đao của Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa, lệ bất hư phát".

Hàn Tuấn quay đầu, đôi mắt lạnh khốc nhìn trắng hạ huyền lạnh lẽo ngoài cửa sổ.

Nguyệt quang như đao.

- Phải.

Thanh âm của Hàn Tuấn phảng phất đột nhiên bay đến một nơi xa xăm, xa tận mặt trăng.

"Ánh trăng như đao, đao như ánh trăng". Gã thốt:

"Dưới đao của Nguyệt Thần, không khác gì người dưới ánh trăng.

Không ai có thể trốn khỏi ánh trăng, cũng không ai có thể tránh khỏi đao của Nguyệt Thần".

- Không ai, quả thật không một ai ?

- Tuyệt không có.

- Còn Lý Hoại thì sao ?

"Lý Hoại tử liễu". Hàn Tuấn đáp:

"Hắn đã chết rồi, hắn đã không thể không chết".

- Nếu quả trên thế giới này chỉ có một mình Lý Hoại có thể sử dụng Thương Tâm Thất Tuyệt Chưởng, nếu quả Lý Hoại đã chết, thì Đồng Tâm Thất Kiếm chết dưới tay ai ?

Hàn Tuấn không giải đáp được vấn đề đó, bởi vì vấn đề đó ai ai cũng đều vô phương hồi đáp.

Nhưng gã lại mò được một manh mối, mò được một manh mối trong đầu gã.

Ánh mắt gã đột nhiên phát sáng.

"Không sai, là năm năm trước", Hàn Tuấn thốt:

"Ngày sáu tháng hai, năm năm về trước, ngày đó cũng như bây giờ".

"Ngày đó thì sao ?" Phương Thiên Hào hỏi:

- Hôm đó ta có chuyện làm ở Hình bộ, buổi tối ngủ luôn trong án phòng, đến nửa đêm ngủ không được, ngồi dậy đọc tài liệu, trong đó có một quyển đặc biệt làm cho ta hứng thú.

-Ồ ?

- Đó là một quyển sổ kể về vụ án ở Huyền Cự Tự, nói về một người tên là Diệp Thánh Khang. Y bị người ta đâm vào ngực ba kiếm, kiếm

đâm qua tim vốn tuyệt đối chắc chắn phải chết.

- Có ai mà không chết được ?

"Y không chết", Hàn Tuấn thốt, "Đến bây giờ y còn sống nhẩn ở phía bắc kinh thành".

"Kiếm bén xuyên tim, chết không kịp cứu, hấn vì sao còn có thể sống cho tới bây giờ ?" Phương Thiên Hào hỏi.

"Bởi vì kiếm bén đâm thấu ngực trái, tịnh không có trái tim của hấn".

Hàn Tuấn đáp:

"Nói cách khác, tim của hấn vốn không nằm ở đó".

"Ta không hiểu". Biểu tình của Phương Thiên Hào giống như đang nhìn một người đang nói láo, "Ta quả thật không hiểu người đang nói cái gì ?".

"Vậy để ta dùng phương pháp đơn giản nhất mà kể cho người nghe".

Hàn Tuấn đáp:

"Người tên Diệp Thánh Khang đó, là hữu tâm nhân".

"Hữu tâm nhân ?" Phương Thiên Hào hỏi, "Hữu tâm nhân là ý tứ gì đây ?".

- Ý tứ hữu tâm nhân, là nói đến loại người trái tim không nằm bên ngực trái, mà ở ngực phải, thân thể của y mỗi một cơ quan đều tương phản với người thường.

Phương Thiên Hào ngắt người.

Qua một hồi rất lâu, lão mới mở miệng nói, từng tiếng từng tiếng hỏi Hàn Tuấn:

- Người có phải muốn nói Lý Hoại cũng giống như Diệp Thánh Khang, cũng là hữu tâm nhân ?

"Đúng", Hàn Tuấn cũng gằn từng tiếng, "Bởi vì trừ chuyện đó ra, không còn cách nào khác để giải thích".

- Bởi vì Lý Hoại là hữu tâm nhân, cho nên tịnh không chết dưới đao của Nguyệt Thần, bởi vì đao của Nguyệt Thần tuy đâm vào tâm tạng của hấn, nhưng trái tim của hấn tịnh không nằm chỗ đó.

Phương Thiên Hào nhìn Hàn Tuấn chăm chăm:

- Có phải ý của người là vậy không ?

- Phải.

Trái tim của một người nếu quả không sinh trưởng ở chỗ nó đáng lẽ nên tồn tại, cảm giác của người đó đối với chính mình ra sao ?

- Hấn nhất định có cảm giác rất khoái lạc.

- Khoái lạc ? Tại sao lại có cảm giác khoái lạc ?

- Bởi vì chuyện đó là sai trái, mà sai trái thông thường khơi cho con người rất nhiều thứ khoái lạc.

Lý Hoại hiện tại nhất định rất khoái lạc.

Hắn không chết, người muốn hắn chết lại không ai biết hiện tại hắn đang ở đâu.

Dưới tình huống như vậy, hắn nhất định khoái muốn chết.

Lệnh truy tầm đã phát hạ.

Các bộ khoái cao thủ từ các huyện các phủ các châu phụ cận đều đã đến.

“Phải bắt cho được Lý Hoại”. Hàn Tuấn phát hạ mệnh lệnh:

“Hắn nhất định còn ở xung quanh đây, bọn người không được do dự, bằng bất cứ giá nào phải bắt cho được hắn”.

Bọn chúng tìm không ra.

Bởi vì Lý Hoại hiện tại đang ngã lưng ở một nơi mà cả trong mộng bọn chúng cũng không nghĩ ra được.

Tên Lý Hoại đó quả thật hư hỏng.

Hai chân Lý Hoại gát cao trên bàn, ngã người thoải mái.

Kỳ quái thật, hắn thật sự là một nam tử hán, thậm chí có thể cho là một nam tử hán rất thô dã, nhưng đôi chân của hắn lại thon dài như chân nữ nhân, vừa trắng, vừa đầy đặn, lại vừa mịn màng.

Nghe hắn nói, có rất nhiều cô gái thích đôi chân của hắn muốn chết.

Lời nói của Lý Hoại tiên sinh, đương nhiên tịnh không thể hoàn toàn tin tưởng cho lắm, nhưng cũng tịnh không phải không có điểm nào đáng tin.

Địa phương này thật sự rất thích hợp để nằm ngủ, không những thích hợp để nằm ngủ, hơn nữa còn thích hợp để làm bất cứ chuyện gì, đủ thứ chuyện.

Chỗ này quả thật là quá tốt, quá thoải mái.

Một tên nhỏ hư hỏng như Lý Hoại, thật sự không xứng hợp với chỗ này.

Nhưng hắn cứ tới khời khời, cho nên mới không có ai nghĩ ra được.

Chỗ này thật ra là chỗ nào ?

Một cô gái khinh khinh xảo xảo đẩy cửa bước vào, khinh khinh xảo xảo bước tới trước mặt Lý Hoại, dùng đôi mắt ôn ôn nhu nhu, ôn ôn nhu nhu nhìn Lý Hoại, nhìn mặt hắn, nhìn đôi mắt hắn đang nhắm, nhìn đôi chân hắn.

Lý Hoại ngủ giống hệt như người chết, nhưng bàn tay của người chết đó bỗng thò ra.

Người chết đó có thể quả thật không thành thật cho lắm, lại quả thật rất hư hỏng.

Tay của hắn càng không thành thật, càng rất hư hỏng, tay của hắn không ngờ lại mò vào nơi không nên mò tới chút nào.

“Người hư”. Cô gái lên tiếng, “Lý Hoại, tên tiểu lưu manh kia, người

quả thật là hoại tử liễu, hư đáng chết”.

Cô gái đó là ai ?

Nàng có quan hệ đặc biệt gì, tình cảm đặc biệt gì với Lý Hoại ? Tại sao dám ở lại bầu bạn với hắn trong tình huống nguy cấp như vậy ? Nàng có lực lượng đặc biệt gì có thể bảo đảm sự an toàn cho hắn, làm cho người ta không tìm ra hắn ?

“Người quả thật là tiêu dao tự tại”. Thiếu nữ đó nói:

“Người không biết Hàn Tuấn và cha ta đang sai người tìm bắt người sao ? Vì muốn bắt người, cơ hồ đã khám xét mỗi một tấc đất trong thành.

“Ta biết, ta đương nhiên biết”. Lý Hoại đáp, “Nhưng ta không có một chút lo lắng”.

- Sao vậy ?

- Bởi vì bọn họ đều nghĩ người hận ta nhất là nàng, hơn nữa nàng còn là con gái của cha nàng, nếu quả bọn chúng có thể tìm đến nơi đây, bọn chúng đơn giản không còn là người, mà quỷ sống.

Lý Hoại lần này đụng phải quỷ sống.

Người thứ nhất Lý Hoại đụng phải là Hàn Tuấn, lúc gã đẩy cửa bước vào, Lý Hoại chừng như đang nhìn thấy một con quỷ sống, loại quỷ sống từ trên trời bị đày xuống.

Hàn Tuấn dùng một ánh mắt ôn hòa tới mức cơ hồ đồng tình nhìn con người đang kinh ngạc trước mặt mình.

“Ta biết khó có ai tưởng tượng nổi, kể cả ta cũng đã không thể tưởng ra được”. Hàn Tuấn thở dài:

“Bọn ta đều đã nghĩ cả cuộc đời này sẽ không còn gặp lại bộ mặt của các hạ”.

Trên khuôn mặt vàng vàng hư hỏng mà khả ái của Lý Hoại, không ngờ còn lộ xuất một nụ cười đặc biệt.

“Tiểu cô nương đó đâu ? Tiểu cô nương chuyên môn thích giết người, tiểu cô nương xinh đẹp thần thần bí bí giáng hạ từ mặt trăng đó đâu ?” Lý Hoại hỏi Hàn Tuấn:

“Nàng hôm nay có đến không ?”.

- Không.

- Kỳ thực ta cũng biết nàng không đến.

- Người biết ?

“Ta làm sao mà không biết ?” Lý Hoại thốt, “Nguyệt quang như đao.

Đao như nguyệt quang. Cái mạng này của ta gần bị đao của nàng tống tiễn, ta làm sao mà không biết đao của Nguyệt Thần cơ hồ đã lệ bất hư phát giống như “Tiểu Lý Phi Đao” năm xưa, ta làm sao mà không biết muốn Nguyệt Thần xuất thủ phải trả một cái giá nặng tới

cỡ nào ?”.

Thanh âm của Lý Hoại phảng phất cũng mang theo một thứ cảm tình kỳ quái.

- Điểm quan trọng nhất, ta cũng biết Nguyệt Thần cũng như Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa, mỗi lần giết người, chỉ cần một lần thất thủ, tuyệt không tái phát.

“Cho nên người nghĩ hôm nay nàng tuyệt không trở lại ?” Hàn Tuấn hỏi.

“Đúng, hôm nay nàng tuyệt không trở lại”. Lý Hoại đáp:

“Bởi vì người có mời nữa cũng thỉnh không được, nàng cũng tuyệt không trở lại giết một người mà nàng đã từng giết qua một lần”.

- Người nói không sai, người hoàn toàn không sai, Nguyệt Thần hiện tại tuyệt đối là sát thủ ra giá cao nhất trên thế giới, hôm nay nàng đích xác không có tới đây.

Lý Hoại mỉm cười.

- Nhưng ta tin rằng người cũng nên biết hôm nay ta cũng không chỉ tới một mình.

- Ta biết.

Lý Hoại cười:

- Người đương nhiên không chỉ tới một mình, nếu quả người hôm nay tới một mình, người làm sao mà chạy thoát được.

Hàn Tuấn lại dùng ánh mắt ôn hòa đầy vẻ đồng tình hỏi nãy nhìn hắn:

- Vậy người có biết ta hôm nay mang người nào tới không ?

- Ta không biết.

Lý Hoại đương nhiên không biết, Lý Hoại cũng nghĩ không ra.

Còn có ai có thể nghĩ ra ?

Không ai có thể nghĩ ra tổng bộ đầu Hình bộ danh chấn thiên hạ

“Thiết Hỏa Phán Cung” Hàn Tuấn chỉ vì một tiểu tử nhỏ tuổi vô danh mà lẳng lặng xuất động không biết bao nhiêu cao thủ nhất lưu trong giang hồ.

Tất cả những cao thủ có quah hệ tới Lục Phiến Môn và quan phủ Hình bộ, lần này cơ hồ đều xuất động toàn bộ, chừng như giống hệt trong trò ảo thuật, từ bốn phương tám hướng đều đổ về Sơn Thành này, nơi mà Lý Hoại cũng đã nhận là một địa phương nhỏ xíu bình an nhất trên toàn thế giới. Lý Hoại lần này có thể quả thật rất xấu số. Không cần biết là loại người nào, không cần biết là trong tình huống nào, nếu quả đúng phải đám cao thủ mà Lý Hoại đụng phải ngày hôm nay, đều không còn đường chạy như nhau.

Cả tử lộ cũng không có.

Bởi vì có đám người không muốn hấn chết quá sớm.
Cầu sinh không được, cầu tử cũng không được. Lý Hoại phải ứng biến làm sao ?
Lý Hoại nếu quả hoàn toàn không có biện pháp, thì Lý Hoại không phải là Lý Hoại.
Lý Hoại đột nhiên làm một chuyện mà ai ai cả trong mộng cũng tưởng không được, đặc biệt là Khả Khả, cả trong giấc mộng đáng sợ nhất của nàng cũng đều không tưởng tượng nổi.
Tay của nàng đột nhiên bị nắm giữ, bị Lý Hoại nắm giữ.
Tay của nàng đương nhiên thường hay bị Lý Hoại nắm giữ. Toàn thân trên dưới của nàng có bao nhiêu chỗ cũng đều thường hay bị Lý Hoại nắm giữ.
Nhưng lần này không giống những lần trước.
Lý Hoại lần này không ngờ đã dùng một chiêu lợi hại nhất trong Thất Thập Nhị Lộ Tiểu Cầm Nã Thủ để nắm giữ tay nàng.
Tay của nàng chừng như đột nhiên bị một gọng kìm sắt bấu bóp, đột nhiên nàng nghe Lý Hoại nói:
- Các vị hiện tại đã có thể bắt đầu chúc mừng ta, bởi vì ta đã không thể chết được.
Nụ cười của Lý Hoại quả thật quá khả ố.
“Bởi vì các vị đương nhiên đều không chịu để vị Phương đại tiểu thư trẻ trung mỹ miều này đột nhiên chết đi, cho nên ta đại khái cũng có thể được tiếp tục sống”. Lý Hoại thốt:
“Nếu quả ta có chết, Khả Khả tiểu thư cũng sống không được”.
Lý Hoại thở dài một hơi:
- Điểm này ta tin các vị nhất định đều hiểu rõ như ta.
Thứ lời nói vô sỉ hạ lưu thô bỉ đó, không ngờ lại phát ra từ miệng Lý Hoại, Khả Khả quả thật không dám tin vào lỗ tai chính mình.
Không những nàng không tin, người khác càng không tin.
Mặt mày Phương lão bản vào giây phút đó đã biến thành màu gan heo.
“Tên tiểu lưu manh kia, người không phải là người, người dám làm chuyện như vậy sao ?” Phương Thiên Hào cả giận:
“Con gái của ta đối đãi với người ra sao, người sao lại dám làm như vậy với nó ?”.
“Không có gì kỳ quái cả”. Lý Hoại tâm ôn khí hòa giảng giải:
“Lý Hoại ta, vốn là một kẻ hư hỏng, vốn là kẻ đáng chết, nếu quả ta không làm được chuyện này, mới gọi là kỳ quái”.
Hắn cúi đầu, thái độ rất ưu nhã.
“Ta tin các vị nhất định đều hiểu rõ tình huống hiện tại”. Lý Hoại thốt:

“Cho nên ta cũng tin các vị nhất định để ta chạy thoát”.

Hắn lại nói:

- Lý Hoại là gì chứ ? Lý Hoại chỉ bất quá là một tên khốn kiếp, làm sao có thể dùng mạng của Khả Khả tiểu thư để đổi lấy mạng của tên khốn kiếp Lý Hoại này ?

Lý Hoại nói:

- Như vậy ta tin rằng ta hiện tại đã có thể nói một lời từ biệt hẹn gặp lại các vị.

Sau đó, Lý Hoại quả nhiên đã chào tạm biệt đám cao thủ võ lâm hạng nhất đang bao vây hắn vào tử địa.

Hắn không ngờ quả nhiên thái thái bình bình bước ra khỏi nơi long đàm hổ huyệt đó.

Điểm này cả hắn cũng cơ hồ không dám tin là thật.

Trong tay hắn tuy có con tin, Phương Thiên Hào tuy yêu thương con gái lão cực kỳ, nhưng hắn không nên thoát thân dễ dàng như vậy.

Cho dù trong tay hắn có con tin, cũng có thể nghĩ ra hàng đồng biện pháp đối phó hắn, hà huống, người khác đối với sự sinh tử tồn vong của đứa con gái mình châu của Phương đại lão bản cũng tịnh không nhất định phải lo lắng gì.

Bọn chúng vì sao lại để Lý Hoại chạy thoát ?

Điểm đó ai ai cũng đều không hiểu.

Khoái mã phóng điên cuồng, Sơn Thành xa dần, mờ xa.

Sơn Thành đã xa.

Sơn Thành tuy đã xa, minh nguyệt vẫn còn có thể thấy, vẫn là một minh nguyệt tròn trịa như thấy ở Sơn Thành. Ánh trăng lúc này đương nhiên không bén như đao. Lúc này, ánh trăng lọt lọt như mặt nước.

Ánh trăng lọt lọt, xuyên qua song cửa sổ nửa kín nửa hở, đùa nhẹ khí lạnh núi rừng vào gian tiểu ốc đó.

Căn nhà gỗ giữa đồi núi, Lý Hoại đang ở trong căn nhà gỗ đó.

Khả Khả đương nhiên cũng ở trong nhà.

Người nàng đang đứng trước một lò lửa cháy hừng hực, lò lửa chiếu rọi bờ má đỏ hồng của nàng.

Mặt Lý Hoại lại trắng nhợt, trên mặt không có một chút vẻ hư hồng, cả nụ cười phá phách trên mặt cũng không còn.

Hắn không ngờ chừng như đang đắm chìm trong suy nghĩ.

Bởi vì hắn không hiểu, lại chừng như có bộ dạng đã biết một chút, bởi vì lúc hắn đào thoát, hắn xem chừng đã thấy một bóng trắng nhạt nhẽo, bóng trắng nhạt nhẽo giống như ánh trăng, lướt qua bên thân người hắn, không khác gì ánh trăng và gió núi nhẹ nhàng lướt qua

người hấn.

Hắn quả thật thấy bóng người đó như vậy, bởi vì lúc đó hắn cũng nghe được một người, một nữ nhân dùng thanh âm mỹ miều mảnh mai như ánh trăng:

- Bọn người đều phải đứng yên, để cho Lý Hoại đi ...

Lý Hoại không phải đang nằm mộng, từ lúc hắn còn rất bé, đã không còn nằm mộng.

Hắn quả thật đã nghe được thanh âm người đó nói.

Nhưng hắn lại càng không hiểu.

Nếu quả thật hắn có thể dễ dàng chạy thoát như vậy là nhờ Nguyệt Thần chặn đứng truy binh giùm hắn, thì Nguyệt thần tại sao lại phải làm như vậy ?

Ánh lửa lấp lóe, càng ngày càng đỏ rực.

“Ta đã quyết định” Khả Khả bỗng thốt:

“Ta hoàn toàn đã quyết định, tuyệt đối đã quyết định ...”.

Giọng nói của nàng rất kỳ quái.

“Nàng quyết định cái gì ?” Lý Hoại hỏi.

“Ta đã quyết định làm một chuyện”. Khả Khả đáp:

“Ta quyết định phải làm chuyện làm cho người vui vẻ thoải mái phi thường, hơn nữa đối với ta lại càng cảm kích phi thường”.

- Chuyện gì ?

Khả Khả dùng ánh mắt chứa chan tình cảm phi thường nhìn gã nam nhân đó, nhìn rất lâu, sau đó dùng một thứ thanh âm chứa chan tình cảm phi thường mà đáp lời hắn:

- Ta biết sau khi người nghe ta nói, nhất định sẽ cảm động phi thường, ta chỉ hy vọng sau khi người nghe được, đừng có khóc, đừng cảm động đến mức phải chảy nước mắt.

- Nàng đừng lo, ta không khóc đâu.

- Người thế nào cũng khóc.

Lý Hoại chịu thua:

- Được, không cần biết sau khi ta nghe có bị nàng làm cảm động thành bộ dạng nào đi nữa, nàng ít ra cũng nên kể chuyện gì nàng đã quyết định làm cho ta nghe đi chứ.

“Được, ta kể cho người nghe”. Bộ dạng của Khả Khả quả thật đã có hạ quyết tâm:

“Ta quyết định tha thứ cho người”.

Nàng dùng thứ thái độ kiên quyết cơ hồ giống như lúc Gia Cát

Lượng hạ quyết tâm phải giết Mã Tốc mà nói:

- Không cần biết người đối với ta ra sao, ta đã quyết tâm tha thứ cho người, bởi vì ta biết người cũng có nỗi khổ của người, bởi vì người

cũng còn muốn sống”.

Nàng bỗng chạy tới, ôm cổ Lý Hoại.

“Người cũng bắt tất phải giải thích”. Khả Khả thốt:

“Ta đã tha thứ cho người, người bắt tất phải giải thích”.

Lý Hoại không giải thích.

Có những lời mình không muốn nói, cũng không thể nói, người khác lại nói giùm mình, bởi vì những lời đó chính là lời người khác muốn nghe, cũng là lời muốn mình nghe.

- Ta biết người tuyệt không phải là người vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ân, người làm vậy với ta, chỉ bắt quá muốn sống còn.

Khả Khả giải thích giùm Lý Hoại.

- Không cần biết là bất cứ người nào trong tình huống người gặp, đều làm như người. Một người nếu còn muốn nắm tay người mình yêu thương, tất phải muốn sống còn.

Khả Khả cười vui sướng:

- Trong tình huống đó, người nếu không dùng phương pháp đó để mang ta bỏ chạy, thì còn dùng được phương pháp nào khác nữa chứ ?

Nụ cười của nàng càng lúc càng thỏa mãn:

- Cho nên ta không thấy kỳ quái chút nào, bởi vì ta hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của người, người quả thật là một tên lưu manh phá hoại, cũng may ta cũng không phải là tốt đẹp gì.

Nụ cười của nàng càng toe toét, bởi vì lời nàng nói chính là những lời chính nàng thích nghe nhất.

Cho nên nàng căn bản không chú ý đến trong tròng mắt của Lý Hoại đã xuất hiện một bóng trắng lợt lạt.

Có phải người từ trong trắng giáng hạ lại đã xuất hiện ? Hơn nữa đã xuất hiện trước mắt Lý Hoại ?

“Ta phải đi”. Lý Hoại chột thốt.

“Người phải đi ?” Khả Khả giật mình hỏi, “Người phải đi đâu ?”.

- Ta không biết.

- Người vì sao lại phải đi ?

- Ta không biết.

- Người cái gì cũng không biết sao ?

“Đúng, ta cái gì cũng không biết”. Lý Hoại đáp:

“Ta chỉ biết hiện giờ ta nhất định phải đi”.

Tên hư hỏng Lý Hoại đó vốn là một người thông minh tuyệt đỉnh, hiện tại trên mặt không ngờ lại có biểu tình si si ngốc ngốc, cả ánh mắt của hắn cũng dâng đầy thứ biểu tình đó.

-- Bóng người áo trắng giống như trong mộng đó, đương nhiên cũng

còn trong mắt hần như trước.

Khả Khả nhìn hần, xem chừng giống như một người đang chìm dưới nước thấy một khúc cây đang muốn bầu vịu, bỗng bị sóng nước xô dạt.

Nàng lần theo ánh mắt của Lý Hoại mà nhìn ra ngoài cửa.

Nàng hoàn toàn vô năng vô lực.

Ánh trắng bên ngoài cửa như mặt nước.

Dưới trăng có người, bạch y nhân, người giữa sương khói trăng nước sơn thôn.

Người tĩnh lặng.

Thậm chí so với sơn thôn trong sương khói trăng nước còn tĩnh lặng hơn, chỉ tĩnh lặng nhìn Lý Hoại.

Y không nói một tiếng.

Nhưng Lý Hoại lại giống như nghe thấy một thứ chú ngữ thần bí.

Y không ra dấu, cả động cũng không động.

Nhưng Lý Hoại lại giống như đã tiếp thụ một thứ ma lực hấp dẫn thần kỳ nhất giữa thiên địa.

Y không kêu Lý Hoại đi theo y.

Nhưng Lý Hoại đã rời bỏ nữ nhân đáng yêu nhất bên người mà bước qua, bước vào dưới ánh trăng lạnh lẽo như mặt nước, bước về phía y.

Lần này Lý Hoại xem chừng không có một chút hư hống, không những không hư, hơn nữa còn nghe lời còn hơn cả đứa trẻ nghe lời nhất.

Tên hư hống nhất lại có bộ dạng này trước mặt một người, có lẽ đó là nỗi bi ai lớn nhất của đám hư hống.

- Ta tịnh không kêu người tới.

- Ta biết.

- Người vì sao lại phải tới ?

- Ta không biết.

- Người biết được cái gì ?

“Ta chỉ biết hiện tại ta đã tới đây, ta cũng biết ta một khi đã tới đây thì không thể đi được nữa”. Lý Hoại đáp.

- Không cần biết ở đây là chỗ nào, người đều không đi ?

- Ta tuyệt không đi.

- Người không hối hận ?

- Ta tuyệt không hối hận, chết cũng không hối hận.

Cho nên Lý Hoại đã đi đến thế giới đó.

Thế giới đó là một thế giới từ xưa đến nay chưa có người đến, cũng không thuộc về loài người.

Trong thế giới xa xăm vừa thần bí vừa mỹ lệ đó, tất cả mọi thứ đều thuộc về trăng.
Không có ai biết nó ở đâu.
Không có ai biết ở đó hình thái và phong mạo của sông núi ra sao.
Thậm chí không có ai biết nó tồn tại.
Cho nên Lý Hoại từ nay về sau đã ly khai thế giới loài người.
Tuyết xuân đã tan, trên núi cao đã có dòng suối trong vắt chảy xuống.
Nhưng ở đỉnh núi thâm sơn mật rừng mây trắng, tuyết vẫn còn tồn đọng từ bao đời. Vẫn lóe sáng ánh ngân quang.
Trong thế giới một màu trắng bạc đó, vạn sự vạn vật đều rất ít có biến hóa, thậm chí có thể nói không có biến hóa.
Chỉ có sinh mệnh mới có biến hóa.
Nhưng ở nơi đó, cơ hồ hoàn toàn không có sinh mệnh.
Lúc Lý Hoại đến nơi đó, đã cảm thấy được điểm đó.
Hắn không để ý tới.
Bởi vì hắn đã có một thứ cảm tình thần bí mà trong mộng cũng không tưởng nổi, cũng có một nữ nhân hắn chưa bao giờ mộng tưởng qua, đã giúp hắn đạt được một sinh mệnh mới.
Hắn đã mang sinh mệnh đến thế giới đó.
Nhưng sáng sớm hôm nay đối với Lý Hoại mà nói, tất cả vạn sự vạn vật giữa thiên địa đều đã bị hủy diệt.
Lý Hoại đã trải qua một trăm mười bảy ngày ở đây, một ngàn bốn trăm lẻ bốn canh giờ.
Mỗi một ngày, mỗi một canh giờ, mỗi một khắc, đều nồng nàn nhu tình mật ý không rời.
Trăng tịnh không lạnh.
Sự ám áp dịu dàng của ánh trăng bọn phàm phu tục tử vĩnh viễn vô phương lãnh hội được.
Lý Hoại tự hào, cũng tự kiêu, bởi vì hắn đã đón nhận được cái người khác vô phương đón nhận.
Bảo kiếm có hai cạnh, mỗi một chuyện đều có hai mặt chính phản.
Đạt được vật mình trân quý nhất, thông thường cũng có thể đánh mất vật mình trân quý nhất. Mình đạt được càng nhiều vật quý, đánh mất thông thường cũng càng nhiều hơn.
Trong trăm ngàn thứ nhu tình, Lý Hoại thường đột nhiên có cảm giác mình đã có một nỗi thống khổ từ đó đến giờ chưa từng có.
Hắn sợ mất.
Hắn sợ mất nữ nhân yêu thương nhất trong sinh mệnh hắn.
Từ lúc ban đầu, hắn đã có một thứ cảm giác sớm muộn gì hắn cũng

mắt nàng.

Sáng sớm hôm nay, cảm giác đó của hắn đã linh nghiệm.

Sáng sớm hôm nay, cực kỳ tĩnh mịch, cực kỳ lạnh, cực kỳ đẹp, hoàn toàn không khác gì một trăm mười bảy buổi sáng sớm trước đây.

Điểm khác biệt là, sáng sớm hôm nay, đã không còn ai bên cạnh Lý Hoại.

Người đâu ?

Người đã đi, đi như giấc mộng, như làn khói, như hơi sương.

Không để lại một lời, không để lại một chữ, như vậy mà đi.

-- Nàng thật sự đi như vậy sao ?

Thật, mỗi chuyện đều thật, tình cũng thật, mộng cũng thật, tụ cũng thật, ly cũng thật.

Giữa nhân thế có cái gì chân thật hơn so với ly biệt ?

Lý Hoại bắt đầu hư.

Lý Hoại ăn, Lý Hoại uống, Lý Hoại ghẹo, Lý Hoại bài bạc, Lý Hoại say. Hắn ăn, ăn không vô, hắn bài bạc, bài bạc không thắng, hắn ghẹo gái, cũng có người khác ghẹo gái của hắn.

Cho nên hắn chỉ còn say. Nhưng làm sao say ? Có nguyên say hoài không tỉnh, đó cũng chỉ bất quá là giấc mộng của thi nhân.

Có ai có thể say hoài không tỉnh chứ ?

Lúc tỉnh dậy, liền có hư không và tịch mịch như cơn gió lạnh quất vào mặt, còn ai có thể hiểu chứ ?

Một lăng tử không có cội rễ, luôn hy vọng có chút cội rễ thuộc về mình.

Cho nên Lý Hoại lại quay trở lại Sơn Thành.

Sơn Thành nho nhỏ đó cũng giống như tuyết trắng cổ xưa trên đỉnh núi không bao giờ tan chảy, luôn luôn rất ít có biến hóa.

Nhưng lần này khi Lý Hoại quay về, đã hoàn toàn biến đổi.

Sơn Thành đã biến đổi.

Vẫn là vùng núi xa xôi, đá trắng cây xanh hoa đỏ cát vàng dưới núi vẫn còn đó.

Nhưng Sơn Thành đã không còn.

Người trong Sơn Thành cũng không còn.

Tòa thành đó phảng phất từ xa xưa cho đến nay đã luôn luôn tồn tại trong tâm trong mắt Lý Hoại. Sơn Thành vĩnh viễn còn tồn tại đó, hôm nay đã đột nhiên không còn.

Sơn Thành không ngờ đã biến thành một tòa tử thành.

Một con gà chết, một con chó chết dở, một cái lá rụng bị gió đẩy đưa trên con đường cát vàng tĩnh lặng như chết, tiếng song cửa gãy "cộp cộp" va đập, một cái lò lửa nguội lạnh, một hồ rượu rót tan tàn, nỗi

lật úp trên đất, không có cái bánh bao nào.

Người cũng đã gần chết như con chó.

Người đó là người duy nhất Lý Hoại thấy được khi hắn quay trở về Sơn Thành.

Hắn nhận ra người đó, hắn đương nhiên nhận ra người đó.

Bởi vì người đó là Trương lão đầu chủ tiệm bán bánh bao.

- Nơi đây tại sao lại biến thành như vậy ? Mọi người ở đây đâu rồi ? Chuyện gì mà ra nông nổi như vậy ?

Lý Hoại phí công tra hỏi Trương lão đầu, vẫn hỏi không ra một kết quả nào.

Trương lão đầu đã giống như con chó ngoài đường kia, đói đến mức xem chừng sắp chết tới nơi.

Lý Hoại đem hết tất cả đồ ăn thức uống trong gói hành lý cho người và chó ăn, cho nên hiện tại chó đã bắt đầu có thể rên ư ử, người cũng bắt đầu có thể nói.

Chỉ đáng tiếc lời người nói chỉ có một chữ. Tuy chữ đó lão không ngừng lặp lại, cũng vẫn chỉ có một chữ, một chữ “khả”:

- Khả Khả, Khả Khả, Khả Khả, Khả Khả ...

Chữ đó lão nói đi nói lại không ngừng, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần, cũng không biết còn muốn nói bao nhiêu lần.

Lý Hoại thiếu điều muốn nhảy dựng.

Hắn đã rất lâu không nghe đến cái tên đó, Trương lão đầu vì sao lại muốn lặp đi lặp lại không ngừng gọi tên nàng ?

Sơn Thành đã chết, trong tử thành đó, trừ Trương lão đầu ra, không còn có ai khác có thể may mắn sống sót.

“Khả Khả”, Lý Hoại hỏi, “Nàng còn sống không ?”.

Trương lão đầu ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt già nua si ngốc mê mang, đột nhiên lóe qua một ánh sáng.

Vì vậy Lý Hoại chung quy lại gặp được Khả Khả.

Phượng gia hậu viên đã trở thành hoang vu, trong đình viện hoang vu, giữa đình đài lạnh lẽo, nơi sâu hút cây cỏ điều linh, có căn nhà từng mọc tiểu trúc ba gian.

Đêm đã rất khuya.

Trong hoang viên chỉ có một ánh đèn.

Lý Hoại từ chỗ Trương lão đầu đi tới, nhìn thấy căn nhà nhỏ đó.

Đèn trong nhà, người dưới đèn.

Một người ôm o cơ hồ hoàn toàn biến hình, một khuôn mặt trắng nhợt si mê.

Khả Khả.

- Lý Hoại, ngươi là tên tiểu quỷ, ngươi quả thật hư đáng chết.

Miệng của nàng, lặp đi lặp lại ba câu đó không ngừng, tâm của nàng đã hoàn toàn tan vỡ, vạn sự vạn vật trên thế gian cũng đều đã tan vỡ thành từng mảnh nhỏ theo tâm nàng. Trừ ba câu đó ra, nàng đã vô phương liên tưởng đến bất cứ cái gì khác trên thế gian này.

Một người tim tan vỡ, tư tưởng cũng theo đó mà tan vỡ.

Tâm Lý Hoại cũng tan vỡ, nhưng trên mặt hắn lại vẫn mang theo nụ cười vừa khả ái vừa khả hận muôn thuở.

Giây đó phút đó tình đó cảnh đó, hắn không cười thì còn có thể làm gì, muốn hắn khóc sao ?

“Khả Khả, ta là Lý Hoại, ta là tên tiểu quỷ hư hỏng đáng chết, ta đã hư hỏng đến mức cả ta cũng muốn chết đi cho rồi”. Lý Hoại thốt:

“Hư hỏng đến mức này, đã không còn có thể tìm ra người thứ hai hư hỏng như vậy, cho nên ta tin rằng nàng nhất định còn nhận ra ta”.

Khả Khả lại xem chừng hoàn toàn không nhận ra hắn.

Khả Khả nhìn hắn, xem chừng đang nhìn một bóng dáng nàng chưa từng gặp mặt.

Lối nhìn của Khả Khả, căn bản không giống nhìn một người, mà chừng như đang nhìn một đồng phân chó.

Sau đó Khả Khả lại tát.

Cái tát đó quả thật đã đập vào mặt Lý Hoại, Lý Hoại vẫn cười, còn cười rất thoải mái.

- Nàng còn nhận ra ta, ta biết nàng nhất định còn nhận ra, nếu không nàng không đánh ta.

“Ta nhận ra người ?” Bộ dạng của Khả Khả vẫn còn si si mê mê, “Ta nhận ra người ?”.

Lý Hoại gật đầu.

Lúc hắn gật đầu, hắn đã nhận thêm một cái tát.

Hắn thích bị nàng đánh, cho nên hắn mới chịu đựng mấy cái tát của nàng.

Hắn cũng biết cho dù nàng có tát hắn tám trăm bảy chục lần, hắn cũng cam tâm tình nguyện chịu đòn.

Bởi vì đó là những cái tát si mê cuồng điên. Lúc cái tát thứ ba của Khả Khả tiểu thư chạm đến mặt hắn, ngón tay cái của nàng cũng đồng thời điểm lên “Nghênh Hương huyệt” dưới mũi hắn.

Vì vậy Lý Hoại lại hư hỏng.

Khách sảnh cổ lão, đình viện thâm trầm, trong vẻ lạnh lẽo thâm lương vẫn mang đậm một thứ ý tứ trang nghiêm tôn kính khó nói.

Hồng mai vạn điểm, phòng ốc hàng hàng, đình đài lầu các lớp lớp, giữa không gian lẫn lộn đó, một lão nhân tịch mịch ngồi một mình dưới mái vòm, phẳng phất đã cách biệt với thế giới đó lâu rồi.

Tịnh không phải thế giới đó phải cách biệt lão, mà là lão muốn cách biệt thế giới đó.

Một lão nhân cao lớn uy mãnh, cũng đầu tóc bạc trắng như lão ta, cước bộ cơ hồ khinh xảo như ly miêu, đang đi xuyên qua tiểu viện nhuộm đầy tuyết trắng.

Trên tuyết cơ hồ hoàn toàn không lưu hạ một dấu chân.

Lão nhân cao lớn uy mãnh đi đến trước mặt lão ta, đột nhiên phẳng phất đã biến thành nhỏ bé đi rất nhiều.

- Bọn tôi đã có tin tức của thiếu gia.

“Dẫn hắn về đây”. Lão nhân tịch mịch, trong ánh mắt già nua đột nhiên phát sáng, “Không cần biết hắn đang ở đâu, không cần biết người dùng phương pháp gì, người nhất định phải mang hắn về”. Lý Hoại lần này quả thật hư hỏng đến mức chính hắn cảm thấy kỳ diệu. Hắn chưa bao giờ tưởng tượng được hắn cũng có một ngày rơi vào tình huống hư hỏng như vậy.

Bị một cô gái dùng một phương pháp không quang minh cũng không lỗi lạc điểm vào “Nghênh Hương huyết” dưới mũi, đã là một chuyện hư hỏng hết sức.

Càng tệ hơn, cô gái đó còn là cô gái hãn tín nhiệm nhất, hơn nữa còn bị nàng điểm cả mười bảy, mười tám huyết đạo khác trên người. Cho nên lần hư hỏng này không thể có lần nào so sánh nổi đối với Lý Hoại tiên sinh, hiện tại cũng chỉ còn nước quy quy củ củ thành thật ngồi trên cái ghế gần lò lửa đỏ rực, đợi người ta đến tu chỉnh hắn. Có ai có thể đến tu chỉnh hắn ? Làm sao để tu chỉnh hắn ?

- Khả Khả, nàng vì sao lại đối với ta như vậy ?

- Ta hận người, hận người tới chết.

- Ta đã làm chuyện gì đắc tội với nàng ?

- Người căn bản vốn không phải là người, là con quỷ sống, cho nên người cũng chỉ thích nữ quỷ sống đến từ mặt trăng.

Lý Hoại cười, cười hư hỏng.

Lúc đó hắn không ngờ còn có thể nở nụ cười, cũng thật là chuyện làm cho người ta không thể không phục.

- Người cười cái gì ?

- Ta cười nàng, nguyên lai là nàng đang ghen.

Kỳ thực hắn không nên cười.

Kỳ thực hắn cũng nên biết sự ghen tuông của con gái tuyệt đối không phải là một chuyện có thể cười.

Con gái đang ghen tuông thường thường đều có thể ăn cả mạng người.

Lý Hoại lần này cũng biết cái mạng của hắn sẽ sớm bị tổng điều, bởi

vì hắn đã thấy Phương lão bản và Hàn Tuấn từ bên ngoài bước vào. Hàn Tuấn không ngờ cũng đang cười.

Gã đương nhiên có lý do nên cười, vụ trọng án hoàng khổ bị mất vàng, hiện tại cuối cùng đã có thể kết liễu.

Thủ phạm chính ăn cắp vàng ròng, hiện tại coi như đã bị trói mình quy án.

Lý Hoại dùng một thứ thanh âm rất ôn nhu churỏi thề toáng lên:

- Con rùa đen người, người trộm số vàng đó, lại muốn bắt ta chịu tội cho người, ta cũng có thể tha thứ cho người, bởi vì nếu quả ta là người, ta không chừng cũng làm như vậy, nhưng người vì sao phải nhất định muốn lấy mạng ta ?

- Bởi vì người hư hỏng.

Hàn Tuấn từ hồi năm tuổi chưa bao giờ cười được như vậy:

- Người hư hỏng như người, nếu quả không chết, sau này ta có ngày được ngủ yên được sao ?

Phương lão bản đương nhiên cũng cười.

Lý Hoại nhìn lão, đột nhiên dùng một thanh âm rất thần bí nói với lão:

- Nếu quả ta là lão, hiện tại ta nhất định cười không nổi.

- Tại sao ?

Thanh âm của Lý Hoại càng nhỏ, càng thần bí:

- Lão có biết con gái của lão có con không ?

Nụ cười của Phương lão bản lập tức cứng đờ, xoay tay tát vào mặt hắn một chưởng.

Nụ cười trên mặt Lý Hoại vẫn không biến chuyển.

"Lão đánh ta cũng không có gì, chỉ tiếc lão vĩnh viễn đánh không được đứa nhỏ trong bụng con gái lão". Lý Hoại thốt:

"Nàng hận ta như vậy, hại ta như vậy, bởi vì đã có mang với ta, ta lại không để ý tới nàng".

Mặt Phương Thiên Hào xanh dờn, chột xoay người xông ra ngoài.

Nụ cười của Lý Hoại càng hư hỏng, hắn biết lão muốn kiếm con gái để hỏi cho rõ, hắn cũng biết thứ chuyện đó nhảy xuống sông biển cũng rửa không sạch.

Lỡ có mang, hơn nữa lại là đứa con hư hỏng của tên lưu manh, tiểu cô nương nếu quả bị gia gia bắt được, tình huống đó cũng không đẹp để gì.

Lý Hoại có cảm giác mình cuối cùng cũng báo thù được một chút.

Lý Hoại quả thật là hư hỏng, nhưng hắn báo thù thông thường đều không dùng tới thứ phương pháp tàn khốc ác độc đó.

Hắn không phải là loại người như vậy.

Chỉ tiếc khi một người đang xui xẻo, chừng như mưa gió sấm sét

không bao giờ ngừng đổ lên người hắn.

Phượng Thiên Hào vốn đã xông ra ngoài, không hiểu sao đột nhiên lại quay trở lại.

Vừa quay trở lại, biểu tình trên mặt xem chừng không khác gì đưng phải ôn thần.

Lý Hoại nhìn không ra tình huống bên ngoài, nhưng cho dù hắn có nghĩ tới lời con mắt cũng nghĩ không ra bên ngoài đã phát sinh ra chuyện gì mà làm cho Phượng Thiên Hào giật mình như vậy.

Dưới tình cảnh hiện tại của Phượng Thiên Hào, chuyện có thể làm cho lão thất kinh thành ra bộ dạng như vậy quả thật không có nhiều.

Tâm hiếu kỳ của Lý Hoại giống như xuân tâm của một thiếu nữ mười bảy bắt đầu phát động trong một ngày xuân.

Bên ngoài cửa có cái gì ? Chuyện gì đã phát sinh ? Không những Lý Hoại nghĩ không ra, ai ai cũng đều nghĩ không ra.

Mỗi người đều bắt đầu khẩn trương.

"Người nào ?" Hàn Tuấn trầm giọng, như mũi tên phóng ra ngoài, tả quyền hữu chưởng múa may, phát ra toàn những chiêu trí mệnh.

Nghĩ không ra ngay lúc đó gã cũng đột nhiên thoái lui trở lại, bộ dạng quay trở về không khác gì Phượng Thiên Hào, trên mặt cũng ngập tràn biểu tình kinh hoàng sợ hãi.

Sau đó ngoài cửa có một lão nhân cao lớn uy mãnh râu tóc bạc trắng từ từ bước vào nhà.

Tâm Lý Hoại chùn xuống liền.

Nếu quả trên thế giới này còn có một người hắn vừa thấy đã nhức đầu, đại khái chính là người đó.

Lão nhân tóc bạc trắng, y phục cũng lấp lánh ánh bạc, cả thất lưng cũng dùng bạc nguyên chất làm thành.

Lão cũng không phủ nhận mình là người xa xỉ tỉ mỉ phi thường, đối với y phục cũng xa xỉ tỉ mỉ, mỗi một chi tiết cần thiết trong đời đều xa xỉ tỉ mỉ phi thường.

Ai ai cũng đều biết khuyết điểm đó của lão, nhưng ai ai cũng không thể phủ nhận ưu điểm của lão còn hơn nhiều so với khuyết điểm.

Điểm quan trọng nhất, lão tuyệt đối có tư cách hưởng thụ tất cả những gì lão ưa thích.

Lão nhân chấp tay sau lưng, từ từ bước vào giữa đại sảnh. Hàn Tuấn, Phượng Thiên Hào lập tức dùng một thái độ chân thành kính sợ xuất từ trong nội tâm, cúi người hành lễ.

"Đại tổng quản, cơ hồ đã gần mười năm không bước chân vào giang hồ, hôm nay sao lại quang lâm tề xá ?" Phượng Thiên Hào hỏi.

"Lão trang chủ gần đây thân thể vẫn an thái chứ ?" Hàn Tuấn cung

kính hỏi:

"Bệnh tình của thiếu trang chủ gần đây có khỏe hơn không ?".

Lão nhân chỉ cười nhạt, không nói tiếng nào, Lý Hoại lại đã xen lời nói lớn:

"Thân thể lão trang chủ càng ngày càng tệ, thiếu trang chủ đã bị bệnh gần chết, bọn người hỏi lão, lão biết nói gì đây ?".

- Vô lễ ngang ngược.

Họ Phương và họ Hàn đồng thanh giận dữ hét lớn, Hàn Tuấn đã xuất thủ, gã vốn đã có ý giết người diệt khẩu, đây là cơ hội khó bỏ qua.

Gã đương nhiên dùng chiêu thức trí mệnh.

Trong giang hồ cũng không biết đã có bao nhiêu người chết dưới một chiêu đó.

Một người đã bị người ta điểm mười bảy mươi tám trọng huyết trên người, ngoại trừ chịu chết ra, còn ca xướng gì được nữa.

Nhưng Lý Hoại biết hắn vẫn còn có thể ca xướng, đem bài ca hắn ghét nhất mà rống.

Hàn Tuấn tận toàn lực đánh một chiêu, nhất kích lưỡng đắc. Không những tiêu diệt tang chứng, cũng có thể lấy lòng vị đại tổng quản đại nhân vật đương thế vô song.

Một chiêu xuất thủ đó, nhất định phải thành.

Không tưởng được ngân quang vừa lóe lên một cái, người của gã đã bị chấn động văng ra phía sau, càng không tưởng được đạo ngân quang vừa lóe chớp đó không ngờ là bộ râu dài thướt của đại tổng quản.

Phương Thiên Hào kinh hoàng.

Càng làm cho người ta kinh hoàng hơn, vị tổng quản mà ai ai cũng cúi đầu tôn kính lại đi đến trước mặt Lý Hoại, dùng thái độ tôn kính mà người ta dùng để đối xử với lão hoi này, để cúi mình hành lễ với Lý Hoại.

Phương Thiên Hào và Hàn Tuấn cơ hồ không thể tin vào mắt mình, chuyện đó có thể xảy ra trên thế giới này sao ?

Càng làm cho bọn chúng không thể tin vào tai mình, bởi vì vị lão nhân ngân y toàn thân sáng lạn uy mãnh như thiên thần đó, hiện tại không ngờ lại dùng giọng điệu của một nô bộc khiêm tốn mà nói với Lý Hoại:

- Nhị thiếu gia, tiểu nhân phụng mệnh trang chủ, đặc biệt đến đây thỉnh nhị thiếu gia trở về.

Trở về ?

Một tên lãng tử không có nguồn cội, một tên tiểu lưu manh không có

nhà, không có thân nhân, không có cơm ăn, có thể trở về đâu ?

Trường đình phúc đoán, hà xứ quy trình ?

Khả Khả đột nhiên xuất hiện trước cửa, ngăn chặn lão nhân tóc bạc mà hồi nãy không ai dám ngăn trở.

- Lão là ai ? Lão có phải là lão ma đầu sát nhân Thiết Ngân Y của hai mươi năm trước ?

- Chính là ta.

- Lão tại sao lại phải đem hắc đi ?

- Ta phụng mệnh làm vậy.

- Phụng mệnh ai ?

- Lý lão trang chủ mà anh hùng thiên hạ đương thế không ai không tôn kính.

- Lão ta bằng vào cái gì mà muốn đem hắc đi ? Ta cứu mạng của hắc, vì hắc mà ta hy sinh cả hạnh phúc cuộc đời ta, ta lại mang trong bụng hài tử của hắc. Lần này phí bao tâm can mới bắt được hắc, thậm chí không do dự để cái thành trấn nơi ta sinh trưởng từ nhỏ biến thành một cái tử thành.

Thanh âm của Khả Khả khản giọng hò hét.

- Tại sao ta không thể giữ gã lại ? Lý lão trang chủ đó bằng vào cái gì mà bắt lão đem gã đi ?

Thiết Ngân Y trầm mặc một hồi lâu, mới gằn từng tiếng:

- Bởi vì Lý lão trang chủ là phụ thân của hắc.

"Phụ thân của hắc ?" Khả Khả cười cuồng dại, "Phụ thân của hắc đã làm qua chuyện gì cho hắc ? Từ nhỏ đã không cần, không để ý tới hắc, hiện tại lấy tư cách gì mà muốn mang hắc quay về ?".

Trong tiếng cười của Khả Khả đã có tiếng khóc, dụng hết sức kéo áo Lý Hoại.

- Ta biết người không trở về, người từ nhỏ đã là một hài tử không ai cần tới, không ai lo lắng tới, hiện tại vì sao lại phải trở về ?

- Ta phải trở về.

- Tại sao ?

Lý Hoại cũng trầm mặc một hồi lâu mới gằn từng tiếng:

- Ta cũng không biết, ta quả thật không biết.

Kỳ thực hắc biết.

Mỗi một người không có nguồn cội, đều hy vọng có thể tìm ra một nguồn cội thuộc về mình.

Ngày đó có trăng sáng.

Lúc đó, dưới minh nguyệt, cũng có người rơi lệ như Khả Khả, kéo tay áo lạnh lạnh quệt nước mắt, ngẩn lệ thui thủi lang thang dưới ánh trăng.

Phi Dao Hựu Kiến Phi Dao

Hồi 2

Chín Năm Qua Như Mây Khói

Vùng núi xa xăm, Sơn Thành.

Cũng không biết là sáng sớm ngày đầu năm năm nào, xa xa có tiếng pháo trúc nổ không ngừng.

Tuyết bạc trắng mặt đất, tượng trưng cho mùa màng thu hoạch năm đó, đối với đại đa số người dân mà nói, đó là một năm không còn nghi ngờ gì nữa sẽ ngập tràn hoan du.

Nhưng đối với đứa bé đó mà nói, năm đó cũng không khác gì với những năm trước, cũng chỉ có khổ nạn, tủi nhục, và nghèo đói.

Trên thế giới này, hắn không có tới một thân nhân, không có một ngày an bình ăn no mặc ấm.

Trên thế giới này, hắn căn bản không có gì hết.

Lúc người ta hoan du nhất, khoái lạc nhất, là lúc hắn thống khổ nhất, tịch mịch nhất.

Một mình hắn trốn trong bụi cỏ gần chân núi, nhìn hoa đỏ, trái tươi, áo mới, pháo giòn, bánh bao nóng hổi, thịt kho và tiền lì xì, tất cả những thứ đó đều thuộc về con của người ta, hắn chỉ có trong mộng tưởng mới có thể hy vọng được những thứ đó.

Hồi nãy tuy có một cô bé vận nông phục đỏ tươi dùng khăn tay lụa đỏ gói hai đùi gà nướng, ba cái bánh chiên, bốn cái trứng muối, sáu cục đường thẻ, len lén chạy đến đưa cho hắn, lại bị hắn đuổi đi.

Hắn không muốn người khác thương hại hắn, không muốn người khác bố thí cho hắn.

Cô bé đó vừa đi vừa khóc, để bọc thịt gà bánh trứng đường thẻ dưới triền đồi, chỉ cần hắn mò ra là có thể lượm ăn.

Nhưng hắn không lượm.

Tuy hắn đói muốn chết, cũng không lượm, cho dù hắn chết đói, cũng tuyệt không lượm.

Trời sinh hắn có cái tính khí đó.

Trong huyết mạch hắn, trời sinh lưu một thứ máu, vĩnh viễn không thỏa hiệp, vĩnh viễn không khuất phục, tuyệt không cúi đầu.

Một lão nhân cao lớn uy mãnh râu tóc bạc trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Lão đã đứng đằng xa lẳng lặng nhìn hắn rất lâu, cũng đã quan sát

hắn từ lâu.

Đứa bé cũng nhìn lão chăm chăm, dùng thái độ hung hãn để hỏi:

- Ngày đầu năm, ông không ở nhà chơi với con nít ăn mừng năm mới, lại tới đây nhìn ta trừng trừng làm gì ? Ta có gì hay ho mà nhìn ?

Thái độ của lão nhân rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi cơ hồ gần như trầm thống.

“Người họ gì ?” Lão nhân hỏi thẳng bé.

- Ta không biết.

- Người không biết ? Họ của mình làm sao mà không biết được ?

“Tại sao nhất định phải biết ?” Thằng bé nhếch miệng hung hãn, “Ta không có cha, không có mẹ, đó là chuyện của gia đình ta, ông có quan hệ khỉ gió gì với ta mà hỏi ta ?” Lão nhân nhìn hắn, nỗi trầm thống trong ánh mắt càng sâu sắc.

- Người làm sao biết không có quan hệ với ta ? Ta đến đây là đặc biệt để bắt người về.

- Bắt ta ? Ông không nhận ra ta thì bắt ta làm gì ?

- Ta nhận ra người.

“Ông nhận ra ta ? Ông làm sao mà nhận ra ta được ?” Đứa bé đột nhiên có điểm kinh ngạc, “Ông biết ta là ai ?” - Ta biết phụ thân của người, nếu quả không có ông ta, hiện tại ta cho dù có còn sống chưa chết thì cũng còn thê thảm hơn người nhiều.

Đứa bé thất kinh nhìn lão, nhìn rất lâu.

“Ông là ai ?” Đứa bé hỏi lão nhân. “Ông họ gì ?” - Ta họ Thiết.

- Còn ta ?

“Người họ Lý”. Lão nhân đáp:

“Tên họ của người là Lý Thiện”.

Đứa bé bỗng mỉm cười.

- Lý Thiện, tên họ của ta là Lý Thiện, người như ta, cho dù mang họ Lý, cũng nên gọi là Lý Hoại.

Lão nhân dẫn đứa bé đi.

- Ông dẫn ta đi đâu ?

- Dẫn người về nhà.

- Về nhà ? Ta có nhà sao ?

“Người có”. Lão nhân đáp, “Ta tin rằng người nhất định sẽ cảm thấy vinh dự vì nhà của người, cũng như nhà của người sẽ vinh dự vì người”.

- Vinh dự vì ta ? Thứ người từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều hư hỏng như ta ?

- Người không hư.

- Ta không hư ? Làm sao mới coi là hư ?
“Có thể làm những chuyện thô bỉ vô sỉ hạ lưu mới gọi là hư”. Lão nhân đáp:
“Nhưng người làm không được”.
- Ông làm sao biết ta làm không được ?
“Bởi vì ngươi là người của Lý gia, là xương máu của Lý gia”. Thái độ của lão nhân càng nghiêm túc, “Chỉ cần ngươi có thể bảo trì một điểm cốt khí đó, ta cũng dám bảo đảm trên thế giới tuyệt không có ai dám khi dễ ngươi.
Vì vậy Lý Hoại đã về nhà, đó là lần thứ nhất hắn về nhà, đó là chín năm trước.
Hiện tại Lý Hoại lại về nhà.
Vật vẫn như xưa, người đã khác.
Đứa bé chín năm trước đã trưởng thành.
Chín năm, luyện thành một thứ tuyệt kỹ thiên hạ vô song.
Chín năm, một bảo tàng chôn giấu đã được tìm ra.
Chín năm, trong chín năm đã có bao nhiêu biến hóa ?

Phi Dao Hựu Kiến Phi Dao

Hồi 3 Nhất Chiến Tiêu Hồn

Ông muốn ta quay về, ta theo ông về. Ông ít ra cũng nên đáp ứng ta một chuyện.
- Chuyện gì ?
- Ta muốn uống rượu, muốn uống một trận thống thống khoái khoái.
“Được, ta mời ngươi uống”. Thiết Ngân Y thốt:
“Ta nhất định để cho ngươi uống một trận thống thống khoái khoái”.
Cao nguyên, một mảnh cao nguyên bằng phẳng rộng lớn. Gió thu thổi qua, không thấy lá rơi, bởi vì trên cao nguyên đó không thấy có một cái cây nào.
Nhưng giữa một đêm, địa phương đó bỗng biến đổi. Đột nhiên dựng lên hơn hai mươi cây cột đồng mạ vàng, giăng một vải bạt cực lớn làm bằng da một ngàn một trăm hai mươi tám con trâu.
Đó là chuyện hồi sáng sớm.
Một ngày trước có một đám mục đồng còn lừa bò đến ăn cỏ, sáng sớm lại tưởng mình đã đi lầm hướng.

Đến giữa ngõ, bọn chúng lại càng thất kinh, càng không có cách gì tin vào mắt mình.

Trên thảo nguyên đột nhiên trướng lên một cái trướng hồng, giường sàng bàn ghế làm bằng gỗ quý tinh trí, một hàng xe chõ tới, đặt khắp nơi trong lều vải bạt.

Trên bàn ăn dưới lều vải bạt đã bày biện tửu cụ thuần kim thuần ngân.

Sau đó còn thấy bảy tám cỗ xe rộng rãi dừng bánh, từ trên xe có một đám người trung niên bước xuống, khí phái xem chừng rất vĩ đại, nhưng trên mặt lại phẳng phất trét đầy dầu mỡ béo ngậy vĩnh viễn không tẩy rửa hết.

Rất có ít người nhận ra bọn họ, chỉ nghe thấy xa xa có người điểm danh:

- Thiên Hương Lâu Trần đại sư phụ, Tâm Xuân Viên Đỗ đại sư phụ, Ngọc Xuân Lâu Hồ đại sư phụ, Phục Nguyên Lâu Lý đại sư phụ, Khuê Nguyên Quán Lâm đại sư phụ, đều đã đến.

Mấp mé hoàng hôn, lại có một nhóm người đến, đến bằng một cỗ xe hai ngựa thơm tho, từ trên xe bước xuống là một đám tuyệt sắc mỹ nhân, a hoàn, diễm nữ, tuấn đồng, mỗi một người đều có phong thái và phong cách đặc thù riêng, có hấp dẫn lực đặc biệt.

Bọn họ chia nhau vào trong lều vải bạt.

Người đến cuối cùng đương nhiên là Thiết Ngân Y và Lý Hoại.

Lúc Lý Hoại đến, trời đã tối, trong lều đã thấp lửa sáng ngời như ban ngày.

Lý Hoại nhướng mắt, lại nhíu mày mỉm cười.

- Người khác đều nói Thiết đại tổng quản luôn luôn xài to, thiên hạ vô song. Một điểm đó quả thật không phải là nói láo.

- Ta đã đáp ứng người ta phải thống thống khoái khoái mời người uống một trận, muốn mời thì phải mời như vậy.

- Xem kiểu này tối nay ta không thể không say.

“Vậy người cứ say”. Thiết Ngân Y thốt:

“Bọn ta không phải là bằng hữu, nhưng tối nay ta có thể bồi tiếp người uống một trận”.

“Tại sao bọn ta không phải là bằng hữu ?” Lý Hoại hỏi.

Thiết Ngân Y nhìn hấn, biểu tình trong mắt lại biến thành nghiêm túc trầm trọng phi thường.

- Nhất định phải nhớ, người là nhị thiếu gia của Lý gia, bằng vào thân phận và địa vị hiện tại của người, thiên hạ đã không còn một người nào có thể xứng làm bằng hữu của người.

Lão gần từng tiếng, nói tiếp:

- Người càng phải nhớ, sau khi uống rượu tối nay, người đại khái cũng không còn cơ hội uống như vậy nữa.

- Tại sao ?

“Bởi vì người là truyền nhân của phi đao thiên hạ vô song”. Thần sắc của Thiết Ngân Y càng trầm trọng, “Muốn làm người như vậy nhất định phải trả một giá đắt thống khổ phi thường”.

- Ta vì sao lại phải làm người như vậy ?

- Bởi vì người trời sinh là người như vậy, người căn bản không có đất để chọn lựa.

- Ta không thể chọn lựa sống khoái lạc sao ?

- Người không thể.

Lý Hoại lại cười:

- Ta không tin, hôm nay ta phải nghĩ ra phương pháp thí nghiệm thử. Không cần biết sau khi tỉnh dậy tinh thần mệt mỏi chán nản phiền muộn tới cỡ nào, trong khi uống rượu, luôn luôn là khoái lạc, đặc biệt là vừa cầm chén hổ phách vừa choàng vai mỹ nhân.

Cho nên Lý Hoại uống.

Thiết Ngân Y cũng uống, không ngờ còn uống không thua gì Lý Hoại. Ba chục năm trước, lão đã tung hoành thiên hạ, là một ma đầu giết người. Trên mặt không để lộ một tia tình cảm, nhưng trong trái tim già nua lại có những gút mắc khó giải khai hay sao ? Nhất định phải dùng rượu mới có thể giải khai.

Rượu đã uống say, đêm đã khuya.

Trong bóng đêm tối tăm hắc ám, đột nhiên truyền vọng một tràng thanh âm quỷ bí kỳ dị, chừng như giống hết tiếng muỗi vo ve. Vừa dịu dàng, cũng vừa mong manh, nhưng từ đằng xa truyền tới lại nghe rõ ràng phi thường, chừng như ở sát bên mình.

Thiết Ngân Y nhíu đôi mày rậm bạc trắng.

Lý Hoại lập tức hỏi lão:

- Có chuyện gì vậy ?

- Không có chuyện gì, cứ uống đi.

Vừa uống cạn một chén lớn trôi qua yết hầu, đã thấy một người từ ngoài bước vào.

Người đó chừng như vừa khiêu vũ, vừa bước tới.

Hông người đó giống như rắn, thậm chí so với rắn còn linh động nhu nhuyễn hơn, càng uốn khúc uyển chuyển hơn, tùy tùy tiện tiện có thể uốn mình theo kiểu mà không ai có thể tưởng tượng ra được. Tư thế uốn mình vừa quái dị, vừa quỷ bí, vừa ưu mỹ, hơn nữa còn mang theo một thứ dụ hoặc cực kỳ nguyên thủy.

Da người đó giống hết như lụa, lại không bóng láng như lụa.

Vẻ bóng láng của y nhu mỹ ôn hòa, nhưng cũng mang theo thứ dụ hoặc nguyên thủy đồng dạng.

Chân người đó thon thả, lại cao dài, bắp thịt nhúc nhích, cũng kéo theo một thứ vận luật nhịp điệu đã tính.

Một thứ vận luật nhịp điệu làm cho tim nam nhân đập hoảng loạn.

Múa theo thứ nhịp điệu đó, người đó dùng một thứ tư thế không thể tưởng tượng được mà tiến vào cái lều đó.

Tim ai ai cũng đập loạn xạ muốn đứt hơi, cả Lý Hoại cũng không ngoại lệ.

Sau này mỗi lần ngồi uống rượu với một hảo hữu, hần đều tán thưởng tới con người này.

“Người đó quả thật là mỹ nhân tuyệt thế vô song, ta bảo đảm người nhìn thấy y là người cũng phải động tâm”. Lý Hoại nói:

“Ta bảo đảm một khi là nam nhân, chỉ cần nhìn thấy y, đều không khỏi động tâm”.

“Còn người ? Tâm của người có động không ?”.

“Không”.

“Người không phải là nam nhân sao ?”.

“Ta đương nhiên là nam nhân, hơn nữa còn là tiêu chuẩn cho nam nhân”.

“Vậy tại sao tâm người không động ?”.

“Bởi vì người đó cũng là nam nhân”.

Vì vậy người nghe ai ai cũng đều muốn té ghế.

Nam nhân có mị lực hơn xa đại đa số nữ nhân đó đã uốn múa đến trước mặt Thiết Ngân Y và Lý Hoại, trước hết liếc Lý Hoại một cái yêu mị mê hồn, sau đó dùng cả đôi ngọc thủ mười ngón tay thon thả như búp măng đặt một cái hộp sắt bọc một lớp vải lụa đỏ lên bàn của bọn họ.

Sau đó gã lại liếc Lý Hoại một cái yêu mị mê hồn, đương nhiên cũng không quên “tặng” cho Thiết Ngân Y một cái.

Eo của gã không ngừng uốn éo.

Eo của gã quả thật rất mềm mại.

Lý Hoại không ngờ đã có cảm giác miệng mình đã khô rát.

Thiết Ngân Y lại chỉ lạnh lùng nhìn, thần sắc không động một chút.

Con người đó vừa dùng thái độ yêu mị nhất cười một tiếng với lão, vừa luân chuyển uốn éo, toàn thân như cơn lốc xoáy đã ra tới bên ngoài lều.

Tiếng cười của gã, điệu múa của gã đã đủ để làm cho danh kỹ mỹ nhân thất sắc, chỉ có Thiết Ngân Y vẫn thản nhiên, thần sắc bất biến.

“Người thật sự giỏi”. Lý Hoại thốt:

“Nhìn thấy dạng nữ nhân như vậy, không ngờ có thể không động lòng chút nào”.

- Gã nếu quả là nữ nhân, ta nhất định lưu hạ gã, chỉ tiếc gã không phải.

- Đó không phải là nữ nhân ?

- Gã căn bản không phải là người, dĩ nhiên không phải là nam nhân, cũng không phải là nữ nhân”.

- Gã là gì ?

“Gã chỉ bất quá là nhân yêu”. Thiết Ngân Y đáp:

“Một con yêu trong Côn Châu Lục Yêu”.

Lý Hoại không phải ngu muội.

- Ta đã minh bạch rồi, chỉ bất quá có điểm còn chưa hiểu, gã nhân yêu đó đến tìm ta để làm gì ?

- Người tại sao không trước hết nhìn trong cái hộp đó xem có gì ?

Mở cái hộp ra, Lý Hoại ngẩn người. Vô luận là ai mở cái hộp đó cũng không tránh khỏi ngẩn người.

Bên trong cái hộp bao vải lụa đó, chỉ bất quá có một hạt đậu. Một hạt đậu nhỏ xíu.

Một hạt đậu có gì là lạ ?

Một hạt đậu có gì đáng để kinh ngạc kỳ quái ? Vì sao một người quái dị như vậy dùng một phương pháp quái dị như vậy để đem đến đây ?

Lý Hoại nghĩ không ra, cho nên mới ngẩn người.

“Người trịnh trọng muốn ta nhìn vật này ?” Lý Hoại hỏi Thiết Ngân Y.

- Phải.

- Vật này xem ra chỉ bất quá là một hạt đậu.

“Phải”. Biểu tình của Thiết Ngân Y vẫn còn rất ngưng trọng, “Vật đó vốn chỉ bất quá nhìn thấy như một hạt đậu”.

- Một hạt đậu thì có gì là ghê gớm ?

“Một hạt đậu đương nhiên không có gì ghê gớm”. Thiết Ngân Y đáp:

“Nếu quả nó quả thật là một hạt đậu, đương nhiên không có gì ghê gớm”.

- Hạt đậu này không phải là hạt đậu thật sao ?

- Không.

- Vậy nó là cái gì ? Nó không phải là đậu thì là cái gì ? Nó là một thứ đồ chơi gì sao ?

Thần sắc của Thiết Ngân Y càng ngưng trọng, gần từng tiếng:

- Nó tuyệt không phải là đồ chơi gì hết.

- Nó không chơi được ?

- Tuyệt không chơi được. Nếu quả có nhân yêu đem đến nói là một thứ đồ chơi, người chơi tất chết liền trong khoảnh khắc.

Lý Hoại không tránh khỏi ngây người.

Lý Hoại tuyệt không phải là người thường bị lời nói của người khác làm ngây người, nhưng hiện tại lời nói của Thiết Ngân Y lại làm cho hắn hoàn toàn không hiểu.

- Nó là một thứ phù chú có thể nội trong khoảnh khắc trừ ếm người ta chết liền.

“Ta nhớ ra rồi”. Lý Hoại thốt:

“Đó nhất định là hạt đậu Tử Đằng Hoa”.

- Đúng vậy.

- Nghe nói nếu đem cho một người hạt đậu Tử Đằng Hoa, không cần biết là người nào, chỉ cần nhìn thấy hạt đậu đó, đã có thể coi như là người chết rồi.

“Đúng”, Thiết Ngân Y thốt:

“Cho nên ta mới nói hạt đậu đó là một thứ phù chú trí mệnh”.

- Người tiếp nhận thứ đậu đó quả thật đều đã chết ? Quả thật không có ai ngoại lệ ?

- Cho tới nay không có một ai.

- Nghe nói là nữ nhân, thứ nữ nhân nào mà lợi hại như vậy chứ ?

Thiết Ngân Y trầm mặc một hồi lâu, mới thốt từng tiếng:

- Người còn rất trẻ, có những chuyện người còn chưa hiểu được, nhưng người nhất định phải nhớ kỹ, nữ nhân lợi hại trên thế giới này nhiều hơn nhiều so với trong trí tưởng tượng của người.

Lý Hoại đột nhiên cũng không nói gì nữa.

Bởi vì hắn bỗng nhớ tới Nguyệt Thần, lại nhớ tới Khả Khả.

-- Bọn họ có thể coi là nữ nhân lợi hại hay không ?

Lý Hoại không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, cũng không muốn nghĩ tới câu hỏi đó nữa, hắn chỉ hỏi Thiết Ngân Y:

- Ông có gặp qua Tử Đằng Hoa chưa ?

- Chưa.

Lý Hoại thở dài một hơi, trên mặt lộ xuất một nụ cười không biết là khả ái hay khả ố.

“Hạt đậu đó nhất định không phải đem giao cho ông”. Lý Hoại thốt,

“Cho dù nó quả thật là một thứ phù chú trí mệnh, cũng không có một chút quan hệ tới ông”.

Thiết Ngân Y đăm đăm nhìn hắn một hồi rất lâu, trong ánh mắt lãnh khốc phảng phất lộ xuất ý tứ ôn hòa, nhưng thanh âm lại càng lãnh khốc hơn:

- Người chịu nhận hạt đậu đó là giao chưa người ? Người muốn nhận chuyện này ?

Lý Hoại mặc nhận.

Thiêt Ngân Y cười lạnh:

- Đám trẻ thích xưng anh hùng, ta đã gặp nhiều. Đám trẻ không sợ chết, ta cũng gặp không ít. Chỉ tiếc hạt đậu này người không thể giành không được đâu.

“Ta quả thật không giành được ?” Lý Hoại hỏi.

Thiêt Ngân Y còn chưa mở miệng, Lý Hoại đã xuất thủ nhanh như chớp, giạt hạt đậu trí mệnh từ trong cái hộp lụa đỏ. Hạt đậu từ trong lòng bàn tay hắn đột nhiên bắn lên, bắn vào miệng hắn, bị hắn nuốt thẳng vào bụng, giống như một tửu quỷ nửa say nửa tỉnh ăn đậu phộng. Sau đó hắn lại cười cười nhìn tny - Hiện tại ta không giành được hay là ông không giành được ?

Thiêt Ngân Y biến sắc.

Bởi vì câu nói đó còn chưa dứt, nụ cười phá phách trên mặt Lý Hoại đã ngưng kết, bỗng biến thành quỷ dị khủng bố không tả nổi, giống như người sắp chết.

Nếu quả chưa nhìn qua người sắp chết, tuyệt đối tưởng không được biểu tình trên mặt hắn ra sao. Tròng mắt của Thiêt Ngân Y co thắt, bắp thịt toàn thân cũng co thắt.

Nếu quả chưa thấy biểu tình hiện tại của Thiêt Ngân Y, cũng tuyệt đối không tưởng nổi người lãnh khốc vô tình như vậy lại biến thành như bây giờ.

Lúc đó thứ thanh âm vo ve kỳ dị lại vang lên, nghe tuy rất rõ ràng, nhưng phảng phất vẫn ở rất xa.

Kỳ thực là sao ? Kỳ thực cũng đã không xa.

Thứ thanh âm đó không ngờ phát ra từ một cây đàn hồ cầm.

Muỗi đương nhiên không thể đánh hồ cầm, chỉ có người mới có thể đánh hồ cầm.

Một nữ nhân mỹ lệ, đầy đặn, cao lớn, phục sức hoa quý, tuy đã vào tuổi trung niên nhưng phong vận vẫn có thể làm cho đa số nam nhân động lòng, dẫn một lão nhân tiều tụy, ốm o, đầu tóc muối tiêu, đột nhiên xuất hiện bên trong lều.

Bọn họ bước từng bước vững chãi, từ từ tiến vào.

Nhưng lúc người ta thấy bọn họ, bọn họ đã vào tới bên trong lều.

Trong tay lão nhân là hồ cầm.

Hồ cầm cũ kỹ, cần lên dây đã đen nhám, dây đàn cũng đã đứt đoạn, thanh âm như tiếng muỗi vo ve phát xuất làm cho người ta cảm thấy nóng nảy phiền muộn.

Khuôn mặt lão nhân đã hoàn toàn nhăn nhúm, đôi mắt già nua mù mờ, cả một điểm sáng cũng không có, nguyên đã là một người mù.

Sau khi bọn họ tiến vào, đứng an an tĩnh tĩnh ở một góc. Nếu không

giống gảy đàn xin ăn thì cũng giống buôn bán lời ca.
Nhưng mỗi người đều không thể không chú ý đến bọn họ, bởi vì hai người đó quá không tương xứng.
Càng làm cho người ta kỳ quái là, hồ cầm tuy đã đến trước mặt, nhưng tiếng đàn như tiếng muỗi vo ve vẫn như từ rất xa xôi truyền lại.
Chỉ có một người không chú ý đến bọn họ, cả nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, xem chừng giống như coi bọn họ căn bản không tồn tại.
Người đó là Thiết Ngân Y.
Lúc đó Lý Hoại không những nụ cười trên mặt đã ngưng kết, toàn thân cũng chừng như cứng đờ.
Trên sự thật, ai ai cũng đều có thể thấy rõ, cho dù hắc hiện tại còn chưa chết, cũng cách bên bờ tử vong không xa mấy.
Kỳ quái là Thiết Ngân Y hiện tại lại xem chừng không có chút run sợ, giống như cái chết của Lý Hoại tịnh không có quan hệ gì với lão, giống như lão cũng có một thứ phù chú thần bí, có thể bảo đảm Lý Hoại tuyệt không chết.
Tiếng hồ cầm như muỗi vo ve đã không còn nghe thấy.
Bên ngoài lều đột nhiên vang lên một tràng tiết tấu cuồng liệt hợp cùng một khúc nhạc kỳ bí, cũng không biết là nhạc gì.
Người uốn éo hông như rắn hồi nãy, lại múa may quái dị như hồi nãy, từ từ bước vào.
Điểm khác biệt, là lần này không chỉ có một mình gã vào.
Lần này có tới sáu người đến, mỗi người xem ra đều đồng dạng quái dị yêu mị như gã, hòa theo tiếng nhạc, múa may đủ các điệu múa quái dị yêu mị. Vận toàn các thức các dạng áo quần quái dị yêu mị, đa số những đại bộ phận đều bộc lộ hiện ra ngoài áo quần, nhìn thậm chí không khác gì những nô lệ hầu quạt ở Ba Tư.
Đám người đó đương nhiên cũng toàn là nam.
Trong tiếng nhạc mang theo một thứ đùa cợt khiêu khích cuồng dã, bọn chúng càng nhảy múa man rợ hơn.
Tiếng nhạc và điệu múa hoang dại làm cho người ta tuy biết rõ bọn chúng là nam nhân, cũng không khỏi có cảm giác ó tằm.
Giữa những thân thể yêu mị nhảy múa cuồng dại trong tiếng nhạc đó, ai ai cũng đều phát hiện trong bọn chúng còn có một người khác.
Bọn chúng cực động, người đó lại cực tĩnh.
Những đại bộ phận của bọn chúng đều hở lố, người đó lại vận một cái áo dài tử sắc kim hoa trùm kín từ tới chân.
Bao phủ toàn bộ thân thể, chỉ lộ ra một bộ mặt.

Một bộ mặt vô luận là ai một khi nhìn thấy một lần, cũng vĩnh viễn cả cuộc đời này không quên được.

Bởi vì khuôn mặt đó thật sự quá xấu xí đến nỗi trở nên đáng sợ, nhưng trên mặt lại quàng một thái độ khúm núm quy lụy vô phương hình dung, chừng như có bộ dạng lúc nào cũng đều có thể chịu lòng để cho mỗi một nam nhân hoàn toàn thỏa mãn.

Có người nói, nữ nhân xấu xí cũng có mị lực, có lúc càng làm cho nam nhân động tâm hơn cả nữ nhân mỹ miều, bởi vì thái độ phong tư của ả, mỗi một cái nhướn mày, mỗi một nụ cười, mỗi một cử chỉ đều hướng tới kêu gọi dục vọng của nam nhân.

Nhìn thấy nữ nhân đó, câu nói trên quả thật đã được chứng thực. Nghe thấy thanh âm của ả, càng không ai còn có thể hoài nghi câu nói đó.

Thanh âm của ả khàn khàn, trầm trầm, sâu sâu.

Ả cười nhỏ với Thiết Ngân Y, lại từ từ đi tới trước mặt Lý Hoại, ngưng thị nhìn Lý Hoại, nhìn rất lâu.

“Người này có phải là Lý Hoại ?” Ả hỏi Thiết Ngân Y.

- Chính là hắn.

- Nhưng ta có cảm giác hắn không có tới một chút hư hỏng.

- Ồ ?

- Hắn không những không có một chút hư hỏng, hơn nữa còn thật sự là hảo hán.

Thứ nam nhân như vậy cả ta cũng chưa từng gặp qua.

- Ồ ?

- Người dám lượm hạt đậu của ta bỏ vào miệng nuốt thẳng vào bao tử, trên trời dưới đất, hắn là người thứ nhất.

Thiết Ngân Y cố ý dùng một ánh mắt rất lãnh đạm nhìn nữ nhân đó, cố ý dùng một thanh âm rất lãnh đạm, thốt:

- Đậu xem chừng vốn đem đến cho người ta ăn, trong ngày không biết có bao nhiêu hạt đậu đã bị người ta nuốt vào bụng.

- Nhưng đậu của ta không thể ăn được.

- Tại sao ?

- Bởi vì vô luận là ai ăn đậu của ta đều không thể không chết, nhất thời biến thành một vũng máu bầm.

Thiết Ngân Y cười lạnh.

“Người không tin ?” Nữ nhân đó hỏi lão.

Thiết Ngân Y vẫn cười lạnh.

Ý tứ của cái cười lạnh đó rất rõ ràng, như muốn nói lão coi lời nói của ả hoàn toàn như đồ bỏ.

Nữ nhân đó cũng cười, nụ cười càng nhu mì.

- Ta nghĩ người chắc biết ta là ai.

“Ta biết”. Thiết Ngân Y lạnh lùng đáp:

“Người là Tử Đằng Hoa”.

- Người đã biết ta là ai, tại sao còn không tin vào lời ta nói ?

- Bởi vì ta cũng biết Lý Hoại tuyệt không chết.

“Người lầm rồi”. Tử Đằng Hoa dịu dàng thốt:

“Ta có thể bảo đảm vô luận là ai ăn phải đậu của ta đều phải chết, vị Lý Hoại tiên sinh này cũng không ngoại lệ”.

- Vị Lý Hoại tiên sinh này là ngoại lệ.

Lão là người thông suốt, lời lão nói ra tuyệt không phải không có lý do, cho nên Tử Đằng Hoa đã bắt đầu có cảm giác kỳ quái:

- Tại sao ? Tại sao hần lại ngoại lệ ?

- Bởi vì Công Tôn thái phu nhân.

Công Tôn thái phu nhân, nghe thấy tối đa cũng chỉ bắt quá là danh tánh của một lão thái bà, tối đa cũng chỉ bắt quá là một lão thái bà có chút danh, có chút tiền, một lão thái bà sống dai.

Nhưng xem chừng Tử Đằng Hoa giết người như cắt cỏ đó đã biến sắc, nghe thấy danh tánh đó, mị lực trên mặt chừng như cũng đã mất đi không ít.

Thiết Ngân Y vẫn dùng thanh âm lãnh đạm phi thường nói tiếp:

- Ta nghĩ người nhất định cũng biết Công Tôn thái phu nhân là loại người ra sao, cũng đã biết bà ta làm chuyện gì.

Tử Đằng Hoa cũng cố ý dùng một thứ thanh âm lãnh đạm để đáp lại:

- Ta hình như có nghe nói về con người đó, nghe nói bà ta bắt quá chỉ cần có người chịu xuất tiền là chịu làm hung thủ giết người cho người ta, chỉ bắt quá giá tiền hơi cao.

- Chỉ bắt quá như vậy thôi sao ?

- Ngoài ra, người đó còn có gì đáng sợ nữa chứ ?

“Nếu quả người thật sự không biết, để ta nói cho người biết”. Thiết Ngân Y đáp:

“Trong vòng một trăm bảy chục năm nay, sát thủ đáng sợ nhất trong giang hồ, là vị Công Tôn thái phu nhân đó. Trong giang hồ đương kim, sát thủ có tư cách tối cao, ra giá tối cao, cũng là vị Công Tôn thái phu nhân đó”.

“Ta chừng như có nghe nói còn có vị Nguyệt Thần nguyệt quang như đao, đao như nguyệt quang”. Tử Đằng Hoa cố ý hỏi, “Trong giang hồ không phải thật sự có người như vậy sao ?”.

- Có.

- Người đã gặp qua nàng ?

“Chưa”. Thiết Ngân Y đáp:

“Nàng cũng giống như người và Công Tôn thái phu nhân, đều rất khó gặp mặt”.

Nụ cười của Tử Đằng Hoa mê hồn:

- Nhưng hôm nay người đã gặp qua ta.

Thiết Ngân Y đáp:

- Đó chỉ bất quá bởi vì người nghĩ Lý Hoại đã chết, một khi người và bọn Côn Châu Lục Yêu đến đây, bọn ta thấy được người, cũng đều chết không còn cách cứu thoát.

Tử Đằng Hoa nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Người quả thật là người chu đáo. Không ai có thể nghĩ chu đáo như vậy".

"Cũng may là người không phải dạng người như ta". Thiết Ngân Y thốt:

"Có rất nhiều chuyện người đều chưa nghĩ tới. Bà ta cũng chưa từng sai lầm lần nào, càng chưa thất thủ qua một lần".

Tử Đằng Hoa lại cười.

"Kỷ lục đó kỳ thực ta cũng nghe người ta nói qua". Á hỏi Thiết Ngân Y, "Còn ta?" "Người giết người đương nhiên còn nhiều hơn bà ta".

Thiết Ngân Y đáp:

"Lần thứ nhất là vào mười ba năm về trước, người đâm chết Dương Phi Hoàn ngã nhào xuống ngựa, cho tới nay đã giết sáu mươi chín người, toàn là giết hạng cao thủ nhất lưu, cũng chưa từng thất thủ qua một lần".

"Vậy thì ta so với Công Tôn thái phu nhân không phải cũng có một điểm mạnh hơn sao?" Tử Đằng Hoa cười yêu mị.

"Cách tính toán đó không đúng". Thiết Ngân Y đáp:

"Người so với bà ta không bằng một điểm, xem ra cũng sẽ không bằng một điểm".

- Tại sao?

"Bởi vì trong bảy mươi lần hành động giết người đó, người tối thiểu đã phạm mười ba lỗi lầm. Có lúc tính toán không chuẩn, cho nên không cho phép xuất chiêu trí mệnh, còn có hai lần người cũng đã thụ thương". Thiết Ngân Y lạnh lùng thốt:

"Mười ba sai lầm đó, mỗi một lần người đều có thể đã uống mạng". Lão lãnh lãnh đạm đạm nhìn Tử Đằng Hoa, lãnh lãnh đạm đạm kết luận:

- Cho nên người tuyệt đối không thể so bì với Công Tôn thái phu nhân.

Nụ cười của Tử Đằng Hoa xem chừng không còn vẻ yêu mị mê hồn nữa, ả lại hỏi Thiết Ngân Y:

- Có phải ý tứ của người muốn nói, nếu quả hôm nay Công Tôn thái phu nhân cũng đến đây, cũng muốn giết vị Lý tiên sinh đó của bọn ta, tất Lý tiên sinh nhất định phải chết trong tay bà ta ?

- Ý tứ của ta đại khái là như vậy.

Thiết Ngân Y nói tiếp:

- Nếu quả Công Tôn thái phu nhân không chịu để người bà ta muốn giết phải chết trong tay người, đại khái làm sao người giết được người đó.

Tử Đằng Hoa nhìn Lý Hoại chăm chăm cả nửa canh giờ, trên mặt dần dần lộ xuất nụ cười làm cho người ta vô phương kháng cự.

"Lần này người đại khái đã làm rồi, Lý tiên sinh của bọn ta hiện tại xem chừng đã là người chết". Tử Đằng Hoa thốt:

"Người đã từng nói qua, một người tối đa chỉ có thể chết một lần".

Lão nói không sai.

Một người tuyệt đối chỉ có thể chết một lần, một người nếu quả chết trong tay của ả, tuyệt đối không thể lại chết trong tay người thứ hai.

Sự thật đó, không ai có thể phủ nhận.

Xà Yêu vẫn không ngừng uốn éo, tiếng nhạc vẫn liên tục bất diệt.

Tiếng nhạc đã tính vừa cuồng bạo, vừa huyền ảo, giống như tiếng vó ngựa chiêng trống rền vang sát phạt. Thử hỏi thiên địa này còn có thứ thanh âm nào có thể áp đảo được ?

Nhưng hiện tại lại bị một tiếng đàn như tiếng muỗi vo ve áp chế.

Nếu quả chưa từng có mặt trên chiến trường, vĩnh viễn vô phương liệu giải được thứ cảm giác đó.

Nếu quả đã từng trải qua một trận quyết chiến, binh lính giao tranh, máu chảy thành sông, xác chết thành núi, đốc sư hậu phương gõ chiêng trống cổ vũ trợ lực, chiến hữu và cừu địch ngay trước mặt, hông bị đao kiếm đâm chém, xương cốt gãy lìa, máu tươi bắn vãi, tiếng gào la sát thương rền rĩ.

Nhưng sau đó nếu quả có con muỗi bay vo ve gần tai, thanh âm nào nghe rõ ràng nhất ?

Nhất định là tiếng muỗi vo ve.

Nếu quả đã từng xông pha chiến trường, từng trải qua thứ tình huống đó, mới liệu giải được thứ cảm giác đó.

Bởi vì người bên trong cái lều đó, trong phút chốc bỗng có cảm giác trong tai chỉ có thể nghe được tiếng đàn như tiếng muỗi vo ve, những thanh âm khác đều nghe không lọt.

Người đàn bà mỹ lệ, đầy đặn, cao lớn, phục sức hoa quý, tuy đã vào tuổi trung niên nhưng phong vận vẫn có thể làm cho đa số nam nhân động lòng đó, giữa tiếng đàn bất khả xâm phạm đó, đã rời khỏi lão

già mù ôm hồ cầm, dùng một tư thái ôn nhu nhàn tĩnh dị thường, từ từ từ góc lều bước tới, đi tới trước mặt Thiết Ngân Y.

- Cảm ơn người.

Bà ta thốt:

- Cảm ơn người đã khoa trương tán thưởng bọn ta, bọn ta nhất định vĩnh viễn ghi nhớ trong tâm.

Thiết Ngân Y đứng dậy, thái độ thành khẩn nghiêm túc:

- Lời tại hạ nói chỉ bất quá là thật tình.

“Vậy thì ta cũng có thể bảo đảm với các hạ, lời các hạ nói đều không sai chút nào”.

Vị phụ nhân khả kính đó cũng bắt quàng chéo tay áo trả lễ:

“Ta có thể bảo đảm Lý Hoại tiên sinh trước khi mặt trời mọc tuyệt không chết được”.

Hiện tại đêm đã khuya, khoảng thời gian cho tới khi mặt trời mọc cũng không lâu lắm, nhưng bóng đêm dày đặc vẫn còn bao trùm mặt đất, muốn nhìn thấy dương quang xuyên phá bóng tối đông phương, còn phải đợi một hồi.

Vị phụ nhân vẫn nhã nhặn dưới ánh đèn huy hoàng trong lều, xem ra không những khả kính, hơn nữa còn rất ung dung hoa quý, không ai có thể nghi ngờ bất cứ câu nói nào của bà ta.

“Ta tin”. Thiết Ngân Y đáp, “Lời nói của thái phu nhân, tại hạ tuyệt đối tin tưởng”.

Tử Đằng Hoa xem chừng nhin không được, cười một tiếng, lại hỏi Thiết Ngân Y:

- Vị nữ sĩ đó thật sự là Công Tôn thái phu nhân ?

- Đại khái là thật.

“Nhưng bà ta nhìn không già lắm, niên kỷ của thái phu nhân làm sao lại được như vậy ?” Tử Đằng Hoa thốt:

“Thái phu nhân nói như vậy có phải là vô trách nhiệm quá không ?”.

Phụ nhân vẫn nhã nhặn cũng nắm chéo áo cười tươi:

- Người nói ta còn trẻ, ta thật sự không dám nhận. Người nói ta vô trách nhiệm, ta cũng không đảm trách. Khế ước của ta là phải đợi lúc mặt trời mọc mới lấy mạng hắc, trước lúc mặt trời mọc hắc đương nhiên tuyệt không thể chết được.

Công Tôn thái phu nhân lại nói tiếp:

- Cho dù hắc đã chết, ta cũng phải làm cho hắc sống lại, sau đó lại chết trong tay ta.

Tử Đằng Hoa thở dài nhẹ nhàng, sáu gã Xà Yêu bỗng bao vây xung quanh Công Tôn thái phu nhân.

Eo của sáu gã chia nhau uốn éo ra sáu phương hướng khác nhau,

tay của sáu gã cũng đồng thời từ mười hai phương hướng bất đồng nhắm Công Tôn thái phu nhân xuất kích.

Mười hai phương hướng đều là những phương hướng làm cho người ta tưởng không được, ngoại trừ sáu người bọn chúng ra, trong giang hồ đã không còn có ai khác có thể dùng những bộ vị đó mà phát xuất sát chiêu trí mệnh.

Vị phụ nhân khả kính đó xem chừng trong phút chốc sẽ biến thành người chết khả kính.

Lão nhân mang hồ cầm vẫn còn tấu hòa tiếng đàn đơn điệu của lão, trên mặt vẫn vô nhan vô sắc, phảng phất thật sự không thấy được gì. Thiết Ngân Y cũng không mó tay, đối với chuyện này, lão chừng như đã đặt mình ra ngoài sự kiện.

Sáu nhân yêu tàn độc quỷ dị, mười hai chiêu thủ tiêu hồn đoạt mạng, mười hai sát chiêu biến hóa vô phương phân đoán.

Tiếng hô thảm lại chỉ có một tiếng.

Tiếng hô thảm đó tịnh không phải do một người phát ra, mà là sáu người cùng một sát na đồng thời phát ra.

Lúc Côn Châu Lục Yêu hô thảm ngã gục, toàn thân trên dưới cả một vết thương cũng đều không có, xem chừng tự nhiên ngã gục.

Nhưng, bỗng trong phút chốc, khoảng dưới my tâm giữa hai chân mày, trên sống mũi, đột nhiên chừng như bị một mũi cương đao vô hình khoét một lỗ, hun hút thành con mắt đầm máu cỡ hai ba phân. Huyết nhãn đó giống như con mắt thứ ba, liên kết hai con mắt kia thành một.

Chỉ trong phút chốc trên mặt sáu gã đều đã biến thành không có mắt, đều đã biến thành một rãnh máu bắc ngang.

Đôi mắt và khoảng giữa sống mũi của bọn chúng đã túa máu tươi nổi thành một rãnh máu.

Sắc mặt Thiết Ngân Y vẫn không biến chuyển, Tử Đằng Hoa không ngờ cũng không có biến động. Trong lầu cơ hồ không có ai biến sắc, bởi vì trước đây nửa canh giờ, những kẻ nhát gan nếu chưa bị xui thì cũng đã bôn đào chạy trốn hết.

Cho dù là danh kỹ vang danh cửu châu Tống Ưu Nhi ưu nhã dịu dàng nhàn thực, đến lúc đào tẩu cũng đều không còn một chút ưu nhã dịu dàng.

Lúc Tống Ưu Nhi bỏ chạy, nhìn không khác gì một con chó đại bị gã đồ phu chém cho một nhát vào mông.

Công Tôn thái phu nhân khả kính lại thở dài một hơi nhẹ nhẹ.

Tử Đằng Hoa nói:

- Công Tôn thái phu nhân, hiện tại ta quả thật bội phục bà. Một chiêu

giết sáu mạng của bà, xuất thủ vô hình vô ảnh, ta tin rằng đại khái rất ít người có thể thấy sáu gã tiểu quái vật đó làm sao mà chết trong tay bà.

- Không dám nhận.

“Làm cho người ta không hiểu thấu chiêu thức, vốn là làm cho người ta không thể không bội phục”. Tử Đằng Hoa thốt:

“Cho nên sau khi thái phu nhân hồn quy cửu thiên, mỗi năm ta nhất định đốt nhang dâng hoa cúng rượu, để kỷ niệm ngày giỗ của thái phu nhân”.

“Không dám nhận”. Công Tôn thái phu nhân vẫn vẫn vẫn nhả nhả đáp lễ:

“Chỉ tiếc ngày hôm nay xem chừng ta vẫn chưa chết được, cũng giống như Lý Hoại tiên sinh vẫn chưa chết được”.

- Bà quả thật tin rằng bà vẫn còn có thể cứu hẩn ?

- Nếu không phải ta cứu hẩn, nếu quả ta quả thật phải chết, cũng không có ai có thể cứu được hẩn.

- Vậy bà vẫn nghĩ hẩn còn chưa chết ?

Công Tôn thái phu nhân lại thở dài:

- Nếu quả người nghĩ Lý Hoại tiên sinh hiện tại đã chết thật rồi, người quả thật không hiểu rõ con người của Lý tiên sinh.

- Ồ ?

- Nếu quả Lý Hoại tiên sinh quả thật chết vì một hạt đậu nho nhỏ như vậy, làm sao Lý Hoại có thể là Lý Hoại tiên sinh được ?

Ngay lúc đó, những người còn lưu lại trong lều bỗng nghe thấy một người lên tiếng.

Tử Đằng Hoa nghe thấy giọng cười của người đó, lại cười không nổi nữa.

Ả vĩnh viễn nghĩ không ra con người đó còn cười được.

Người đột nhiên cười lớn đó, không ngờ lại rõ ràng là Lý Hoại đã gần chết hồi nãy.

Một Lý Hoại hồi nãy đã chột băng đông lạnh ngắt, không ngờ lại còn cười được, không ngờ còn có thể đứng dậy, không ngờ còn có thể bước đi.

Vị Lý Hoại tiên sinh đó không ngờ đã bước tới trước mặt Tử Đằng Hoa, không ngờ đối với nữ nhân hồi nãy muốn hẩn chết trước lúc mặt trời mọc, lại khách khách khí khí mà cười, cung cung kính kính đưa hai tay dâng một vật, một vật nho nhỏ.

“Đây là hạt đậu của người”. Lý Hoại thốt:

“Ta hoàn trả lại cho người”.

“Cám ơn người”. Tử Đằng Hoa cũng nở một nụ cười yêu mị:

“Kỳ thực ta đáng lẽ cũng nên nghĩ tới, người thông minh như Lý tiên sinh, đương nhiên không dễ gì đem vật đó mà nuốt trọn. Chỉ bất quá ta lại không tưởng tượng được Lý tiên sinh không ngờ giả chết rất cao minh”.

Lý Hoại mỉm cười.

- Chuyện đó ta đã luyện từ nhỏ, ta trộm đồ của người ta để ăn, người ta muốn đánh chết ta, ta trước hết phải giả chết. Một thằng ranh con từ nhỏ đã không có cơm ăn, chuyện trước hết phải học là chuyện đó. Từ đó về sau, mỗi lần gặp tình huống như vậy, ta đều tránh không khỏi thói quen đó. Đợi đến lúc thằng ranh con đó trưởng thành, lúc đã luyện thành nội công thần kỳ, chuyện giả chết đương nhiên cũng càng cao cường.

Lần này ta giả chết không dám lơ là, giả chết nếu quả làm không giống, làm sao có thể lừa gạt được Tử phu nhân ?

“Lý tiên sinh”, Tử Đằng Hoa cười hoa mị, dùng năm ngón tay mũm mĩm lượm hạt đậu trong lòng bàn tay Lý Hoại:

“Ta quả thật rất bội phục ngươi, cũng rất thích ngươi, ta tin rằng trong tâm ngươi đại khái cũng rất thích ta”.

Lý Hoại thở dài:

- Nói thật với ngươi, nữ nhân như ngươi, ta muốn không thích cũng không được.

- Ta có thể nhờ ngươi làm cho ta một chuyện được không ?

- Chuyện gì ?

- Ngươi có thể vì ta mà chết thật một lần không ?

Ai cũng có thể tưởng tượng được, lúc câu nói đó phát ra, cũng là lúc xuất thủ. Lúc mới bắt đầu hỏi câu đó, Tử Đằng Hoa đáng lẽ đã phóng tới.

Lần xuất thủ này tất nhiên là chìa khóa sinh tử trọng đại.

Kỳ quái là câu nói đó đã dứt hẳn từ lâu, Tử Đằng Hoa lại cả một chút ý tứ xuất thủ cũng đều không có. Lúc đó vốn là cơ hội tốt để ả xuất thủ. Cơ hội tốt đã qua, vĩnh viễn không quay trở lại, chỉ có kẻ khùng mới bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Tử Đằng Hoa đương nhiên không phải là người khùng, nhưng lúc đó ả lại thật sự giống như khùng.

Ả một mực muốn lấy mạng Lý Hoại. Thứ người như Lý Hoại vốn cũng tuyệt không chịu tha ả. Lúc ả hiển lộ bộ dạng khùng ngây như vậy, đương nhiên cũng là cơ hội tốt nhất của Lý Hoại.

Nhưng Lý Hoại không ngờ cũng không xuất thủ.

Hai người tuyệt đỉnh thông minh như vậy đột nhiên đều biến thành kẻ khùng.

Càng quái dị hơn nữa là có người đứng bên ngoài lại vỗ tay khen ngợi.

Công Tôn thái phu nhân vỗ tay cổ vũ.

- Lý tiên sinh, người quả thật tài giỏi, cả ta cũng không thể không bội phục.

- Không dám nhận.

- Người dùng phương pháp gì mà chế trụ được ả vậy ?

- Ta chỉ bắt quá lợi dụng lúc ả thò tay lấy hạt đậu trong lòng bàn tay ta, đã len lén dùng móng tay út quẹt lên những tiểu huyết trên bì tay của ả, nhẹ nhàng quẹt qua một lượt.

“Cho nên sau khi nói được hai câu, bàn tay đỏ của ả bỗng biến thành tê dại, đương nhiên không thể xuất thủ”. Công Tôn thái phu nhân hỏi Lý Hoại:

“Hiện tại có phải cả nửa người ả cũng đã hoàn toàn tê dại không ?”.

- Dại khải là vậy.

- Cho nên người cũng bắt tất phải xuất thủ.

Lý Hoại cười, Công Tôn thái phu nhân thở dài:

- Lý tiên sinh, không phải là ta đề cao người, công phu diệu kỳ trên tay người, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, đại khải cũng tìm không ra ba người có thể trên tay người.

Lý Hoại nháy mắt, cười cười, cố ý hỏi:

- Tìm không ra ba người, hai người chắc tìm ra, thái phu nhân có phải là một trong hai người đó ?

- Nếu quả ta nói phải thì người nhất định không tin, nếu quả ta nói không thì người cũng nhất định không tin. Người có chịu một mình đi theo ta ra ngoài không ?

- Ta chịu.

Căn cứ vào tất cả tư liệu sưu tầm được trong giang hồ, có thể nói thành tích của Công Tôn thái phu nhân đã đạt đến mức ngoại hạng, thậm chí có thể nói đã đạt đến tiêu chuẩn siêu cấp, thì Lý Hoại tiên sinh tối đa chỉ có thể nói là cấp hạng ba.

Trong kỷ lục của Công Tôn thái phu nhân, từ đó tời giờ không có hai chữ “thất bại”.

Dưới lối so sánh đó, Lý Hoại còn có đường để đi sao ?

Trải qua giây phút hung sát bạo loạn, người trong lều không còn bao nhiêu, trong số những người còn chưa bị dọa chạy mất, không ngờ đại đa số là nữ nhân, đám nữ nhân mỹ lệ phi thường, khí chất đặc biệt phi thường.

Trang phục và hình dạng của bọn họ có lẽ có rất nhiều chỗ khác nhau, nhưng bọn họ đều có một đặc điểm chung, xem chừng vô luận

là gặp chuyện gì, đều có thể bảo trì thái độ trấn tĩnh bất loạn. Đó có lẽ bởi vì bọn họ đã gặp qua qua nhiều chuyện. Danh kỹ như danh hiệp, đều là người giang hồ, đều có một thứ tính cách tương đồng, người thường đều không thể dùng thường tình hay thường lý để độ suy được. Có những lúc, danh kỹ thậm chí cũng giống hệt như danh hiệp, có thể gạt bỏ sinh tử vinh nhục.

Thiết Ngân Y vận hoa phục, râu tóc bạc trắng, xoắn hai tay, ngồi chỉnh tề trên cái ghế gỗ dương hoa vàng chói trên tấm thảm Ba Tư mua mãi ở tận vương thất hải ngoại.

Tới bây giờ, lão mới chậm chậm đứng dậy:

- Nhị thiếu gia, hí kịch này, vai diễn của người xem chừng đã diễn rồi, xem ra nên đến lượt ta.

“Đến lượt ông ?” Lý Hoại hỏi:

“Đến lượt ông làm cái gì ?”.

- Đến lượt ta giết người, hoặc đến lượt ta bị giết. Giết người và bị giết, vốn cũng giống như hai mặt chính phản của một đồng bạc, vô luận là chính hay phản cũng đều là chung một đồng bạc.

Thiết Ngân Y ngang nhiên vuốt chòm râu bạc chói ngời:

- Cho nên hiện tại sinh hay tử đều đã không còn quan hệ gì tới người.

Lý Hoại cười khở:

- Không quan hệ tới ta thì còn quan hệ tới ai chứ ? Ta xin ông lần này có thể để ta quản sự chuyện này được không ?

“Không thể”. Thiết Ngân Y đáp:

“Lão trang chủ muốn ta đem người trở về, ta dẫn người về. Người muốn người chết, trước tiên phải để ta chết”.

- Nếu quả ông chết, làm sao còn có thể dẫn ta về ?
- Vậy thì ta chết trước, người chết sau.

Câu nói đó tuyệt không phải là câu nói trong vở kịch, cũng không có một chút ý tứ giả dối.

Sự chân thật của câu nói đó, có lẽ còn chân thật hơn so với lời thề trong triều của một đại thần xuất thân tam giáp tiến sĩ.

Lý Hoại không cười, phảng phất đã cười không nổi.

Thiết Ngân Y nhìn hẩn, từ từ huy thủ:

- Ta tin rằng người nên minh bạch ý tứ của ta, cho nên người tạm thời lui một bước là tốt nhất.

Có tiếng vỗ tay vang lên.

Người vỗ tay là một nữ nhân trẻ tuổi, không đánh phấn, sắc mặt lợt lạt, y phục toàn thân màu xanh lợt dệt bằng thứ tơ cực mềm, cực

nhẹ.

Nhìn thân thể yếu đuối ôn nhu dưới lớp thanh y thuần khiết như vậy, không ai có thể nhận ra nàng là đệ nhất danh kỹ ở đây, cũng không ai có thể tưởng được lời nói của nàng:

- Cực hay, tôi từ đó tới giờ cũng chưa từng gặp nam nhân như các ông, nếu quả các ông quả thật đều chết hết, tôi cũng chết theo các ông.

Lời nói của thanh y cô nương có khi thậm chí còn đáng tin dụng hơn so với đám đại hiệp.

Lý Hoại lại cười:

- Tại sao có nhiều người đều muốn chết như vậy ? Kỳ thực bọn ta ai ai cũng đều bắt tất phải chết". Lý Hoại nói với Thiết Ngân Y:

"Chỉ cần ông có thể cầm giữ bàn tay của lão tiên sinh đang gãy hồ cầm, ta bảo đảm bọn ta đều không chết". Lý Hoại thốt:

"Nếu quả vị lão tiên sinh đó không xuất thủ, ta tin rằng Công Tôn thái phu nhân cho đến đêm nay ít nhất đã chết mười bảy, mười tám lần rồi".

Tiếng cầm đứt hẳn, lão nhân mù từ góc lều từ từ bước tới, thanh âm lão nói cơ hồ nhỏ xíu vo ve như tiếng đàn của lão:

"Bọn ta bước ra ngoài tản bộ có được không ?" Lão hỏi Lý Hoại:

"Người có chịu theo ta đi ra ngoài một chuyến không ?" - Ta chịu.

Tiếp đó lão đầu tử mắt mù dựng hồ cầm làm gậy dò đường, lò dò đi ra khỏi lều.

Thiết Ngân Y chống tay đứng dậy.

Lý Hoại dùng ba ngón tay nhẹ nhàng nắm cùi chỏ lão, nhẹ nhàng thốt:

- Xin lão đừng làm như vậy, làm như vậy là để cho người ta cười chê, Công Tôn thái phu nhân giao lại cho lão, để cho ta cùng vị lão tiên sinh đó đi ra.

Lý Hoại và lão đầu tử đều đã đi ra, Công Tôn thái phu nhân lại ngồi xuống, ngồi coi bộ rất thoải mái.

Thiết Ngân Y nhìn bà ta chăm chăm.

- Ta tin rằng ta không nhìn lầm, ta tin rằng bà nhất định là Công Tôn thái phu nhân.

- Thiết tổng quản, người không nhìn lầm, nếu ai người cũng đều nhìn lầm, làm sao người có thể bảo vệ sự an toàn của Lý lão tiên sinh cho tới nay ?

- Vậy lão tiên sinh hồi nãy là ai ?

"Lão là trượng phu của ta". Công Tôn thái phu nhân đã uống cạn một chén rượu, "Lão ở trong gia tộc của lão có bối phận rất cao, cho nên

ta mới bị kêu là Công Tôn thái phu nhân”.

“Công Tôn ? Thái phu nhân ? Công Tôn gia tộc ?” Trong thanh âm của Thiết Ngân Y ngập tràn nỗi hoài nghi:

“Sao từ đó đến giờ chưa từng nghe qua ?”.

“Bởi vì gia tộc đó hiện tại đã chỉ còn lại một mình trượng phu của ta”.

Công Tôn thái phu nhân âm thầm đáp:

“Người giang hồ đều biết ta cho đến nay chưa từng thất bại qua một lần, nhưng trượng phu của ta trong đời này lại chưa từng thắng qua một lần”.

- Từ đó đến giờ đều chưa từng ?

“Chưa bao giờ”. Thanh âm của Công Tôn thái phu nhân mang theo một vẻ bi thương bí ẩn, “Có những người chừng như số mạng đã an định là người thất bại, không cần biết là kiêu ngạo tới cỡ nào, làm chuyện gì đi nữa, mạnh bạo tới cỡ nào, nhưng số mạng lại bắt phải thất bại”.

Thiết Ngân Y trầm mặc.

Giữa không gian trầm mặc tĩnh tại đó, lão không còn nghi ngờ gì nữa cũng cảm thụ được một nỗi bi thương ai thống không tháo gỡ được.

Cho nên qua một hồi rất lâu, lão mới có thể mở miệng hỏi Công Tôn thái phu nhân:

- Ta có thể hỏi một câu được không ?

- Người cứ hỏi.

- Ta có thể hỏi đại danh của lão tiên sinh được không ?

Công Tôn thái phu nhân trầm mặc một hồi lâu:

- Người đương nhiên có thể hỏi, chỉ tiếc ta có nói ra người cũng không biết.

Thiết Ngân Y ngậm miệng, đợi bà ta nói tiếp.

Qua một hồi rất lâu, Công Tôn thái phu nhân mới nói từng tiếng:

- Tên của lão là Vô Thắng, Công Tôn Vô Thắng.

Một kẻ thất bại cả cuộc đời chưa từng thắng qua được một lần, muốn chìm sâu vào mộng mị cũng lẫn qua trở lại không thể ngủ được, thử nghĩ cuộc đời này của y, tư vị trong tâm y ra sao ?

Làm vợ một người như vậy, đêm khuya nghe tiếng thở dài não nuột của trượng phu, trở gối lau mồ hôi lạnh cho chồng. Tuy nghĩ tới chuyện đi nhà xí, ăn uống, đọc sách, lại bắt buộc làm kinh động đến chồng, những lúc đó trong tâm người vợ có tư vị gì ?

Một kẻ thất bại, một người vợ của kẻ thất bại.

“Ta không có một chút phương pháp giúp đỡ lão”. Công Tôn thái phu nhân thốt:

“Bởi vì lão trời sinh đã là dạng người như vậy”.

Còn chưa nói dứt lời, lệ đã ngấn trào trên mặt bà ta.

Lý Hoại đã đi ra với một kẻ thất bại không có thuốc chữa như vậy, Công Tôn Vô Thắng dĩ nhiên không thắng, thắng đương nhiên nên là Lý Hoại.

Vận khí của Lý Hoại tịnh không xấu.

Trong cả cuộc đời của Công Tôn tiên sinh chưa từng thắng qua người nào, vô luận đi theo lão đến đâu, Lý Hoại đáng lẽ đều không gặp nguy hiểm.

Kỳ quái là trên mặt Thiết Ngân Y lại lộ xuất biểu tình lo lắng phi thường, so với lúc thấy Lý Hoại nuốt hạt đậu trí mệnh hồi nãy còn lo lắng hơn nhiều.

- Ý tứ của thái phu nhân có phải là nên thử một lần ?

- Xem chừng là vậy.

Vô luận là ai cũng nên nghĩ ra, cho dù không dùng đầu óc mà dùng chân để nghĩ, cũng nên nghĩ ra, lần này mới chân chính đã đến lúc sinh tử quan đầu.

Hơn nữa lần này không thử cũng không được.

Đột nhiên mê mông, sương dày mê mông.

Vào giờ này, nơi này không ngờ cũng còn sương mê mông như vậy.

Thật sự làm cho người ta khó lòng tưởng tượng nổi là vào giờ phút đó, không ngờ còn có Lý Hoại và Công Tôn lão đầu hai người ngồi dưới gốc cây bạch dương khô héo mà uống rượu.

Rượu không phải là do Thiết Ngân Y mang đến, mà từ trong túi của lão nhân.

Thứ rượu đó không có một chút tửu vị, nhưng khi uống vào, trong dạ dày lại chừng như đột nhiên nhen nhúm một ngọn lửa.

"Người có phát hiện thứ rượu này có điểm quái lạ không ?" Lão đầu hỏi Lý Hoại.

- Ta không những phát giác rượu có điểm quái lạ, con người của lão xem chừng lại càng quái lạ hơn.

- Người không tưởng được ta đột nhiên lại mời người đến một nơi như vậy để uống rượu ?

"Ta không nghĩ đến, nhưng ta đã đi". Lý Hoại đáp, "Tuy ta biết rõ lão muốn giết ta, ta vẫn đi".

Lão đầu cười lớn, cười đến nỗi rượu bắn tung tóe. Một hồ lô rượu há hốc, một cái miệng há hốc, cười đến nỗi thấy cả nướu răng.

May là giết người không dùng nướu răng, cho nên ánh mắt của Lý Hoại chỉ nhìn chằm chằm vào tay lão, xem chừng giống như đóng đinh vào bàn tay đó.

Đôi tay của Công Tôn tiên sinh xem chừng đang chấn động không

ngừng vì tiếng cười, không ngờ lại biến thành vững chãi như bị đóng đinh.

Ánh mắt sáng ngời bén nhọn như đinh của Lý Hoại cũng lập tức tròn xoe trũng trũng.

Thứ biến hóa đó, ngoại trừ hai người bọn họ ra, trên thế giới này có lẽ có rất ít người có thể quan sát thấy được.

Giữa những cao thủ đệ nhất lưu chân chính trong võ lâm, quyết chiến sinh tử thắng bại, thông thường quyết định trong tình huống vi diệu như vậy.

Nhưng sự sinh tử thắng bại của bọn họ còn chưa quyết định được.

Bởi vì trận chiến đó của bọn họ chỉ bắt quá là vòng mở đầu.

Miệng Công tôn tiên sinh há hốc, đổ thứ rượu quái lạ từ hồ lô đầy một miệng:

- Ta là quái nhân, nhưng ngươi tuyệt không những là quái nhân, mà còn thông minh tuyệt đỉnh. Cho nên ngươi đương nhiên cũng minh bạch, ta gọi ngươi đi, là vì ta đã thấy rõ lão thái bà của ta tuyệt không phải là đối thủ của ngươi.

Lý Hoại thừa nhận.

"Nhưng ta tin rằng có điểm ngươi tuyệt đối chưa biết". Công tôn tiên sinh thốt:

"Ta mời ngươi đi đến nơi khác còn có một lý do đặc biệt phi thường".

- Nguyên nhân gì ?

Công tôn tiên sinh hỏi Lý Hoại:

- Ngươi có biết tên của ta là gì không ? Ngươi có biết rõ dạng người của ta không ?

- Ta không biết.

- Ta họ Công Tôn, tên là Bại, hiệu là Vô Thắng.

"Công Tôn Bại ? Công Tôn Vô Thắng ?" Lý Hoại hiển lộ vẻ kinh ngạc,

"Đó thật sự là tên của lão ?" - Thật, bởi vì cả đời ta khi cùng người ta giao thủ chưa từng thắng qua một lần.

Lý Hoại thật sự kinh ngạc.

Bởi vì giữa tiếng cười chấn động của Công Tôn tiên sinh hỏi này, hắn đã thấy song thủ của Công Tôn tiên sinh tối thiểu đã trải qua ba đợt biến hóa.

Ba lần biến hóa tuyệt không thể cho là nhiều, biến hóa biến hóa quá nhiều cũng tịnh không đáng sợ, có lúc không biến hóa cũng đã có thể đưa người ta vào chỗ chết trong phút chốc.

Đáng sợ là ba đợt biến hóa hỏi này của Công Tôn tiên sinh, mỗi một lần biến hóa đều đã có thể đưa người ta vào chỗ chết trong phút chốc.

"Công Tôn Bại, Công Tôn Vô Thắng tiên sinh", Lý Hoại hỏi:

"Lão thật sự trên đời này chưa từng thắng qua tới một lần ?" - Chưa từng.

- Ta không tin, ta có chết cũng không tin. Cho dù có đem đầu ta chém đứt ngay đêm nay, ta cũng không tin.

- Tại sao ?

"Ta là tên hư hỏng, ta là tên lưu manh, ta là con heo. Cho nên ta không ăn thịt heo, nhưng ta có thể đánh giá thịt heo ngon hay dở". Lý Hoại thốt:

"Cho nên ta tối thiểu có thể đánh giá ông".

- Người đánh giá ta ra sao ?

"Nếu quả trong giang hồ còn có Bách Hiểu Sinh lưu giữ Binh Khí Phổ như sáu chục năm trước, hiện tại lại viết lại Binh Khí Phổ, song thủ của Công Tôn tiên sinh tuyệt đối không xếp dưới hàng thứ năm". Lý Hoại đáp:

"Làm sao mà chưa từng thắng từ đó đến giờ được chứ".

Công Tôn tiên sinh lại nốc một ngụm đầy, dùng đôi mắt chùng như hoàn toàn mù lòa không thấy gì nữa mà nhìn Lý Hoại. Qua một hồi rất lâu, lão mới thở dài, thốt:

- Người đánh giá đúng, nhưng người cũng đánh giá sai.

- Ồ ?

"Người đánh giá đúng võ công của ta, nhưng lại đánh giá sai con người ta". Công Tôn tiên sinh thốt.

- Ồ ?

- Võ công của ta quả thật không tệ, quả thật có thể đặt vào hàng rất ít các cao thủ trong võ lâm đương kim. Nếu quả ta đi tìm hai mươi tám vị trong giang hồ đương kim đã tự xưng chiến thắng hơn ba chục lần liên tiếp mà tranh thắng bại, có lẽ ta một trận cũng không bại.

- Vậy tại sao lão lại luôn luôn bại cho được ?

- Bởi vì võ công của ta tuy không tệ, nhưng con người ta lại tệ.

- Tệ chỗ nào ?

Công Tôn tiên sinh lại trầm mặc rất lâu, sau đó mới dùng một thứ thanh âm rất kỳ quái hỏi ngược lại Lý Hoại:

- Người có biết trong đời ta đã cùng người ta giao thủ bao nhiêu lần không ?

- Bao nhiêu lần ?

- Bốn lần.

Lý Hoại lại ngăn người:

- Công Tôn tiên sinh, bằng vào võ công của lão, bằng vào tính cách của lão, bằng vào tính khí của lão, trong đời lão lại chỉ xuất thủ có

bốn lần ?

"Đúng". Công Tôn tiên sinh đáp:

"Ta đánh bốn lần, bại bốn lần".

Lão lại hỏi Lý Hoại:

- Nếu ta muốn người đề xuất ngũ đại cao thủ trong đương kim thiên hạ, người nói là năm người nào ?

Lý Hoại đắn đo một hồi lâu, mới đáp:

- Võ Đang danh túc Chung Nhị tiên sinh, Thiếu Lâm trưởng lão Vô Hư Thượng Nhân. Tuy họ thoái ẩn đã lâu, không còn ai có thể thách đố võ công của họ, nhưng ta nghĩ trong giang hồ cũng không có ai có thể phủ định võ công của họ.

- Phải.

- Lý Mạn Thanh tiên sinh, đích hệ tử tôn của thiên hạ đệ nhất danh Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa, tuy đã mười hai năm chưa xuất thủ, thậm chí không ai có thể gặp mặt ông ta, nhưng phi đao gia truyền của Lý gia trong giang hồ đại khái cũng không có ai dám khi dễ mà đòi thử. Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát. Danh hiệp nghĩa của Tiểu Lý Thám Hoa vẫn còn trong lòng người.

Công Tôn tiên sinh thốt:

- Đối với Lý Mạn Thanh tiên sinh, ta luôn luôn cực kỳ kính ngưỡng bội phục.

- Tiêu Tương thần kiếm, Côn Luân tuyết kiếm, Đại Phi kiếm khách Hoàn Ngọc công tử. Kiếm pháp của ba người đó không ai có thể phân hạng cao thấp. Ba người bọn họ lại là bằng hữu sống chết có nhau, tuyệt không tranh thắng bại với nhau, cho nên ai cũng không có cách nào đề xuất hai trong số ba người bọn họ tranh cừu.

"Người nói đúng". Công Tôn tiên sinh nói:

"Trong ba người bọn họ, chỉ cần có thể chiến thắng được một người, cuộc đời này đã không còn trống trải nữa.

"Ông đã gặp qua bao nhiêu vị ?" Công Tôn tiên sinh cười khở:

- Ta không những gặp qua, mà đã từng giao thủ với bốn vị.

- Bốn vị nào ?

- Tiêu Tương, Chung Nhị, Côn Luân, Hoàn Ngọc.

Lý Hoại thở dài:

- Ông tuyển bốn vị đối thủ đó quả thật ghê gớm, tại sao ông không chọn người khác ?

Công Tôn tiên sinh cũng thở dài:

- Bởi vì con người ta tệ.

Một mình uống rượu không có hứng.

Người một mình uống rượu và người uống một chén đã say cũng

mất hứng như nhau.

Một mình tự nói chuyện chán ngán làm sao, nhưng nói chuyện với một người ngôn ngữ vô vị lại càng chán ngán hơn.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện cũng như vậy.

Đạo lý đó, Lý Hoại hiểu rõ.

“Ta minh bạch ý tứ của lão”. Hắn nói với Công Tôn tiên sinh:

“Lão xuất thủ, tịnh không phải vì cầu thắng, chỉ bắt quá vì muốn kiếm ra một người xứng đáng là đối tượng để lão xuất thủ. Thành bại thắng phụ đều không đáng lưu ý trong tâm lão”.

Lý Hoại nói tiếp:

- Nếu quả là người không đáng để lão xuất thủ, cho dù có quỳ dưới đất cầu xin lão, lão cũng không nhấc một ngón tay.

Công Tôn tiên sinh nhìn hắn, trong ánh mắt phẳng phất có ánh sáng, ánh sáng của nhiệt lệ.

“Ta biết người có thể minh bạch, nếu quả người không minh bạch, trên thế gian còn có ai minh bạch?” Công Tôn tiên sinh lại thở dài:

“Nếu quả ta không bại, trên thế gian này còn có ai bại?”.

Lão nói hai chuyện hoàn toàn bất đồng, nhưng đạo lý lại hoàn toàn như nhau.

Lý Hoại đột nhiên đứng dậy, dùng một thái độ tôn kính từ đó tới giờ chưa từng biểu hiện qua, hướng về phía Công Tôn tiên sinh hành lễ.

- Ta luôn luôn không thèm để ý tới chuyện riêng tư của người khác, nhưng hôm nay bọn ta cho dù là cừu địch sống chết, cho dù ta trong khoảnh khắc có chết trong tay lão, hoặc giả ta trong khoảnh khắc có giết chết lão, ta cũng phải nói lên một câu trước đã.

- Người cứ nói.

- Công Tôn tiên sinh, lão tuy vĩnh bại vô thắng, nhưng lão tuy bại mà vẫn vinh, ta bội phục lão.

Công Tôn tiên sinh bỗng làm chuyện rất kỳ quái.

Lão đột nhiên lẳng không phóng người lên, tư thế kỳ quái không ai có thể tưởng tượng nổi, lộn người bảy tám vòng, phóng lên cao bảy tám trượng, sau đó mới hạ mình xuống chỗ cũ.

Lão không điên.

Lão làm như vậy, chỉ bắt quá vì lão cũng biết nhiệt lệ trong mắt lão xem chừng đã đề nén không nổi phải lăn dài.

Không muốn người khác thấy mình rơi lệ, lộn vòng vòng đương nhiên tuyệt không phải là phương pháp rất hay, lại không còn nghi ngờ gì nữa là một phương pháp rất hữu hiệu.

Lý Hoại không còn nghi ngờ gì nữa cũng minh bạch đạo lý đó, cho nên hắn uống một ngụm rượu, uống rượu trong hồ lô.

- Ta cảm tạ lão vô cùng, lão nguyện ý coi ta như đối thủ thứ năm của lão, ta thật sự có cảm giác vinh hạnh phi thường.

“Cũng không phải là vậy”. Công Tôn tiên sinh cố ý giả dạng lãnh đạm mà nói:

“Ta đã nhận ba vạn lượng hoàng kim của người khác đổi lấy cái mạng của người”.

Lý Hoại lại cười:

- Ta quả thật nghĩ không ra cái mạng của ta không ngờ lại có giá như vậy.

Công Tôn tiên sinh không cười:

- Phu thê bọn ta luôn luôn rất thủ tín, một khi đính ước, vô luận ra sao cũng phải làm.

Lý Hoại cũng không còn cười nữa:

- Ta cũng là người rất có nguyên tắc, hơn nữa ta hiện tại còn chưa muốn chết, cho nên ta tuy rất bội phục lão, ta vẫn quyết tâm phải để lão bại thêm lần nữa.

Mối cảm tình giữa bằng hữu vĩnh viễn chân thật như vậy, đáng quý như vậy.

Bất hạnh là bằng hữu tình không nhất định là bằng hữu thật sự, cừu địch lại vĩnh viễn tuyệt đối chân thật.

Cho nên nếu quả cừu địch của mình đối với mình có biểu thị thứ tình cảm gì, thứ tình cảm đó là chân thật, có lẽ so với tình cảm của bằng hữu của mình còn chân thật hơn rất nhiều.

Sự thân mật giữa bằng hữu, bằng hữu càng trợ giúp lẫn nhau nhiều, càng thân mật.

Bất hạnh là thân mật thông thường dẫn mình đến khinh miệt.

Cừu địch lại không.

Nếu quả mình đối với cừu địch của mình có cảm giác khinh miệt, mình có thể vì thứ cảm giác đó mà chết.

Cho nên, giữa tình bằng hữu, đặc biệt là giữa tình bằng hữu tốt nhất, rất có khả năng chỉ có thân mật mà không có tôn kính. Giữa quan hệ cừu địch ghê gớm nhất, lại rất có khả năng chỉ có tôn kính mà không có khinh miệt. Thứ tôn kính đó, thông thường đều chân thật hơn so với thứ tôn kính giữa bằng hữu.

Đó thật sự là chuyện rất kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn là trên thế giới này có rất nhiều sự tình đều có dạng như vậy.

Xem chừng trên thế giới, mỗi ngày, mỗi canh giờ, mỗi một xó, đều có người đang yêu. Trong giang hồ mỗi ngày cũng đều có người sẵn lòng sinh mệnh, mỗi ngày cũng không biết bao nhiêu lần.

Từ lúc nhân loại có văn tự ký tải lịch sử, quyết chiến sinh tử như vậy cũng không biết có bao nhiêu vạn lần. Nhưng có thể vĩnh viễn lưu lại trong ký ức của mọi người, có được bao nhiêu ?

Kỳ trung ít ra có hai lần làm cho người ta khó quên.

Lam Đại tiên sinh cùng Tiêu Vương Tôn quyết chiến giữa trời mây trên đỉnh núi, Lam Đại tiên sinh sử cây đại thiết trùy nặng bảy mươi chín cân, Tiêu Vương Tôn lại chỉ dùng thất lạng đoản đao xuống từ trên áo bào lụa của lão.

Vũ khí của trận chiến đó khác hẳn nhau, đã vô tiền khoáng hậu.

Võ công của Lam Đại tiên sinh cương mãnh ào ạt, chấn cổ thước kim, thiên hạ vô song, một trùy hạ xuống đập vỡ đá thành bột. Tiêu Vương Tôn phiêu hốt uốn lượn, biến ảo thập phần. Sự khác biệt trầm trọng giữa cương và nhu không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Trận chiến đó tuy không ai có cơ duyên tận mắt chứng kiến, nhưng chiến lược của trận chiến đó, cho tới nay vẫn sinh sôi vô số truyền thuyết, cơ hồ đã hình thành thần thoại trong võ lâm.

Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết quyết chiến giữa sương trắng bình minh.

Tây Môn Xuy Tuyết hiệu xưng Kiếm Thần, dưới kiếm không có ai sống sót để làm nhân chứng. Cả cuộc đời y vì kiếm mà sống, cũng nguyện ý vì kiếm mà chết.

Nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời y, là muốn cùng Lục Tiểu Phụng so tranh thắng bại cao thấp, bởi vì Lục Tiểu Phụng trong đời chưa từng bại qua. Con người đó xem ra chừng như luôn luôn cười toe toét, tùy tùy tiện tiện, cả một chút bộ dạng tinh minh lợi hại cũng đều không có, thậm chí cả một chút danh xưng cũng không có, càng không giống bộ dạng đã từng khổ tâm luyện tập võ công.

Cuộc đời của gã vào sinh ra tử, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu sự kiện cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng cả đời gã không ngờ thật sự chưa từng bại qua tới một lần.

Trận chiến giữa gã và Tây Môn Xuy Tuyết ra sao ?

Trận chiến đó và trận chiến giữa Lam Đại tiên sinh và Tiêu Vương Tôn giống nhau ở một điểm kỳ quái.

Trận quyết chiến của bọn họ tuy đều kinh tâm động phách, đều là một hơi thở giữa sinh và tử, nhưng trận quyết chiến của bọn họ lại không phân sinh tử thắng bại.

Bởi vì lúc đương thời, bọn họ tuy trong phút chốc đã có thể coi đối phương như một cừu địch đáng giết, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn còn là bằng hữu.

Một loại bằng hữu trong tâm vĩnh viễn hồ tương tôn kính nhau.
Lý Hoại và Công Tôn tiên sinh không phải là bằng hữu.
Công Tôn tiên sinh tuy mỗi trận đều bại, lại chỉ bất quá bởi vì tâm của lão quá cao, khí của lão quá ngạo. Lão tuy bại mà vẫn vinh.
Danh khí của Lý Hoại trong giang hồ cho tới nay không có gì là quá lớn, cũng rất ít người biết rõ võ công của hắn thâm hậu tới cỡ nào, nhưng cũng đã có nhiều người biết một chuyện.
Có nhiều người luôn luôn nghĩ mình không thể bại dưới tay hắn, đều đã bại.
Sinh tử thắng bại của trận chiến giữa hắn và Công Tôn tiên sinh, có ai có thể dự đoán được ?

Phi Dao Hựu Kiến Phi Dao

Hồi 4 Trà Giá

Lý Hoại đã say.
Hắn làm sao mà không say được ?
Một người lúc bị thương lạc lõng chán nản thất bại, nếu quả ý chí đủ kiên cường, có thể không say. Nếu quả không có tiền mua rượu, nếu quả căn bản không biết uống rượu, đương nhiên cũng không say.
Tình huống hiện tại của Lý Hoại lại không phải như vậy.
Lý Hoại tịnh không bị thương lạc lõng chán nản thất bại, Lý Hoại chỉ bất quá đụng phải một vấn đề hắn không thể giải quyết.
Lý Hoại có tiền mua rượu, Lý Hoại khoái uống rượu, Lý Hoại cũng giỏi uống rượu.
Quan trọng nhất là, vấn đề hiện tại của Lý Hoại còn lớn hơn so với tám ngàn vấn đề khác của người ta cộng lại.
Cho nên Lý Hoại đã say.
Lý Hoại sợ uống say. Để cho mình say thống khoái, thân thể mềm nhũn, mặt mày đỏ lựng, cũng có chỗ khả ái. Cho phép một thứ ma túy nhất thiết làm cho mình quên đi những thống khổ trên xác thân, nếu quả nó không khả ái, ai lại nguyện ý để cho thứ ma túy đó mê hoặc.
Chỉ tiếc là thứ cảm giác đó không thể kéo dài lâu, cũng không thể đáng tin cậy.
Từ cổ chí kim, trên trời dưới đất, điều đó đại khái là chuyện đau đầu

nhất của mỗi một kẻ say. Bởi vì mỗi một kẻ say đều phải say, không thể không say, tỉnh dậy lại phải đối diện hiện thực.

Càng đáng sợ hơn là, mỗi một kẻ say khi tỉnh dậy, đối diện với hiện thực, thông thường đều là hiện thực mà mình không muốn đối diện nhất.

Lý Hoại đã tỉnh.

Sau khi hấn tỉnh, chuyện đầu tiên hấn đối diện, là một khuôn mặt vô tình vô nghĩa, hơn nữa còn không có biểu tình gì, khuôn mặt của Hàn Tuấn.

Lý Hoại lại say.

Lý Hoại lại tỉnh.

Hấn cũng không biết mình đã say bao nhiêu lần, chỉ khổ là sau mỗi lần say hấn đều phải tỉnh dậy. Hiện tại hấn thật sự hy vọng hấn có thể say vĩnh viễn không tỉnh. Bởi vì hấn thật sự không muốn nhìn thấy bộ mặt của Hàn Tuấn nữa.

Hấn cũng không biết mình tại sao lại rơi vào tay Hàn Tuấn.

Kỳ quái là bộ dạng của Hàn Tuấn xem chừng cũng tỉnh không mấy hoan hỉ gặp được hấn, chỉ bất quá dùng nhãn thần rất lãnh đạm nhìn hấn, thậm chí cơ hồ vượt hấn sự lãnh đạm thường tình.

Phản ứng của Lý Hoại đối với cảm giác đó cường liệt phi thường, bởi vì nơi đây tẩm tối phi thường, sau khi Lý Hoại tỉnh rượu, chỉ có thể thấy đôi mắt đặc biệt làm cho người ta có phản ứng mạnh mẽ đó.

Ngoại trừ đôi mắt lãnh đạm đó ra, hấn còn có thể nghe Hàn Tuấn hỏi, dùng một thanh âm cũng lãnh đạm phi thường mà hỏi hấn:

- Người có phải là họ Lý, có phải tên là Lý Hoại ?

- Phải.

- Một trăm bảy chục vạn lượng bạc trong đại nội ngân khố bị mất cắp, có phải do người trộm đi ?

- Không.

Hai câu hỏi đó đều là hai câu hỏi phổ thông nhất mà Hình bộ dùng để thẩm vấn phạm nhân, nhưng Lý Hoại nghe lại rất kinh ngạc.

Bởi vì hai câu hỏi đó đều không giống thứ câu hỏi mà Hàn Tuấn nên hỏi. Cả thanh âm của gã đều chừng như biến thành thanh âm của một người khác, biến mất hoàn toàn vẻ lãnh khốc của Hàn Tuấn trước đây.

“Ý của người muốn nói, người và vụ án nội khố hoàn toàn không có quan hệ ?”.

Hàn Tuấn lại hỏi.

- Phải, hoàn toàn không có quan hệ tới vụ án đó.

- Vậy mấy tháng nay tiền người xài ở đâu ra ?

- Tiền tài của ta ở đâu ra, xem chừng cũng không có quan hệ tới người, cả một chút quan hệ chó má gì cũng đều không có.

Câu nói đó Lý Hoại phải vận động hết dũng khí mới nói ra được, hẳn hiểu rất rõ không nên ngang tàng vào lúc này, nhưng hẳn nhịn không được, phải nói như vậy.

Nói xong câu đó, hẳn đã chuẩn bị chịu trừng phạt.

Trước mặt Hàn Tuấn mà nói như vậy, cơ hồ không tránh khỏi bị đánh đập tàn nhẫn. Kỳ quái là Hàn Tuấn không ngờ cả một chút phản ứng cũng không có, thậm chí biểu tình trên mặt cũng không có biến chuyển.

- Chuyện gì đây ? Tên bộ đầu còn hung tàn hơn cả Diêm Vương sao lại đột nhiên biến thành một người khác như vậy ? Tại sao bỗng biến thành khách khí với Lý Hoại như vậy ?

Trong bóng tối không ngờ còn có người khác.

“Lý Hoại, nếu người không có quan hệ gì đến vụ án đó, không cần biết Hàn Tuấn hỏi người cái gì, người có chiếu theo sự thật mà trả lời”. Người đó nói với Lý Hoại:

“Chỉ cần người nói sự thật, bọn ta sẽ chủ trì công đạo cho người”.

Thanh âm của người đó thành khẩn ôn hòa, hơn nữa còn mang theo sự chính trực và uy nghiêm mà ai ai cũng đều cảm thấy được.

Cũng không biết vì cái gì, Lý Hoại tuy còn chưa nhìn thấy con người đó, nhưng đã sản sinh một lòng tin thân thiết đối với y.

“Hàn tổng bộ, người hỏi lại đi”. Người đó thốt:

“Ta tin rằng hẳn sẽ nói thật”.

Hàn Tuấn dặng háng hai tiếng, lại hỏi lại những câu đó theo thứ tự như trước, hỏi Lý Hoại làm sao lại đột nhiên trở thành giàu có xài tiền như nước như vậy.

Đó vốn là bí mật của Lý Hoại.

Nhưng dưới tình huống dị hợm này, trong bóng tối, trong cô đơn, hẳn không ngờ lại nói ra bí mật đó.

Nhiều năm trước đây, Thiết Ngân Y trải qua bao năm dài truy lùng tung tích, cuối cùng đã tìm được Lý Hoại ở tòa tiểu thành đó mà dẫn hẳn về, để cho hẳn gặp mặt phụ thân hẳn, cũng để cho phụ thân hẳn truyền lại bí kỹ phi đao thiên hạ vô song.

Nhưng Lý Hoại lại vẫn không có cách nào nằm yên, thậm chí cả tháng trời cũng không có cách nào nằm yên. Bởi vì hẳn luôn luôn có cảm giác mình không phải là người của Lý gia, không thuộc vào thế giới đó.

Hắn thà như một con chó hoang lẩn qua lộn lại trong vũng bùn, cũng không chịu sống trong lụa là châu ngọc. Những thứ đó không thuộc

thế giới của hắn. Cho nên hắn đã bỏ trốn.

Một đêm không trăng không sao, cũng không có gió, hắn đến nhà bếp trộm một đồng thịt bò đã luộc chín, gói trong một cái bao to cột túm đầu, vác trên lưng, bỏ trốn khỏi gia tộc mà võ lâm thiên hạ đương kim đều công nhận là đệ nhất gia tộc.

Hắn chịu không nổi sự quản thúc, cũng chịu không nổi thái độ tôn kính đến mức gần như lãnh đạm của đám nô bộc gia nhân.

Bởi vì hắn không hiểu, giữa đám thế gia quý tộc, lễ mạo tôn kính nhất chính là vẻ lãnh đạm. Quá thân mật, quá nhiệt tình, là không tôn kính.

Lý Hoại đương nhiên không hiểu. Một người sinh ra là một đứa trẻ trong bùn đen, làm sao hiểu được thứ đạo lý đó ?

Thứ đạo lý đó thậm chí cả đại phú ông bụng phệ mặt nọng cũng đều không hiểu.

Cho nên Lý Hoại đã bỏ trốn.

Chỉ tiếc hắn chưa trốn được xa đã bị Thiết Ngân Y đuổi kịp. Thiết Ngân Y không ngờ cũng không kêu hắn về, chỉ bắt quá giao cho hắn hai thứ, một cuốn sách nhỏ, một cái cầm nang.

- Đó là phụ thân ngươi muốn ta giao cho ngươi.

Trong cuốn sách nhỏ có ghi lại tuyệt kỹ phi đao thiên hạ vô song của Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa.

“Những ngày qua, ta tin rằng phụ thân ngươi đã dạy cho ngươi rất nhiều bí pháp liên quan đến phi đao”. Thiết Ngân Y thốt:

“Bằng vào yếu quyết trên quyển sách này và sự khổ luyện của ngươi, ta tin rằng ngươi nhất định có thể luyện thành phi đao của Lý gia, bởi vì ngươi vốn là người của Lý gia, trong máu ngươi vốn có máu có Lý gia”.

- Còn cầm nang ?

“Cầm nang đó có gì ? Không ai biết”. Thiết Ngân Y đáp:

“Bởi vì cầm nang đó là mẫu thân ngươi muốn phụ thân ngươi giao cho ngươi, bọn ta ai ai cũng chưa từng mở nó coi qua”.

Trong cầm nang chỉ có một tấm địa đồ giản lược, và nhiều lời chỉ dẫn giản lược, chỉ dẫn làm sao để đi tìm chỗ mà tiêu kỳ trên địa đồ chỉ rõ. Địa đồ đó chừng như phép thuật chỉ bạc hóa vàng.

Lý Hoại tìm đến chỗ đó, đơn độc sống tại đó bảy năm, luyện thành tuyệt kỹ phi đao thiên hạ vô song, cũng tìm ra một bảo tàng tôn phú địch quốc.

Hàn Tuấn tuy một mực miễn cưỡng khống chế mình, nhưng khi hắn nghe Lý Hoại kể chuyện đó, trên mặt hắn, thậm chí toàn thân hắn, mỗi một cơ bắp đều đã khiêu động co giật không ngừng.

Người tĩnh tọa trong bóng tối đương nhiên cũng nghe.

“Bảo tàng mà người tìm ra có giá trị rất lớn ?” Lão hỏi Lý Hoại.

- Ta tin là giá trị của nó tuyệt không thua gì số bạc bị thất thiệt trong ngân khố đại nội.

Trong bóng tối có tiếng người hít hơi nhè nhẹ, lại thở ra nhè nhẹ, rồi mới từ từ thốt:

- Ta tin lời nói của người là sự thật.

“Cho nên có một chuyện ta không thể không hỏi người”. Người đó hỏi Lý Hoại:

“Mẫu thân của người là ai ?”.

- Tiên mẫu họ Thượng Quan.

“Có phải lệnh đường là Thượng Quan Tiểu Tiên ?” Người đó vốn luôn rất trầm tĩnh, thanh âm đột nhiên đã biến thành có điểm kích động.

“Không phải”. Lý Hoại đáp, “Tiên di là chị của tiên mẫu, tiên mẫu là muội muội của bà”.

Người trong bóng tối lại thở dài một hơi:

- Vậy bảo tàng người tìm ra chính là bảo tàng của Kim Tiên bang chủ Thượng Quan Kim Hồng năm xưa còn trên nhân gian ?

Câu hỏi đó đương nhiên đã không cần thiết phải trả lời nữa.

Ánh đèn đột nhiên đã thấp sáng.

Lý Hoại lập tức hiểu rõ tại sao Hàn Tuấn lại biến thành một người khác hẳn như vậy.

Gian phòng tối tăm đó nguyên lai là một đại sảnh rộng rãi hoa lệ, ngoại trừ Hàn Tuấn ra, trong đại sảnh còn có chín người.

Chín người đó tuy đều tĩnh tọa bất động, Lý Hoại cũng không nhận ra bọn họ, nhưng nhìn thoáng qua cũng đủ biết bọn họ không phải là người tầm thường. Khí độ và thần tình của bọn họ đã đủ để biểu hiện thân phận của bọn họ.

Dưới sự giám thị của chín người đó, Hàn Tuấn làm sao mà dám vọng động.

Một lão nhân gầy gầy đeo thắt lưng tử bào huyền ngọc chậm chậm thốt:

- Ta biết người chưa từng gặp qua ta, nhưng ta tin rằng người nhất định biết danh tánh của ta.

Lão nhân khí độ cao nhã đó nói tiếp:

- Ta họ Từ, tên là Kiên Bạch, hiệu là Thanh Thạch.

Thanh âm của lão vừa thân thiết, vừa ôn hòa, chính là người nói chuyện trong bóng tối hồi nãy.

Lý Hoại đương nhiên biết lão.

không nghe thấy trẻ nít khóc thét trong cơn đói giá lạnh.
Nhưng có phải tuyết tuyết thật sự có thể kéo về một năm mùa màng
thịnh vượng ?
Có lẽ vậy, tuyết tan đầu xuân, đương nhiên có lợi cho việc dẫn nước
tưới tiêu. Vun tưới lại làm cho đất đai phì nhiêu màu mỡ. Trên mảnh
đất phì nhiêu màu mỡ, thu hoạch luôn luôn tốt đẹp.
Bảo kiếm có hai mặt, mỗi một chuyện đều có hai mặt chính phản. Chỉ
tiếc người đồng thời có thể thấy được hai mặt chính phản lại rất ít.
Tuyết rơi đêm qua, từng mảng từng mảng bị gió thổi tung, gió thổi từ
phía tây bắc, tiếng gió vi vu như tiếng tiêu.
Nhưng Lý Hoại không nghe.
Bởi vì trong tâm Lý Hoại còn có nhiều lời nói vang vọng lại, những
thanh âm khác đều không nghe.
- Người làm cha, lòng lo lắng quan thiết đối với con mình, vĩnh viễn
con mình tưởng tượng không được.
- Người nên hãnh diện mình là con của phụ thân mình.
- Từ đây về sau, người nên làm gì, muốn làm gì, đều do người tự
quyết định.

Phi Dao Hựu Kiến Phi Dao

Hồi 5

Nguyệt Quang Như Tuyết Nguyệt Quang Như Huyết

Đó là một gian phòng trong con phố ồn ào, trên một tiểu lâu trong con
phố ồn ào.
Người trú trong thành thị đó ai ai cũng không biết trên tiểu lâu đó có
một gia đình sống trong một gian phòng như vậy. Càng không có ai
biết, trên tiểu lâu đó, trong gia đình đó có ai ?
Tầng một của tiểu lâu vốn có một tiệm bán vải. Chủ tiệm là hai ông
bà già, đã bỏ đi đâu không quay về.
Cho nên tiệm vải của gia đình đó đột nhiên đóng cửa.
Tầng trên của tiệm vải có vợ chồng gã tiêu khách ở, nghe nói gã tiêu
khách đó chỉ bắt quá là một tên đẩy xe cho một đại tiêu cục, nhưng
lại rất được bọn tiêu đầu tín nhiệm, cho nên sau đó rất ít khi ở nhà.
Cho nên người vợ trẻ tuổi của gã hồi bốn tháng trước bỗng mất tích,
nghe nói đã bị một tên đầu bếp đẹp trai của quán ăn đối diện dụ dỗ

dẫn đi mất.

Tầng trên cùng vốn là chỗ chất vải không xài tới, căn bản vốn không có ai ở.

Nhưng tháng vừa rồi, nếu quả hàng xóm có người ngả lưng ở hai bên tường, tất nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc oe oe.

- Trên đó cũng có người vào trú ngụ sao ? Gia đình đó có người nào ?

Có những người hiếu kỳ, nhin không được, muốn lên đó xem thử.

Nhưng trên cánh cửa lớn của tiệm vải đã có dấu niêm phong của quan phủ.

Tầng trên cùng của tiểu lâu, vốn có ba gian phòng. Gian phòng lớn nhất chất đầy vải, còn có một gian là nơi cư trú của đám đầu bếp. Hai vợ chồng lão chủ quầy của tiệm vải cần kiệm khắc khổ đã trú trong gian phòng còn lại.

Nhưng hiện tại nơi đó tất cả đã hoàn toàn biến đổi, biến thành một gian trống toát, ngồi xuống không dính tới một chút bụi.

Từ trên tiểu lâu nhìn qua cửa sổ phía sau, đã có thể thấy hậu viện của Lý phủ.

Trong hậu viện của Lý phủ cũng có một tòa tiểu lâu.

Đã nhiều năm nay, ánh đèn luôn ảm đạm trong hậu viện của Lý gia, chỉ có tòa tiểu lâu đó là ánh đèn thấp sáng qua đêm không tắt.

Người sống ở đây lâu nay đại đa số đều biết tòa tiểu lâu đó năm xưa là thư phòng của Tiểu Lý Thám Hoa.

Sau khi Tiểu Lý Thám Hoa rời bỏ nhà ra đi, tòa tiểu lâu đó đã biến thành khuê phòng của người y ngày đêm luyến thương, Lâm Thi Âm. Hiện tại, lại là nơi dưỡng bệnh của chủ nhân đời thứ ba của Lý gia, Lý Mạn Thanh tiên sinh.

Nơi đó vốn là một con hẻm thô lậu, nhờ vào thịnh danh của Tiểu Lý Thám Hoa, người hiếu kỳ từ khắp nơi đổ về chiêm ngưỡng, cho nên mới dần dần trở thành nhiệt náo.

Phi đao đi, người cũng đi, danh vẫn còn.

Cho nên địa phương này ngày nào cũng nhiệt náo, chỉ bất quá gần đây đã lại dần dần vắng vẻ.

Cho nên cái tiệm vải đó mới đóng cửa.

Tại một nơi như vậy, trên tiểu lâu nơi tiệm vải đã đóng cửa như vậy, tại sao đột nhiên có một gia đình kéo tới ? Hơn nữa còn đem ba gian phòng trên lầu đặc biệt bố trí xây dựng thành một cung điện nho nhỏ giống như làm bằng băng tuyết ?

Trong phòng một màu tuyết trắng, tường tuyết trắng, nóc tuyết trắng, khăn trải giường dùng thứ tơ lụa trắng như tuyết mà đan thành, trên

sàn trải đầy thảm trắng như tuyết làm bằng da ngân hồ, thậm chí cả vật bài trí trong phòng cũng đều một màu trắng bạc.

Khi ánh đèn được thắp lên trong lồng đèn trắng như tuyết, quang tuyến trong gian phòng đó nhu hòa như ánh trăng.

Bên ngoài cửa sổ hiện giờ không có trăng, trong phòng chỉ có một phụ nhân toàn thân vận trường bào trắng như tuyết, ngồi một mình dưới ánh đèn trắng như tuyết. Sắc mặt của nàng rọi chiếu dưới ánh đèn, xem ra phảng phất còn trắng nhợt không một chút huyết sắc hơn xa cả lồng đèn.

Hồi nãy trong căn phòng kế bên còn phảng phất có tiếng trẻ thơ khóc. Nhưng hiện tại đã không còn nghe nữa.

Lại qua một hồi rất lâu, bên ngoài cửa mới nghe có người gọi khẽ:
- Tiểu thư.

Một người cũng vận trường bào trắng như tuyết, lại là một tiểu cô nương thất bím tóc đen nhánh, nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào:

"Tiểu thư". Tiểu cô nương đó thốt:

"Em bé đã ngủ rất ngon, cho nên tôi mới vào đây xem tiểu thư".

"Xem ta ?" Thanh âm của tiểu thư rất lạnh lùng:

"Người xem ta làm gì ? Ta có gì hấp dẫn mà xem ?".

Trong mắt của tiểu cô nương dâng đầy vẻ buồn rầu, nhưng vẻ đồng tình lại càng sâu xa hơn buồn rầu:

- Tiểu thư, tôi biết cô luôn luôn có tâm sự, nhưng những tháng gần đây tâm sự của cô lại càng trầm trọng hơn lúc trước nhiều, cô tại sao lại ra nông nỗi này ? Tại sao lại chịu đựng một mình như vậy ?

Tiểu cô nương luôn đa sầu đa cảm, sự đa sầu đa cảm của vị tiểu thư của ả lại tựa hồ càng nặng nề hơn.

Cửa sổ mở rộng, bên ngoài cửa sổ, ngoại trừ lãnh phong hàn tinh, không còn có gì khác. Nhưng sau một trận gió lùa, trong bóng tối bỗng vang lên liên tiếp mấy tiếng pháo nổ, tiếng pháo nổ đuôi di đùng liên tục.

Rồi đột nhiên, những tràng pháo như vang vọng khắp mặt đất.

Vị tiểu thư thương cảm u sầu đó, vốn như đã chìm sâu vào một cơn mộng bế tắc bi thảm, lúc đó mới đột nhiên tỉnh giấc, đột nhiên hỏi tiểu cô nương thất bím đứng kề bên:

- Tiểu Tinh, hôm nay là ngày gì ? Tại sao có nhiều người đốt pháo vậy ?

"Hôm nay đã là ngày sáu tháng giêng, ngày tiếp thần tài". Tiểu Tinh đáp:

"Tối hôm nay nhà nhà đều tiếp thần tài, bọn ta thì sao ?".

Tiểu thư ngưng thị nhìn bóng tối ngoài cửa, tiếng pháo nổ đình tai,

nhưng nàng chừng như đã hoàn toàn không còn nghe thấy nữa, qua một hồi rất lâu mới điềm đạm đáp:

- Người bọn ta phải tiếp không phải là thần tài.

"Không phải là thần tài, thì là thần gì ?" Tiểu Tinh hé một nụ cười rất khoái trá, "Có phải là Nguyệt Thần ? Có phải là Nguyệt Thần đao như nguyệt quang ?".

Vị tiểu thư bạch y như trăng tuyết đó bỗng đứng lên, đi đến song cửa sổ, đối mặt với khung trời hắc ám.

"Không sai, ta muốn tiếp Nguyệt Thần, bởi vì trong những truyền thuyết cổ xưa, ý tứ của mặt trăng là cái chết". Nàng thốt:

"Mặt trời là sinh, mặt trăng là tử".

Bên ngoài cửa sổ không có trăng.

Nhưng không xa mấy, trên tòa tiểu lâu chừng như rất xa xăm, phảng phất vẫn còn ánh đèn lóe chớp.

"Ta tin rằng vào lúc này, dưới ánh đèn trong tòa tiểu lâu đó, cũng có một người đang đợi chờ mặt trăng cùng cái chết". Thanh âm của nàng lãnh đạm vô tình:

"Bởi vì thời gian từ đêm nay cho đến ngày rằm tháng giêng, chỉ còn lại có chín ngày".

Ngay lúc đó, bỗng nghe có tiếng trẻ thơ khóc oe oe vọng tới.

Tòa tiểu lâu đó đã cũ kỹ phi thường.

Người đã từng sống trong tòa tiểu lâu đó, đều đã tìm đến vì tịch mịch bi thương, hoặc đã bỏ đi vì nghĩa khí vào ngạo khí.

Hiện giờ người lưu lại trong tòa tiểu lâu, cũng đã kiệt quệ xác thân lẫn tâm trí, lúc nào cũng tịch mịch, chỉ hận không thể chết mau cho thoải mái.

Y còn chưa chết, tịnh không phải vì hắn không muốn chết.

Y còn chưa chết, chỉ bất quá vì hắn là con cháu của Lý gia. Y có thể đã chết, lại không thể để tôn vinh của Lý gia chết trong tay y.

- Trên thế giới này có bao nhiêu người biết được, tịch mịch đôi khi còn thống khổ hơn nhiều so với cái chết.

Y đã từng nghe nói, một vị bằng hữu trí tuệ phi thường đã nói với y một câu cho tới nay y mới tin tưởng hoàn toàn.

- Trên thế giới này, chuyện đáng hận nhất là tịch mịch.

Khi con người hạnh phúc, là khi có gia đình, có sự nghiệp, có con trai, có con gái, có bằng hữu, có sức khỏe.

Khi vợ y ẵm con của y về nhà vợ, khi sự nghiệp của y có lúc hưng nhàn rảnh rỗi, khi bằng hữu của y không chịu đi tìm y, là khi có thể một mình nhàn hạ uống rượu.

Y lắng nghe thanh âm rượu đang rót vào chén.

"Tịch mịch quả thật là một thứ hưởng thụ".

Tiểu Tinh cũng nghiêng đầu nhìn ánh đèn trên tòa tiểu lâu đối diện, dùng một thái độ rất kiên định mà nói:

- Tiểu thư, ngày rằm tháng giêng, tôi nhất định cũng phải theo hầu cô đi. Bởi vì tôi phải nhìn coi con người của Lý Mạn Thanh ra sao, tại sao năm xưa bức bách lão gia chết thảm như vậy.

Tiểu Tinh nói tiếp:

- Lúc phu nhân kể cho tôi biết chuyện đó, tôi đã một mực chờ có ngày có thể tận mắt chứng kiến Lý Mạn Thanh chết dưới đao của tiểu thư.

Vị tiểu thư thần thái như mặt trăng đêm đậm mĩm cười.

"Lý Mạn Thanh không chết dưới đao của ta". Nàng thốt:

"Bởi vì ngày rằm tháng giêng, lão căn bản vốn không ứng chiến".

"Tại sao?" Tiểu Tinh hỏi, "Có phải Lý Mạn Thanh là người tham sống sợ chết?"

"Lão không sợ chết, nhưng lão sợ bại". Nguyệt Thần đáp:

"Lão là hậu đại của Tiểu Lý Thám Hoa, lão không thể bại".

Tiểu Tinh đột nhiên trầm mặc, khuôn mặt đỏ hồng bỗng biến thành trắng nhợt.

Qua một hồi lâu mới từ từ hỏi:

- Tiểu thư, Lý Hoại Lý thiếu gia có phải quả thật là hậu đại của Lý gia bọn họ?

- Ừm.

- Vậy có phải chàng nhất định biết người khiêu chiến với Lý gia là cô?

"Chàng biết". Nguyệt Thần u uất đáp:

"Chàng là người tuyệt đỉnh thông minh, hiện tại chàng nhất định đã biết".

Tiểu Tinh cắn môi.

"Nếu quả chàng quả thật đã biết ngày rằm tháng giêng này đối thủ của chàng là cô, chàng nên bỏ đi thật xa". Tiểu Tinh thốt:

"Chàng làm sao có thể nhẫn tâm xuất thủ với cô?"

- Bởi vì chàng không còn đất lựa chọn.

- Tại sao?

"Bởi vì chàng không cần biết ra sao, vẫn là con cháu của Lý gia.

Chàng tuyệt không thể để tôn vinh của Lý gia bị hủy trong tay của chàng". Nguyệt Thần đáp:

"Chính như ta tuy biết đối thủ của ta là chàng, ta cũng không thể để tôn vinh của Tiết gia bị hủy trong tay của chàng".

Nàng dùng một thứ thanh âm bình tĩnh gần như lãnh khốc để nói

tiếp:

- Thiên hạ vốn có rất nhiều chuyện không có đường lựa chọn, trong mỗi một tình huống như vậy, một người tuy biết rõ ràng chuyện mình làm là sai, cũng không thể không làm.

Tiếng pháo đã hoàn toàn tan biến, trời đất đã trở về một mảnh tĩnh mịch chết chóc, nhưng trong cái tĩnh mịch vô thanh vô sắc vô ngữ đó, lại phảng phất còn có thứ thanh âm chỉ có bọn họ mới có thể nghe mà người khác không nghe được.

Tiếng khóc của một hài nhi.

"Tiểu thư", Tiểu Tinh hỏi, "cô tại sao không nói cho chàng biết, cô đã sinh hạ một hài tử cho chàng ?".

"Ta tại sao lại phải nói cho chàng biết ?" Nguyệt Thần thốt:

"Ta sinh hài tử đó cho chàng, tịnh không phải vì muốn Lý gia của chàng lưu lại một hậu đại. Hài tử ta sinh ra cho chàng tuy là hậu đại của Lý gia, cũng là hậu đại của Tiết gia. Đó là chuyện cam tâm tình nguyện của ta, ta tại sao lại phải nói cho chàng biết ?".

- Nhưng nếu quả cô nói cho chàng biết, chàng có lẽ sẽ không xuất thủ với cô.

- Nếu quả ta nói cho chàng biết, chàng bắt nhẫn giết ta, ta vẫn nhất định giết chàng, bởi vì ta cũng không thể không thắng, hơn nữa thắng là sinh, bại là tử.

Tiểu Tinh bỗng cắn chặt môi, nước mắt đê nén không được đã chảy ròng ròng trên má ả.

- Tiểu thư, hiện tại tôi chỉ muốn hỏi cô một câu.

"Người cứ hỏi". Nguyệt Thần thốt:

"Chuyện gì người cũng có thể hỏi".

- Đến ngày đó, đến lúc tranh sinh tử, tranh thắng bại, giữa một sát na tranh tồn vong, chàng có thể nhẫn tâm hạ thủ giết cô không ?

- Ta không biết.

- Vậy, đến giây phút đó, cô có thể nhẫn tâm giết chàng không ?

Nguyệt Thần trầm mặc, qua một hồi rất lâu, cũng không biết đã bao lâu, mới đáp:

- Ta cũng không biết.

Trên thế giới này, vốn có rất nhiều chuyện đều có dạng như vậy.

Phải chờ đến giây phút phân tranh sinh tử thắng bại tồn vong, mới có thể biết kết quả.

Nhưng, biết thì sao ?

Lý Hoại thắng thì sao ? Bại thì sao ?

Chuyện sinh tử tồn vong giữa một sát na, nhưng tình cảm của bọn họ lại là vĩnh viễn.

Vô luận Lý Hoại sống hay chết, thắng hay bại, đối với Lý Hoại mà nói, đều là một bi kịch.

Vô luận Nguyệt Thần sống hay chết, thắng hay bại, đối với Nguyệt Thần mà nói, cũng là một bi kịch như nhau.

Sinh lão bệnh tử, vốn đều là chuyện buồn.

Bi kịch trên thế giới này đã có bao nhiêu mà kể siết. Con người chỉ thích cười, không thích khóc, tại sao còn phải tả một bi kịch làm người ta chảy nước mắt ?

Mỗi một bi kịch đều tối thiểu có một phương pháp có thể tránh né, hy vọng mỗi một người không thích khóc, đều có thể nghĩ ra một phương pháp để tránh bi kịch này.

Hết

Nguồn: Nhanmonquan

Người đăng: mọt sách

Thời gian: 07/08/2004 12:37:31 CH